

«Șocul pe care au reușit să-l provoace autorii Raportului COMETA s-a datorat însă, fără îndoială, principalei concluzii a acestui document excepțional: „Ipoteza extraterestră este de departe cea mai bună ipoteză științifică.

Deși nu este dovedită în mod categoric, în favoarea sa există prezumții solide, iar dacă se adeverește, consecințele vor fi considerabile”. Fiind emisă de un for alcătuit din personalități militare și civile de prim rang, ipoteza trebuie privită cu maximă seriozitate, întemeindu-se pe fapte și mărturii, prezentate în Raport, care confirmă realitatea unui fenomen enigmatic și, în definitiv, neliniștitor.»

Ion Hobana

OZN-urile și apărarea

Pentru ce trebuie să ne pregătim?

COMETA

OZN-urile și apărarea

Pentru ce trebuie să ne pregătim?

COMETA

Traducere de Viorel Vișan

Cu o postfață de Ion Hobana

Macheta și redactarea: Adina Kenereș Fond de copertă: Marguerite Romosan

Ilustrația copertei: Lawren Harris - *Spruce and Snow, Northern Ontario* (detaliu), 1916, Alt Gallery of Ontario, Toronto Procesare computerizată: Diana Tatu Corectură: Maria Mușuroiu Coordonare editorială: Carmen Șerbănescu Procesare filme: ZOOM-Soft Tipărit la Multiprint Iași

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

OZN-urile și apărarea: pentru ce trebuie să ne pregătim? /

trad: Viorel Vișan.

— București: Compania, 2001 152 p.; 20 cm. - (AltFel)

ISBN 973 - 8119 - 27 - 8

I. Vișan, Viorel (trad.)

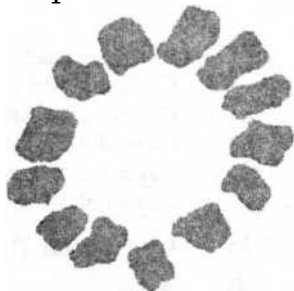
001.94 OZN

Traducerea urmează textul Raportului publicat în numărul special al săptămânalului francez *VSD Hors-Serie* din iulie 1999, intitulat *Les Ovni et la defense. A quoi doit-on se preparer? - le rapport confidentiel remis au president de la République et au Premier-ministre.*

© COMETA, 1999

e compania, 2001 pentru versiunea în limba română
Str. Prof. Ion Bogdan Nr. 16, Sector 1, 71149 București Tel:
211 59 64 Fax: 211 59 48 Departamentul difuzare Tel.: 210
66 90, 210 61 94 e-mail: companiafic.ro

Cuprins

7 Să eliminăm iraționalul care înconjură fenomenul
OZN

*Preambul al profesorului André Lebeau, fost
președinte al CNES*

10 Se pun probleme concrete care așteaptă un
răspuns în termeni de acțiune

*Cuvânt înainte al generalului Bernard Norlain, fost
director al Institutului de înalte Studii de Apărare
Națională (IHEDN)*

12 Trebuie să luăm în considerare toate ipotezele

*Cuvânt înainte al lui Denis Letty, general de aviație,
secția a 2-a AA (35°)*

14 Introducere

16 Fapte și mărturii

17 Capitolul 1 Mărturii ale piloților francezi

22 Capitolul 2 Cazuri aeronautice pe glob

31 Capitolul 3 Cazuri de observare de la sol

35 Capitolul 4 Întâlniri apropiate petrecute în Franța
41 Capitolul 5 Contraexemple de fenomene elucidate
44 Ce știm astăzi
45 Capitolul 6 Organizarea cercetării în Franța
51 Capitolul 7 Metode și rezultate ale GEPAN / SE

PRA

57 Capitolul 8 OZN: ipoteze, încercări de modelizare
69 Capitolul 9 Organizarea cercetării în alte țări
OZN-urile: implicații și strategii Capitolul 10
Prospective strategice Capitolul 11 Implicații aeronautice
Capitolul 12 Implicații științifice și tehnice Capitolul 13
Implicații politice și religioase Capitolul 14 Implicații
meditative

Concluzii și recomandări Anexe

Anexa 1 Detectarea radar în Franța Anexa 2
Observațiile astronomilor Anexa 3 Viața în univers Anexa 4
Colonizarea spațiului Anexa 5 Afacerea Roswell -
Dezinformarea Anexa 6 Vechimea fenomenului OZN -
elemente de cronologie Anexa 7 Reflecții asupra unor
aspecte psihologice, sociologice și politice ale fenomenelor
OZN

Bibliografie

Glosar

Postfață de Ion Hobana

Să eliminăm iraționalul care înconjură fenomenul
OZN

*Preambul al profesorului André Lebeau, fost
președinte al Centrului Național de Studii Spațiale (CNES)*

În unele cercuri științifice nu face bună impresie să
te ocupi de fenomene socotite ca aparținând mitologiei
populare sau, în orice caz, ca fiind străine științei - de
pildă, de pietrele care cad din cer, multă vreme
considerate la noi rod al închipuirii. Totuși, în ziua în care
o ploaie de meteoriți s-a abătut asupra orașului Langle,
întâmplarea, observată de numeroși martori oculari, n-a
mai putut fi pusă la îndoială, iar meteoriții au pătruns în
domeniul științei. Un secol mai târziu, NASA a ridicat
meteoriții - cam în grabă - la rangul de martori ai

existenței unei vieți primitive pe Marte.

Fenomenele de această natură pun o problemă prealabilă: există un fapt științific?

Când fenomenul ține de experiment, criteriul e simplu: în acest caz, piatra de temelie o constituie reproductibilitatea experienței și ea este cea care furnizează faptul ce urmează a fi interpretat. Dar când fenomenul nu poate fi experimentat, când singura sursă pe care te poți bizui este observația repetată, așa cum se întâmplă în astronomie și foarte adesea în geofizică, lucrurile sunt mai complicate. Cu toate acestea, când faptul, chiar rar, a fost constatat de mulți spectatori, el accede mai ușor la statutul de obiect științific indiscutabil. Existența eclipselor, cometelor și novelor a fost recunoscută încă din Antichitate, chiar dacă interpretarea lor a.com portat multă vreme – și mai comportă încă – o dimensiune religioasă. Observația colectivă și simultană joacă atunci același rol ca și reproductibilitatea experienței.

Nu tot așa stau lucrurile atunci când evenimentul este nu numai rar, ci și discret, și când martorii sunt, ca mai totdeauna, puțin numeroși, ceea ce dă naștere la tot soiul de suspiciuni. Din această categorie fac parte și obiectele zburătoare neidentificate, OZN-urile. În cazul lor intervin două dificultăți suplimentare. Mai întâi aceea că unele activități umane – mai ales de când a început «era spațială» – generează fenomene atmosferice a căror cauză nu poate fi imediat identificată de cei ce le observă. OZN-urile, a căror origine nu poate fi atribuită nici unei surse omenești și nici unui mecanism natural repertoriat de știință, sunt întotdeauna învăluite într-un zgomot de fond a cărui sursă, deși greu de identificat, nu are nimic misterios.

Pe de altă parte și nu în ultimul rând, existența unor manifestări ce nu pot fi explicate în atmosfera și, din când în când, pe suprafața Terrei face să se nască inevitabil o întrebare fundamentală: suntem singuri în Univers? Unele dintre aceste fenomene ar putea fi dovada existenței unor

ființe extraterestre? Această întrebare dă chestiunii OZN-urilor o dimensiune sociologică, mediatică și chiar religioasă într-un spațiu care nu aparține științei și metodelor sale. Și tocmai existența acestei dimensiuni stârnește reacții de respingere în comunitatea științifică.

Un examen lucid al situației ar trebui totuși să-i facă pe cei ce cred în valoarea metodei științifice să considere că însăși existența unui puternic mediu irațional este o rațiune suplimentară pentru a aplica preceptele acestei metode chestiunii OZN-urilor.

Iată deci aventura în care s-a lansat COMETA prin raportul pe care îl prezintă, pornind mai ales de la cercetările conduse de GEPAN, devenit mai târziu SE PRA. Importanța acordată observațiilor, mărturiilor și analizei cazurilor elucidate demonstrează rolul capital pe care îl joacă aici stabilirea faptelor. În acest document se va găsi însă și o reflecție asupra ipotezei unei inteligențe extraterestre și asupra importanței pe care ar putea-o avea aceasta, dacă lucrările ar putea converge spre confirmarea sa.

Acest raport se dovedește a fi de o mare utilitate, contribuind la debarasarea fenomenului OZN-urilor de balastul irațional. Nu are în definitiv prea mare importanță dacă cei care l-au elaborat cred sau nu în existența vizitatorilor extraterestri disimulați într-o varietate de fenomene, surprinzătoare prin aparențe dar banale prin cauză. Ceea ce crede un savant este, fără îndoială, important pentru mersul cercetării sale, căci îl motivează și îl însuflețește. Dar în ceea ce privește rezultatul cercetării, crezul lui nu are nicio importanță, iar dacă rezultatul e riguros, crezul lui nu are niciun efect.

Se pun probleme concrete care așteaptă un răspuns în termeni de acțiune

Cuvânt înainte al generalului Bernard Norlain, fost

director al Institutului de înalte Studii de Apărare Națională înd generalul Letty m-a vizitat în martie 1995 în biroul meu de la IHEDN pentru a-mi expune proiectul de creare a unui nou comitet de studiere a OZN-urilor, l-am asigurat de interesul meu și l-am îndrumat spre direcția Asociației Auditorilor (funcționari superiori în Consiliul de Stat sau la Curtea de Conturi - n.trad.) din IHEDN (AA), care i-a acordat sprijin. Știind că AA elaborase și publicase în buletinul său, cu vreo douăzeci de ani în urmă, un prim raport asupra subiectului venise vremea ca el să fie actualizat.

Denis Letty mi se părea omul cel mai nimerit să conducă această acțiune - cu o lună înainte, în februarie, el organizase, în cadrul Asociației Absolvenților Școlii de Aviație, o conferință despre fenomenele aerospațiale neidentificate. În fața unui public numeros, câțiva camarazi de-ai noștri, foști piloți, au relatat cum se întâlniseră cu OZN-uri. Apoi cel însărcinat cu studiul acestor fenomene din cadrul CNES a expus rezultatul cercetărilor pe care le-a întreprins, iar un astronom cunoscut a prezentat o versiune științifică acceptabilă a ipotezei extraterestre.

Domeniile științei care au legătură cu fenomenul OZN sunt foarte diverse, iar generalul Letty a știut să găsească în interiorul, ca și în afara AA numeroase persoane competente cărora le-a coordonat eforturile. Lista diplomelor superioare, civile și militare, deținute de membrii comitetului condus de el, este impresionantă: ofițeri, ingineri, specialiști în fizică, în biologie și în științele umane au putut aborda studiul sub toate aspectele.

Nu este vorba de un studiu pur academic, căci se pun aici probleme concrete, și nu numai piloților civili și militari, probleme care așteaptă un răspuns în termeni de acțiune. La constituirea Comitetului COMETA s-a ținut seamă de acest lucru. Aproape toți membrii săi au sau au avut în decursul carierei lor responsabilități importante în domeniile apărării, industriei, învățământului, cercetării

sau în administrații centrale.

Îmi exprim dorința ca recomandările COMETEI, inspirate de bunul-simț, să fie examinate și puse în aplicare de către autorități. Primul raport al AA a favorizat crearea în cadrul CNES a unicului serviciu oficial civil cunoscut în lume consacrat studierii OZN-urilor. Fie ca acest nou raport, mult mai aprofundat, să dea un nou impuls eforturilor noastre naționale și unei indispensabile cooperări internaționale. IHEDN va fi adus atunci un adevărat serviciu națiunii și, poate, omenirii.

Trebuie să luăm în considerare toate ipotezele

Cuvânt înainte al lui Denis Letty, general de aviație, secția a 2-a, AA (35°)

a cumulara de observații bine documentate făcute de martori credibili ne arată că de aici înainte trebuie să luăm în considerare toate ipotezele privind originea OZN-urilor, în special ipoteza extraterestră. De altfel, OZN-urile fac deja parte din universul nostru mediatic - filmele, emisiunile de televiziune, cărțile, publicitatea etc. care le evocă demonstrează din plin acest lucru.

Deși, până astăzi, în Franța nu a fost percepută nicio amenințare clară, mai multor foști auditori de la Institutul de înalte Studii de Apărare Națională (IHEDN) li s-a părut necesar să facă o analiză a acestui subiect. Împreună cu experți calificați provenind din domenii foarte variate, ei au format un comitet privat de studiu aprofundat, numit COMETA.

Acest comitet s-a transformat în asociația COMETA, al cărei președinte sunt. Doresc să le mulțumesc aici domnului general Bernard Norlain, fost director al IHEDN, și domnului André Lebeau, fost președinte al CNES, fără de care COMETA nu ar fi putut lua naștere.

Doresc, de asemenea, să exprim aici recunoștința noastră diferitelor persoane care au acceptat să facă depozitii sau să contribuie la acest studiu, în special domnilor:

Jean-Jacques Velasco, responsabilul SE PRA în cadrul CNES, François Louange, director general al societății

Fleximage, Jean-Charles Duboc, Jean-Pierre Fartek, René Giraud, piloți civili și militari.

Edmond Campagnac, fost director tehnic al Air France din Tananrive.

Michel Pérrier, șef de escadron în Jandarmeria Națională, M. Spun, de la Direcția Generală a Aviației Civile.

Joseph Domange, general de aviație, delegat general al Asociației Auditorilor.

Țin să mulțumesc deopotrivă comandantului Centrului de Comandă al Operațiunilor Aeriene pentru participarea sa la ancheta asupra zborului AF 3532 din 28 ianuarie 1994.

Printre membrii COMETEI, care nu și-au precupețit eforturile timp de aproape trei ani, îi voi menționa pe:

Michel Algrin, doctor în științe politice, avocat la Curte, AA (35°)

Pierre Bescond, inginer general de armament, secția a 2-a, AA (48°).

Denis Blanchet, comisar principal la Poliția Națională din ministerul de Interne.

Jean Dunglas, doctor-inginer, inginer general onorific în cadrul Ingineriei Rurale, al Apelor și Pădurilor, AR (48°), Bruno Le Moine, general de aviație, secția a 2-a, AA (41°), Françoise Lepine, de la Fundația pentru Studiile de Apărare, AA (33°).

Christian Marchal, inginer șef de mine, director de cercetări la ONERA.

Marc Merlo, amiral, secția a 2-a, AA (35°).

Alain Orszag, doctor în fizică, inginer general de armament, secția a 2-a.

1 AA sau AR: auditor la departamentul dezvoltării naționale sau regionale.

Introducere

În 1976, un comitet de la Institutul de înalte Studii de Apărare Națională (IHEDN), prezidat de generalul Blanchard de la Jandarmeria Națională, a deschis dosarul obiectelor zburătoare neidentificate, având ca obiectiv să

facă propuneri pentru organizarea cercetării și colectarea datelor privitoare la aceste fenomene. Recomandările acestui comitet au fost urmate și au dus la crearea Grupului de Studiu al Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate (GEPAN), precursorul actualului Serviciu de Expertiză a Fenomenelor de Pătrundere Atmosferică (SE PRA), organism al Centrului național de studii spațiale (CNES), însărcinat cu acest dosar. Ni s-a părut util, după douăzeci de ani, să reanalizăm stadiul cunoștințelor despre aceste observații care interesează tot mai mult publicul larg, adesea convins de originea extraterestră a OZN-urilor. E grăitor în acest sens numărul mare de filme sau de emisiuni de televiziune.

Pentru a simplifica lucrurile, vom utiliza în general termenul de OZN (obiect zburător neidentificat), în lo. cul termenului mai științific de FAN (fenomen aerospațial neidentificat).

Neîndoielnic, fenomenul există, iar numărul observațiilor total neexplicate în ciuda abundenței și calității datelor crește pretutindeni în lume. La sol, anumite observații - precum cele din Transen-Provence, din 1981 - au făcut obiectul unor studii detaliate care au dovedit că «ceva» s-a așezat cu adevărat pe sol și a staționat acolo. Piloți civili și militari au adus mărturii uluitoare despre ceea ce au văzut, adesea coroborate de înregistrări radar, cum a fost cazul recent în Franța. Nevoia de a înțelege e mereu prezentă deși lipsesc dovezile irefutabile asupra originii acestor fenomene.

Prima parte a acestui raport este consacrată câtorva cazuri cu totul ieșite din comun, petrecute în Franța și în alte țări.

În partea a doua, după ce prezentăm organizarea actuală a cercetării acestor fenomene în Franța și în alte țări, rezumăm situația cercetărilor conduse de savanții din lumea întreagă care s-au interesat de OZN-uri și care propun explicații parțiale ce fac apel la legile cunoscute ale fizicii. Unele dintre ele (sisteme de propulsare, arme neletale etc.) ar putea duce la progrese pe termen scurt,

mediu și lung. Trecem în revistă principalele explicații globale propuse, insistând asupra celor ce sunt în acord cu datele actuale ale științei, explicații care merg de la vehicule zburătoare secrete până la manifestări extraterestre.

Fenomenul OZN privește apărarea în sens larg și necesită o serie de măsuri pe care le vom examina în ultima parte:

- O informare cât mai cuprinzătoare a piloților civili și militari pentru ca ei să aibă un comportament adaptat la aceste fenomene și, în genere, o informare a publicului și a autorităților

- Intensificarea acțiunilor SE PRA și promovarea acțiunilor științifice complementare de veghe și chiar de cercetare

- O reflecție asupra consecințelor strategice, politice și religioase pe care le-ar avea o eventuală confirmare a ipotezei extraterestre, căreia trebuie să-i înlăturăm încă de pe acum aura de bizarkerie

Fapte și mărturii

Ni se pare interesant, înainte de a merge mai departe, să prezentăm câteva fapte și mărturii în măsură să justifice prin ele însele interesul studiului aprofundat pe care îl vom dezvolta:

- Trei mărturii ale unor piloți civili și militari francezi confrunțați în zbor cu OZN-uri

- Cinci cazuri aeronautice majore petrecute în lume

- Trei cazuri de observare de la sol

- Patru cazuri de contact apropiat petrecute în Franța Aceste exemple sunt doar câteva din sutele de cazuri deosebite - adică credibile și bine documentate - constatate pe glob în ultimele decenii. Niciunul din aceste

cazuri nu a fost elucidat, în timp ce anchetele permit cel mai adesea determinarea originii fenomenelor observate de martori.

**** CAPITOLUL I**

Mărturii ale piloților francezi

Trei piloți francezi confrunțați în zbor cu OZN-uri au venit să depună mărturie în fața comitetului. Depozițiile lor sunt cu atât mai interesante cu cât, făcând parte din lumea aviației, ei știu să aprecieze mai bine decât alții fenomenele aeriene.

1.1. Dl Giraud, pilot pe Mirage IV (7 martie 1977)

Derularea acestui incident a fost reconstituită pe baza convorbirilor radiofonice dintre pilot și controlor, care, conform procedurii în vigoare în toate turnurile de control, sunt sistematic înregistrate și păstrate o vreme. Incidentul s-a produs în ziua de 7 martie 1977, în jurul orei 21 locale, deasupra orașului Dijon, în timp ce avionul Mirage IV se întorcea, cu pilotul automat în funcțiune, spre Luxeuil, după o misiune de noapte. La altitudinea de 9 600 m, evoluând cu o viteză de Mach 0,9, condițiile de zbor sunt foarte bune. Pilotul (P), Hervé Giraud, și navigatorul lui (N) observă la «orele 3» (cod orar) o lumină foarte strălucitoare la aceeași altitudine îndreptându-se frontal către ei și apropiindu-se foarte repede. În continuarea expunerii vom desemna această lumină sub numele de «agresor» (Al). P întreabă stația radar militară de control de la Contrexéville dacă au contact radar pe avionul care vine spre ei. Căci P și N cred că este vorba de un interceptor de apărare aeriană care, conform practicii curente, încearcă să le intercepteze avionul pentru ca apoi să-l identifice cu ajutorul farului de identificare.

Controlorul radar (C), care nu are niciun contact radar corespunzător pe ecranul lui, le răspunde negativ și le cere piloților să-și verifice oxigenul. Această cerere din partea controlorului este o procedură de ajutor clasic: ea arată limpede că acesta este atât de surprins de întrebarea pusă de echipaj, încât crede că ceva nu e în ordine cu

oxigenul și din cauza asta oamenii au «halucinații».

Cum «Agresorul Al» își menține direcția către Mirage IV, P face un viraj dreapta spre Al, viraj pe care este nevoit să-l execute din ce în ce mai strâns (3 - 4 g) pentru a încerca să păstreze contactul vizual cu Al și să-l împiedice să se plaseze în sectorul din spate. În ciuda acestei manevre, Al se instalează în coada avionului Mirage IV la o distanță de circa 1.500 m; în acel moment, P schimbă virajul pentru a reentra în contact vizual cu Al și vede lumina îndepărtându-se foarte repede la «orele 11»; apoi o pornește din nou în direcția Luxeuil. Dar, 45 de secunde mai târziu, simțindu-se «observat», P îi spune lui N, conform propriei sale relatări, «o să vezi, chestia aia o să se întoarcă». Într-adevăr, o lumină identică, pe care o vom numi A₂, apare la «orele 3».

Atunci P angajează un viraj foarte strâns (6, 5 g) pentru a-și degaja aparatul de ceea ce el consideră acum ca fiind o amenințare reală. Lumina urmărește evoluția aparatului Mirage IV și se plasează în sectorul din spate la circa 2000 m; P schimbă virajul din nou, ca mai înainte, și vede din nou lumina dispărând în aceleași condiții. C nu are contact radar nici pe «agresorul A₂». P și N își continuă zborul și aterizează normal la baza de la Luxeuil.

Acestea sunt faptele. Două puncte merită să fie subliniate aici:

— Numai un avion de luptă ar fi putut avea un comportament precum cel al lui Al și A₂ (viteză, manevrabilitate). În acest caz, C ar fi avut contact radar pe acest avion, mai ales la o asemenea altitudine, contact pe care l-ar fi vizualizat, cu atât mai mult cu cât nu exista niciun alt trafic în zona în care zbura Mirage IV.

— Date fiind evoluțiile aparente ale lui Al și A₂ - fie că e vorba sau nu de același obiect -, viteza lor nu putea fi decât supersonică, ceea ce, în cazul unor avioane de luptă, s-ar fi tradus la sol printr-un bang sonor foarte clar din cauza fenomenului de focalizare a undei de șoc generat de viraj. Acest lucru ar fi fost cu atât mai remarcat în împrejurimi cu cât era noapte. Or, în regiune nu a fost

perceput niciun zgomot.

1.2. Mărturia unui pilot de vânătoare (3 martie 1976)

Rândurile următoare sunt extrase din depoziția scrisă pe care a acceptat să ne-o adreseze un pilot (P) care a dorit să-și păstreze anonimul (ulterior, el ne-a dezvăluit numele – este vorba de colonelul Claude Bosc).

Pe 3 martie 1976, P, pe atunci elev pilot la Școala de Aviație de Vânătoare din Tours, efectuează solitar un zbor de noapte pe un avion de antrenament T-33. Misiunea sa este să navigheze la altitudinea de 6.000 m, pe itinerarul Rennes-Nantes-Poitiers, aterizând în final la Tours. Mai multe avioane urmează același itinerar la interval de 5 minute. Noaptea e întunecoasă dar fără nori, orașele se disting foarte clar la nivelul de zbor prevăzut; vizibilitatea este mai mare de 100 km. Pe când se afla în zbor stabilizat la altitudinea de 6.000 m, la o viteză de 460 km/oră, P zărește în față, foarte departe (la limita de detectare a luminilor de la sol), ceea ce crede că este la început desprinderea de sol a unei rachete de semnalizare de culoare verde.

În mai puțin de 2 secunde, racheta depășește altitudinea avionului său cu 1.500 m și pare să se stabilizeze în spațiu înainte de a coborî din nou în direcția lui. Se apropie de el vertiginos, ținându-l în plin, și umple tot geamul frontal al cabinei de pilotaj. Convinș că impactul e inevitabil, P dă drumul manșei și-și acoperă fața cu mâinile într-un gest reflex de apărare. Avionul este învăluit într-o lumină verde foarte vie și fosforescentă. P întrezărește o sferă (S) care evită ciocnirea cu avionul în ultima clipă și trece razant pe lângă aripa lui dreaptă – totul se petrece într-o fracțiune de secundă. Iată ce își amintește P din acest incident:

- S nu era foarte voluminoasă (1 - 2 m diametru)
- S avea o coadă asemănătoare cu cea a unei comete, tot de culoare verde fluorescentă
- Centrul sferei era constituit dintr-o lumină albă foarte vie (ca flacăra de magneziu)
- În total, observarea a durat mai puțin de 5

secunde

Foarte șocat de acest fenomen, P îl informează pe controlorul radar care asigură de la sol controlul misiunii; acesta nu detectase însă nimic pe ecranul radar. La întoarcere, doi alți piloți, care au urmat același itinerar ca P, vor declara că au văzut fenomenul, dar de la distanță.

1.3. Zborul Air France 3532 (28 ianuarie 1994)

Jean-Claude Duboc (P), comandant de bord al zborului Air France AF 3532, care asigura legătura Nisa-Londra la 28 ianuarie 1994, este asistat de Valérie Chauffour, copilot (CP). La orele 13 și 14 minute, aflându-se în zbor de croazieră la altitudinea de 11 900 m, în apropierea localității Coulommiers din departamentul Seine-et-Marne, în excelente condiții meteorologice, stewardul-șef, care se găsește în acel moment în postul de pilotaj, semnalează un fenomen ce i se pare a fi un balon meteorologic. Faptul observat de el este confirmat imediat de copilot. P, care îl vede și el, crede la început că e vorba de un avion în viraj, la o înclinare de 45°. Foarte repede însă cei trei constată că ceea ce văd nu seamănă cu nimic din ceea ce știu. Vizibilitatea excelentă și prezența unor nori altocumulus îi permit comandantului să estimeze că fenomenul se află la altitudinea de 10.500 m și la o distanță de circa 50 km. După diametrul aparent, ei deduc că obiectul este foarte mare și sunt uimiți de schimbările sale de formă: acesta le apare mai întâi ca un clopot de culoare brună, apoi se transformă într-o lentilă brun închis, după care dispare prin partea stângă a aparatului aproape instantaneu, ca și cum ar fi devenit subit invizibil. P raportează centrului de control al Navigației Aeriene din Reims, care nu deține nicio informație despre prezența vreunui mobil aerian în împrejurimi. Totuși, conformându-se procedurii existente, Reims informează Centrul de Operațiuni al apărării aeriene (CODA) de la Taverny despre cele observate de echipaj și-i cere lui P să aplice încă de la aterizare procedura «Airmiss».

CODA a înregistrat efectiv în același moment o pistă radar inițiată de centrul de control de la Cinq-Mars-la-Pile

care corespunde ca loc și oră cu fenomenul observat. Această pistă radar, care a fost înregistrată timp de 50 secunde, întâlnește într-adevăr traiectoria zborului AF 3532 și nu corespunde cu niciun plan de zbor depus. Trebuie notat că fenomenul a dispărut în aceeași clipă atât din ochii echipajului cât și de pe ecranele radar. Investigațiile făcute de CODA permit totodată să se excludă ipoteza unui balon meteorologic și să se cunoască distanța precisă a întâlnirii celor două traiectorii, și, prin urmare, să se aprecieze la 250 m lungimea aproximativă a obiectului. Merită reținut faptul că Centrul Regional de Navigație Aeriană (CINA) Nord, care tratează 3.000 de mișcări pe zi, nu a instruit în ultimii șapte ani decât trei cazuri «deosebite», dintre care unul este cel al zborului AF 3532.

CAPITOLUL 2

Cazuri aeronautice pe glob

Se cuvine să precizăm că sunt considerate cazuri aeronautice acele cazuri care au fost observate din aeronave. În acest capitol sunt descrise cinci cazuri semnificative survenite în diferite părți ale globului și care au făcut obiectul unei anchete din partea autorităților țărilor respective. În patru cazuri, obiectele au fost detectate atât vizual cât și pe radar. În cel de-al cincilea caz, ele au fost observate de numeroși martori independenți.

2.1. Lakenheath (Marea Britanie, 13 - 14 august 1956)

Bazele militare comune ale USAF (US Air Force) și ale RAF (Royal Air Force) de la Lakenheath și Bentwaters sunt situate, prima la circa 30 km nord-est de Cambridge, a doua în apropierea coastei, la est de acest oraș. Obiectele aeriene necunoscute, urmărite de radare în noaptea de 13 spre 14 august 1956, au fost socotite «neidentificate» în raportul publicat în 1969 de comisia Condon, însărcinată să evalueze cercetările asupra OZN-urilor făcute de aviația americană (*cf.* capitolul 9). Revista *Astronautics and Aeronautics* a publicat în septembrie

1971 un studiu al cazului realizat de Thayer, expertul radar al comisiei Condon, care s-a sprijinit parțial pe un studiu prezentat în 1969 de profesorul MacDonald, fizician, specialist în studiul atmosferei. Trebuie să semnalăm faptul că, în câteva rânduri, mai ales în 1976, Philippe Klass, redactor la revista *Aviation Week and Space Technology*, a încercat să critice aceste cercetări și să reducă acest caz la o serie de evenimente curente (meteoriți, anomalii de propagare radar etc). Incidentele au început la baza de la Bentwaters și au fost precedate, între orele 21 și 22, de observări insolite ale radarului de control de apropiere, pe care nu le vom expune în detaliu. Ele s-au desfășurat după cum urmează:

— La orele 22.55, radarul detectează un obiect neidentificat care se deplasează de la est la vest, trecând pe deasupra bazei, aproape constant împotriva vântului, cu o viteză aparentă situată între 2000 și 4.000 mile pe oră (mph), sau între 3 200 și 6 400 km/oră. Nu se menționează niciun bang sonic. Personalul turnului de control de la Bentwaters spune că a văzut atunci o lumină strălucitoare survolând terenul de la est la vest «cu o viteză extraordinară», la circa 1 200 m înălțime. În același moment, pilotul unui avion de transport militar care survola Bentwaters la 1 200 m altitudine declară că o lumină strălucitoare a trecut pe sub avionul său, îndreptându-se dinspre est spre vest «cu o viteză extraordinară». Cele două observații vizuale confirmă detecția radar.

— Operatorul radar de la Bentwaters îi semnalează aceste observații radar și vizuale concordante șefului de cart al centrului de control radar al traficului de la Lakenheath, un subofițer american căruia îi datorăm un raport destul de detaliat asupra acestor observații și a celor ce urmează. Raportul adresat în 1968 comisiei Condon de către acest militar, atunci pensionar, este coerent și nu contrazice, decât în câteva puncte minore, documentele dosarului Blue Book al USAF; printre acestea se află telexul regulamentar trimis echipei Blue Book în

ziua incidentului de către Lakenheath și raportul adresat la două săptămâni mai târziu aceleiași echipe de către căpitanul american Holt, ofițer de informații la Bentwaters.

— Șeful de cart de la baza Lakenheath îi alertează pe operatorii radar. Unul dintre ei detectează un obiect staționar la circa 40 km sud-est de bază, aproape în axa traiectoriei obiectului supersonic văzut la orele 22.55. Șeful de cart cheamă radarul pentru controlul apropierii de la Lakenheath, care confirmă observația. Operatorii radar ai centrului de control al traficului aerian văd deodată obiectul trecând brusc de la imobilitate la o viteză de 600 - 900 km/oră. Șeful de cart îl previne pe comandantul bazei. Obiectul își schimbă de câteva ori direcția, descriind segmente de dreapta care variază între 13 și 30 de km, despărțite de opriri bruște, care durează între

3 și 6 minute; viteza trece de fiecare dată de la o valoare nulă la o valoare de circa 950 km/oră.

De la sol se fac observații vizuale care confirmă viteza foarte mare și accelerările stupefiante. Telexul regulamentar trimis de Lakenheath conchide: «Faptul că au fost detectate pe radar și văzute de la sol accelerări rapide și opriri bruște ale obiectului dă raportului o credibilitate certă. Nu credem că aceste observații pot avea vreo cauză meteorologică sau astronomică.»

— După 30 - 45 de minute, RAF trimite pe urmele obiectului un avion de vânătoare, un Venom cu două locuri. Centrul de control radar al traficului aerian de la Lakenheath îl ghidează în direcția obiectului, la 10 km est de centru. Pilotul intră în contact vizual și radar cu ținta, apoi o pierde. Centrul îl dirijează atunci la 16 km est de Lakenheath. Pilotul zărește din nou ținta și comunică: «Mitralierele mele sunt ațintite asupra lui.» La puțin timp după aceea el pierde din nou ținta. Dar aceasta a fost urmărită de operatorii radar ai centrului, care îl informează pe pilot că obiectul a făcut o mișcare rapidă pentru a se plasa în spatele lui și îl urmează la scurtă distanță. Pilotul confirmă. Observat de radariști, pilotul

încearcă timp de 10 minute toate manevrele pentru a se plasa din nou în spatele obiectului (sandele, picaje, viraje continue), dar nu reușește: OZN-ul îl urmărește, la distanță constantă, după cum arată radarele de la sol. În fine, rămas fără carburant, el se hotărăște să se întoarcă la bază, cerând să i se spună dacă obiectul continuă să-l urmărească. OZN-ul îl urmărește, într-adevăr, pe o scurtă distanță, apoi rămâne nemișcat. Radariștii vor vedea apoi obiectul efectuând câteva scurte deplasări, iar după aceea pornind în direcția nord cu circa 950 km/oră și dispărând de pe ecranele radar la orele 3.30.

— Un alt Venom, trimis să-l înlocuiască pe primul, a trebuit să se întoarcă rapid la bază din motive tehnice, înainte de-a putea stabili vreun contact cu obiectul.

Thayer își încheia astfel articolul din *Astronautics and Aeronautics*: «Dacă se ține seamă de credibilitatea ridicată a informației, de coerența și continuitatea rapoartelor, ca și de înaltul grad de „ciudățenie”, acest caz de OZN este fără îndoială unul dintre cele mai tulburătoare cunoscute până acum.»

2.2. Avionul RB-47 în Statele Unite (17 iulie 1957)

Acest caz care figurează în raportul Condon ca «neidentificat» a fost foarte des citat și studiat în ultimii patruzeci de ani. Fizicianul

James MacDonald și-a publicat rezultatele anchetei în 1971 în revista *Astromutics and Aeronautics*. Philippe Klass, ziaristul menționat mai sus, s-a străduit în 1976 să dea o interpretare banală faptelor, foarte contestabilă de la bun început. Această interpretare a fost combătută pe fond de cercetătorul în tehnici aerospațiale Brad Sparks la sfârșitul anului 1997, într-o lucrare elaborată în urma unei anchete aprofundate.

Rezumăm aici secvențele importante ale cazului care indică existența unui obiect zburător luminos neidentificat, detectat noaptea nu numai cu ochiul liber și pe radar, ci și prin emisiuni de microunde pulsatorii provenind din direcția sa.

RB-47 era un bombardier a cărei magazie de bombe

fusesse amenajată pentru a găzdui trei ofițeri dispunând fiecare de mijloace capabile să detecteze emisiunile radar de la sol și să precizeze direcția lor în azimut, dar care nu puteau determina nici distanța, nici natura semnalelor. În zona de centru-sud a Statelor Unite, unde avionul efectua în ziua aceea un zbor de antrenament, numeroase stații radar emiteau semnale ale căror frecvențe se apropiau de 3.000 MHz și impulsuri cu o durată de 1 microsecundă la un interval de 600 de microsecunde. Aceste radare măturau orizontul de patru ori pe minut. Trei alți ofițeri (pilot, copilot, navigator) se aflau în carlingă, și deci puteau vedea ce se petrece în afara avionului. Cei șase ofițeri au fost interogați de MacDonald în 1969. Ei au relatat că:

— Primul incident s-a produs probabil în jurul orei 9.30 TU (3.30 ora locală) deasupra statului Mississippi, în timp ce avionul, venind dinspre golful Mexic pe direcția nord, aborda coasta puțin la est de delta fluviului, zburând cu Mach 0,75. Căpitanul MacClure a detectat pe ecranul său un spot corespunzător unei surse de microunde pulsatorii situate în spatele și în dreapta aparatului RB-47 (în direcția «orele 5»), sursă care a depășit rapid avionul și s-a învârtit în jurul lui, pornind apoi pe partea lui stângă în celălalt sens (direcție cuprinsă între «orele 6 și 9»). Sursa era deci aeropurtată și supersonică. MacClure a notat caracteristicile semnalului:

erau cele ale radarelor de la sol menționate, cu excepția duratei impulsurilor, care era de 2 microsecunde. El nu a semnalat imediat acest incident, crezând că este vorba de un defect electronic. După cum a scris Klass, pe vremea aceea, nici în Statele Unite și nici în URSS nu exista un avion supersonic destul de mare pentru a transporta un radar al cărui semnal poseda caracteristicile observate.

— Incidentul următor s-a produs la 10.10 TU, în Louisiana, când comandantul Chase, pilot, și căpitanul MacCoyd, copilot, au văzut o lumină intensă, alb-albăstruie, îndreptându-se spre avion în direcția «ora 11»,

apoi țâșnind din stânga lor către dreapta și dispărând în timp ce se îndepărta în direcția «orele 2». Klass a arătat că acest obiect era poate un meteorit a cărui traiectorie provoca o iluzie optică, dar, pe moment, Chase și MacCoyd s-au întrebat dacă nu era vorba de un OZN. MacClure, auzindu-i, și-a amintit de ceea ce detectase el mai înainte și a căutat un semnal de aceeași natură.

— El a găsit acest semnal la orele 10.30 TU, identic cu cel dinainte și – poate era o coincidență – provenind din direcția «orele 2». Acest semnal a fost confirmat de căpitanul Provenzano, al cărui detector era de asemenea capabil să opereze în jurul valorii de 3.000 MHZ. Nu putea fi vorba de semnalul unui radar fix, căci direcția sa de «ora 2» rămânea invariabilă, în timp ce avionul își continua ruta de mai multe minute spre vest. Avionul a pătruns în Texas, apoi a ajuns în bătaia radarului Utah, situat lângă Dallas. Echipajul a raportat stației Utah, care a detectat și avionul, și un obiect care păstra față de acesta o distanță constantă de 18 km.

— La orele 10.39, tot în Texas, comandantul Chase a zărit o lumină roșie de mari dimensiuni care, după estimarea lui, evolua la 1.500 m mai jos decât avionul, în mod evident în direcția «orele 2». Avionul zbura la o altitudine de 10.500 m, iar cerul era perfect senin. Deși comandantul nu putea determina nici forma, nici mărimea obiectului, el a avut impresia clară că lumina emana din partea lui superioară.

— La orele 10.40, el a primit autorizația să urmărească acest obiect și a prevenit stația Utah. A încetinit, apoi a accelerat. Utah l-a informat că obiectul îi însoțea mișcările, menținându-se la o distanță constantă de 18 km.

— La 10.42, Chase a accelerat și a văzut obiectul roșu virând la dreapta în direcția Dallas. Acest lucru a fost confirmat de MacClure.

— Către 10.50, puțin la est de Dallas, obiectul s-a oprit și a dispărut simultan din bătaia radarelor (Utah și radarul de bord, care tocmai detectase obiectul în

momentul în care RB-47 se apropiase de el) și de pe ecranul lui MacClure (dispariția obiectului de pe ecranul radarului este mai puțin surprinzătoare în zilele noastre, căci ea evocă tehnicile de invizibilitate activă folosite actualmente și aflate în plină dezvoltare). Avionul a virat atunci la stânga. MacClure a recuperat un semnal, care era poate cel al stației Utah. Contactul vizual a fost regăsit, precum și contactul radar.

— La 10.52, Chase a văzut obiectul coborând brusc la circa

4.500 m. A intrat în picaj cu RB-47 de la 10.500 m la 6.000 m. Obiectul i-a dispărut în acel moment din fața ochilor, dispărând totodată și de pe radarul Utah, și de pe ecranul lui MacClure.

— La 10.57, tot în apropiere de Dallas, obiectul a reapărut pe ecranul lui MacClure, iar Utah a indicat că a făcut un raport CIRVIS (*Communications Instructions for Reporting Vital Intelligence Sightings*), raport radio urgent și secret, destinat comandamentului Apărării Aeriene, obligatoriu în caz de observare a unui obiect aerian neidentificat de către aviație. La 10.58, pilotul a reintrat în contact vizual cu obiectul pe direcția «orele 2». Câteva minute mai târziu, văzând că rezervele de carburant sunt pe sfârșite, s-a hotărât să se întoarcă și s-a îndreptat spre nord, în direcția lui Oklahoma City. Obiectul s-a plasat atunci în spatele avionului, la 18 km distanță, așa cum a precizat Utah, care a încercat să trimită avioane de vânătoare în urmărirea necunoscutului. Acesta, zburând mai jos decât RB-47 și în spatele lui, nu putea fi văzut din carlingă, dar a fost detectat pe ecranul lui MacClure până în dreptul lui Oklahoma City, cu mult în afara radarului Utah. Apoi a dispărut brusc de pe ecran la 11.40.

2.3. Teheran (18 – 19 septembrie 1976)

Acest incident a avut loc în noaptea de 18 spre 19 septembrie 1976. Ziare din lumea întreagă l-au relatat mai mult sau mai puțin fidel, printre care *France-Soir* în numărul din 21 septembrie. Un cetățean american a făcut demersuri laborioase pe lângă autorități pentru a obține

un raport, invocând legea privind accesul la informație. Până la urmă, el l-a obținut de la Defence Intelligence Agency (DIA). De atunci s-au mai obținut și alte documente.

O serie de interviuri luate controlorului aerian și unor generali iranieni implicați în acest eveniment permite confirmarea și completarea raportului DIA, mai ales prin menționarea numelor proprii. Din lectura tuturor documentelor rezultă următorul rezumat:

— Către orele 11 seara, pe 18 septembrie, turnul de control al aeroportului din Teheran primește mai multe apeluri care semnalează un ciudat obiect luminos, nemișcat pe cer deasupra cartierului rezidențial Shemiran, în partea de nord a capitalei. Responsabilul echipei de noapte, Hossain Perouzi, iese să observe obiectul cu binoclul. El a declarat că a văzut un dreptunghi, corespunzător probabil unui obiect cilindric., la extremitățile căruia pulsau lumini alb-albăstrui. În mijlocul obiectului, o luminiță roșie descria un cerc. Perouzi raportează despre această stranie observație comandantului Aviației Imperiale, care îl alertează pe generalul Youssefi, numărul trei al Aviației. Acesta iese pe balcon și vede un obiect analog cu o stea, dar mult mai mare și mai strălucitor, și ordonă trimiterea în cercetare a unui avion cu reacție Phantom F-4, căruia îi dirijează misiunea prin intermediul lui Perouzi.

— Când F-4 ajunge la 45 km de obiect, instrumentele sale de zbor și toate mijloacele de comunicație (radio și interfon) încetează brusc să mai funcționeze. Pilotul oprește interceptarea și se îndreaptă către bază. Echipajul constată atunci că instrumentele și comunicațiile redevin operaționale.

— Un al doilea F-4 este trimis în misiune de generalul Youssefi. Ecoul OZN-ului pe ecranul avionului este asemănător cu cel al unui Boeing 707. F-4 se apropie de OZN cu o viteză relativă de 280 km/oră. Când ajunge la 45 km de acesta, OZN-ul accelerează și se menține la distanța constantă de 45 km de F-4. Echipajul nu poate discerne

vizual mărimea obiectului, căci acesta strălucește intens. Strălucirea sa provine de la luminile dispuse în dreptunghi care trec rapid de la albastru la verde, la roșu și portocaliu.

— Deodată, din OZN iese un obiect strălucitor, cu un diametru aparent pe jumătate sau o treime din cel al Lunii, și se îndreaptă rapid spre F-4. Pilotul se pregătește să tragă o rachetă Sidewinder asupra obiectului, dar în acel moment tabloul de comandă a tirului și mijloacele de comunicație (radio și interfon) devin inoperante. El efectuează prompt un viraj și un picaj, dar obiectul își schimbă direcția și urmărește avionul de la o distanță de circa 6 km. Până la urmă, obiectul trece prin interiorul virajului lui F-4 și se întoarce la OZN-ul din care ieșise.

— La scurt timp după aceea, un alt obiect iese din OZN și se îndreaptă către sol pe verticală. Echipajul lui F-4 se așteaptă să-l vadă explodând, dar obiectul pare să se așeze lin pe sol și răspândește o lumină foarte vie pe o arie cu un diametru de 2 - 3 km. Membrii echipajului, momentan orbiți, rămân în aer atât cât este necesar pentru a-și recupera vederea de noapte, înainte de a ateriza pe aeroportul din Teheran. Ei remarcă pierderea capacității comunicațiilor (radio și interfon) ori de câte ori avionul lor traversează o anumită zonă. Se cuvine să precizăm că un avion civil și-a pierdut de asemenea capacitatea comunicațiilor când a traversat această zonă. În timpul zilei, echipajul este dus cu elicopterul la locul în care, aparent, aterizaze obiectul, un lac sec, însă nu se descoperă nicio urmă.

O notă anexă a DIA era la fel de surprinzătoare ca și raportul. Ea preciza că informația fusese confirmată de alte surse și se termina cu această apreciere:

«Un raport remarcabil. Acesta este un caz clasic, care întrunește toate condițiile pentru un studiu asupra fenomenului OZN:

a) obiectul a fost văzut de mai mulți martori situați în locuri diferite...

b) credibilitatea multor martori era mare (un general

de aviație, echipaje calificate și controlori experimentați ai navigației aeriene)

c) observațiile vizuale au fost confirmate de radar d) efecte electromagnetice asemănătoare au fost raportate de trei echipaje distincte e) au existat efecte fiziologice asupra unor membri ai echipajului (pierderea vederii de noapte datorită strălucirii obiectului)

f) OZN-urile au demonstrat un grad ridicat de mobilitate»

Tentativa lui Klass de a banaliza acest caz îi dovedește soliditatea.

2.4. Rusia (21 martie 1990)

Acest caz s-a produs noaptea în regiunea Pereslavl-Zaleski, la est de Moscova. El a fost adus la cunoștința publicului printr-un articol al generalului de aviație Igor Malțev, comandantul Forțelor de Apărare Aeriană, apărut în ziarul *Rabociaia Tribuna* (*Tribuna muncitorească*) la 19 aprilie 1990 și intitulat: «OZN-uri pe radarele apărării aeriene» (cf. lucrarea Mariei Galbraith, citată la 9.1).

Se menționa aici trimiterea unor avioane de luptă în misiune de interceptare a OZN-urilor detectate. Generalul Malțev, care a realizat sinteza a mai mult de o sută de observații vizuale furnizat de comandanți de unitate, a declarat:

«Nu sunt un specialist în OZN-uri, și deci nu pot decât să leg între ele datele și să comunic propria mea ipoteză. Conform datelor adunate de acești martori, OZN-ul era un disc cu un diametru cuprins între 100 și 200 m. Două lumini clipeau în părți... În plus, obiectul se învârtea în jurul axei sale și efectua o mișcare în formă de S, în același timp în plan vertical și orizontal. Apoi OZN-ul rămânea staționar deasupra solului, după care zbura cu o viteză de două-trei ori mai mare decât cea a avioanelor de luptă moderne... Obiectele zburau la altitudini cuprinse între 100 și 7.000 m. Mișcarea OZN-urilor nu era însoțită de niciun fel de zgomot și se caracteriza printr-o uluitoare manevrabilitate. OZN-urile păreau complet lipsite de inerție. Cu alte cuvinte, ele învinseseră într-un fel sau altul

gravitația. La ora actuală, aparatele terestre nu ar putea prezenta asemenea caracteristici.»

2.5. Sau Carlos de Bariloche (31 iulie 1995)

Sursă SE PRA

Zborul Aerolineas Argentinas AR 674 - un Boeing 727 din direcția Buenos Aires - se află la 140 km de San Carlos de Bariloche, stațiune turistică din Anzii centrali, unde se pregătește să aterizeze. Chiar în acel moment o pană de electricitate cufundă orașul în beznă, iar pilotul primește ordin să aștepte câteva minute înainte de a efectua manevra finală. În timp ce inițiază zborul de așteptare, pilotul observă o stea bizară. În același moment, centrul de control pune în așteptare al doilea avion care sosește în sector. Zborul AR 674 continuă să se apropie, dar pe când își încheie virajul în axa pistei, un obiect asemănător cu un avion mare apare pe partea dreaptă și zboară paralel cu el! Acest obiect are trei luminițe, dintre care una roșie în mijloc. Luminile aeroportului au din nou o pană, balizajul de pistă și rampa de apropiere se sting și ele. Celălalt avion aflat în așteptare observă fenomenul de pe poziția lui.

Pilotul, neputând efectua aterizarea, mărește puterea motoarelor și efectuează un nou viraj pentru a se prezenta din nou în axa pistei. În acel moment, obiectul, devenit luminos, trece în spatele avionului, se oprește, urcă pe verticală și se oprește iar. El trece din nou prin fața avionului înainte de a dispărea definitiv în direcția Cordiliei Anzilor. Echipajul, pasagerii zborului AR 674, cei din celălalt avion, ca și controlorii de pe aeroport și o parte din locuitorii orașului San Carlos au asistat, perplecși, la acest insolit balet aerian.

Acest caz este interesant din mai multe puncte de vedere:

- Observație coroborată de multipli observatori independenți, în zbor și de la sol

- Fenomen care durează câteva minute

- Traectorii variate, dintre care unele le imită pe cele ale avionului

— Observare a unui fenomen electromagnetic (stingerea luminilor orașului și ale aeroportului) în relație directă cu prezența obiectului

CAPITOLUL 3 Cazuri de observare de la sol

Acest capitol este consacrat unor cazuri de observare de la sol, dintre care două au fost expuse comitetului de martori direcți ai fenomenelor observate. Și aici, mărturiile sunt cu atât mai interesante cu cât martorii țin de domeniul aviației, iar fenomenele au fost observate ziua.

3.1. Fenomen observat de numeroși martori la Tananaxive (16 august 1954)

Mărturie în prezența comitetului

Edmond Campagnac (C), fost ofițer de artilerie și fost șef al serviciilor tehnice ale Air France în Madagascar, astăzi pensionar, a făcut o depoziție în fața comitetului. Fenomenul descris mai jos a fost observat de câteva sute de martori.

La orele 17, în timp ce personalul agenției Air France așteaptă sosirea corespondenței, cineva zărește pe cer o «bulă mare» verde, care se deplasează foarte repede. La început, martorii își spun că e vorba de un meteorit. Fenomenul dispare în dosul unui deal, iar ei cred că bula verde se va lovi de pământ și că vor percepe șocul.

Aceasta reapare însă după un minut. Trecând chiar prin mijlocul observatorilor, ea se arată a fi «un soi de minge de rugby, metalică precedată de o lentilă verde, separată de ea, cu flăcărui în coadă.» După părerea martorilor, «mingea» avea lungimea unui avion DC4, adică vreo 40 m. Lentila verde se deplasa în față, la mai puțin de 40 m, cu flăcărui destul de lungi în coadă. Obiectul a survolat Tananarive la o înălțime cuprinsă între 50 și 100 m – estimare realizată prin comparație cu înălțimea unui deal învecinat. Pe măsură ce obiectul se deplasa, luminile magazinelor se stingeau, iar animalele manifestau o mare neliniște.

După ce a survolat Tananarive, obiectul s-a îndreptat către vest. Trecând pe deasupra parcului cu zebu al orașului, obiectul a stârnit o violentă panică între animale.

Lucru surprinzător, căci aceste animale nu au de obicei nicio reacție la trecerea avioanelor Air France. Două-trei minute mai târziu, un obiect identic a fost observat la 150 km depărtare, deasupra unei ferme-școală. Și aici, turmele au fost cuprinse de panică. Dacă obiectul observat era același cu cel din Tananarive, viteza sa trebuia să fie de ordinul a 3.000 km/oră. După spusele lui C, generalul Fleurquin, comandantul-șef din Madagascar, a reunit o «comisie științifică» în vederea unei anchete asupra acestor fenomene. În arhivele Aviației nu s-a putut găsi însă nicio urmă a acestei anchete. Cu toate acestea, în numărul 6 al Buletinului GEPA (Grupul de Studiu al fenomenelor spațiale) din semestrul II al anului 1964 a fost descrisă această observație.

3.2. Observarea de către un pilot a unei farfurii zburătoare aproape de sol (9 decembrie 1979)

Anchetă GEPAN / SE PRA și depozitie în prezența comitetului

Fost locotenent-colonel de aviație, Jean-Pierre Fartek (F) este, în momentul faptelor, pilot pe Mirage III, escadra a 2-a de vânătoare din Dijon. Astăzi, F este pilot într-o companie privată. F locuia - și locuiește încă - într-un sat din împrejurimile orașului Dijon. Casa sa se află la capătul unui teren care dă spre câmp. La vreo 250 m se află un pâlc de copaci cu o înălțime medie de cel mult 15 m. În ziua de 9 decembrie 1979, către orele 9 și 15 minute dimineața, F și soția lui observă un obiect neobișnuit (în continuare denumit M) pe câmpul vecin cu casa lor. Condițiile meteo și vizibilitatea sunt perfecte. M, căruia ei îi aproximează dimensiunile la 20 m diametru și 7 m grosime, se află în zbor staționar la circa 3 m înălțime, în fața pâlcului de copaci pe care îl ascund parțial privirii. În perfectă concordanță cu soția lui, martorul F descrie obiectul astfel:

— Avea forma a doua farfurii suprapuse, conturându-se foarte clar una deasupra celeilalte, fără hublouri și fără lumini

— Era de culoare gri metalic în partea superioară, și

mai închisă (albăstruie) în partea inferioară, partea de sus și cea de jos a obiectului fiind perfect delimitate între ele - diferența de culoare nu se putea datora unei diferențe de iluminare, dată fiind poziția soarelui

— Era animat în permanență de ușoare oscilații, a căror frecvență nu era foarte mare, ca un lucru care încerca să-și găsească echilibrul

— Nu făcea niciun zgomot

— Nu provoca nicio turbulență la sol, nici în timpul zborului staționar și nici în momentul plecării

— Nu a lăsat, după plecarea lui, nicio urmă pe sol

După un timp de observare pe care nu-l poate aprecia exact, F vede obiectul oscilând mai puternic, are impresia că se înclină puțin în față (cum face un elicopter după decolare, la începutul translației orizontale). F vede obiectul pornind pe orizontală, la foarte joasă înălțime, fără zgomot, fără să lase dăre în urmă, cu foarte mare viteză, și dispărând la orizont în câteva secunde. F a dat declarații la Jandarmeria Aviației de la baza aeriană din Dijon. El crede că și alte persoane au observat fenomenul, dar nu au îndrăznit să depună mărturie, îndeosebi vecinii și copiii lor, care ar fi văzut aceleași lucruri.

Acest fapt observat de un pilot profesionist, cunoscător al fenomenelor aeronautice, nu a primit niciodată vreo explicație.

Un caz cu mulți martori la o bază rusească de rachete (28 - 29 iulie 1989)

În fruntea listei rapoartelor despre OZN-uri făcute accesibile de KGB în 1991 figurează un dosar privitor la o bază de rachete ale armatei aflată în apropiere de Kapustin iar, în regiunea Astrahan, doar menționat în lucrarea Mariei Galbraith (*cf.* capitolul 9.1). Publicul anglofon a luat cunoștință de el prin revista moscovită *AURA-Z* din martie 1993. Câțiva militari de la două din centrele bazei au făcut depoziții manuscrise despre observațiile lor vizuale efectuate în condiții de bună vizibilitate. Dosarul, incomplet, nu pomeneste despre eventuale detecții radar. El începe cu un scurt rezumat al

cazului, redactat de un ofițer anonim din KGB, și este urmat de relatarea a șapte mărturii manuscrise:

— Cinci depoziții, provenind din primul centru, sunt semnate de locotenentul Klimenko, doi caporali și doi soldați. În noaptea de 28 spre 29 iulie, acești militari au observat OZN-uri, între orele 22.15 și 23.55, la o distanță de 3 până la 5 km. Cel puțin trei obiecte au fost văzute simultan. Un obiect a executat, fără zgomot, deplasări sacadate, cu porniri și opriri foarte bruște, și cu perioade de imobilitate. Toți martorii au văzut un avion de vânătoare încercând să se apropie de un OZN și pe acesta țâșnind cu o viteză fulgerătoare, «dând impresia că avionul stă nemișcat». Numai zgomotul avionului a fost auzit, în timp ce OZN-ul atinsese probabil o viteză supersonică.

— Două alte mărturii, provenind de la un centru vecin cu primul, relatează despre observarea unui OZN între orele 23.30 și 1.30, la o distanță cuprinsă între câțiva kilometri și 300 m. Acesta a fost descris de sublocotenentul Voloșin ca un disc cu un diametru de 4 - 5 m, având deasupra o cupolă emisferică puternic luminată. Sublocotenentul a anexat la depoziția sa și o schiță a farfuriei zburătoare. Aceasta se deplasa uneori brusc și fără zgomot, iar alteori rămânea nemișcată la 20 - 60 m deasupra pământului. Voloșin a văzut-o împreună cu soldatul Ticeaiev: ea emitea o lumină verde fosforescentă, stătea nemișcată la 300 m de ei și la vreo 20 m deasupra unui depozit de rachete, și a luminat acest depozit cu un fascicul de lumină mobilă timp de câteva secunde.

Într-un raport asemănător cu cel al superiorului său, soldatul Ticeaiev insistă asupra faptului că obiectul nu producea niciun zgomot, chiar la mică distanță, ceea ce nu permitea să fie confundat cu un elicopter. Cei doi martori, cărora li s-a alăturat după un timp echipa de gardă, au asistat timp de două ore la evoluțiile obiectului deasupra centrului și împrejurimilor sale.

CAPITOLUL 4 Întâlniri apropiate petrecute în Franța
Valensole, Alpes-de-Haute-Provence (1 iulie 1965)

Anchetă aprofundată realizată de fandarmeria

Națională

Valensole, 1 iulie 1965. Maurice Masse pleacă de acasă la ora

3.3. dimineața și se îndreaptă spre „terenurile sale de lavandă, aflate pe platoul din apropierea satului. Pe la ora 6 își aprinde o țigară înainte de a porni motorul tractorului. În acel moment aude o șuierătură care îi atrage atenția. Ieșind din dosul unui zid de piatră, zărește, la o distanță de vreo 90 m, un obiect care stă pe ogorul lui. Ca formă, seamănă cu un automobil Dauphine, așezat pe șase picioare, cu un pivot central. Se apropie de obiect cu precauție până la circa 10 m, gândindu-se că au venit hoții să-i fure lavanda. Atunci vede două ființe mici, dintre care una, întoarsă spre el, va aținti asupra lui un tub scos dintr-un soi de sacoșă agățată pe partea stângă. Maurice Masse precizează că va rămâne complet imobilizat pe locul unde se afla, cu trupul înțepenit și paralizat, dar perfect conștient de evenimentele ce se vor desfășura sub ochii lui. Cele două ființe se vor urca apoi în mașinăria lor. El le va urmări cu privirea în timp ce ele se vor instala în spatele unui soi de cupolă și va auzi un zgomot surd în momentul în care obiectul își va lua zborul. El va observa de asemenea că pivotul care se afla sub obiect, în contact cu solul, va începe să se învâртеască odată cu cele șase picioare, care vor dispărea sub aparat. Obiectul va urca apoi pe verticală înainte de a lua o poziție oblică și va dispărea mai repede decât un avion cu reacție. Maurice Masse va rămâne imobilizat preț de vreo 15 minute până să-și vină în fire, după care își va vedea de treburi și se va duce să povestească întâmplarea în sat unde, aflând despre cele petrecute, jandarmii îl vor chestiona în cursul zilei.

Brigada de Jandarmerie din Valensole și apoi brigada de Cercetare din Digne au anchetat câteva zile asupra cazului. Investigațiile Jandarmeriei au stabilit că exista, în locul arătat de Maurice Masse, o adâncitură în care pământul era umed. În mijlocul gropii se afla o gaură cilindrică, cu pereții netezi, cu un diametru de 18 cm și

adâncă de 40 cm. Pe fundul ei se aflau alte trei găuri cotite, cu un diametru de 6 cm. De-a lungul axei de pornire a obiectului, pe circa 100 m, tulpinile de lavandă erau uscate. Fenomenul a persistat câțiva ani, martorul încercând în zadar să răsădească plantele pe o rază de câțiva metri în jurul urmei lăsate.

În ciuda câtorva elemente contradictorii din povestirea lui Maurice Masse, elementele culese de cele două brigăzi de jandarmi au confirmat plauzibilitatea faptelor, în special efectele asupra mediului înconjurător și asupra martorului însuși, care, timp de mai multe luni, a dormit între 12 și 15 ore pe noapte, în urma paraliziei pe care o suferise. Ancheta asupra personalității martorului nu va revela elemente ce ar putea permite să se bănuiască un comportament de mitoman sau o mistificare.

Cussac, Cantal (29 august 1967)

Anchetă GEPAN/SE PRA

Printre cazurile de OZN-uri, întâmplarea din Cussac ocupă un loc deosebit, deoarece în 1978 a fost întreprinsă o contraanchetă exemplară la cererea consiliului științific al GEPAN. Pe 29 august 1967, în jurul orei 10.30, într-o frumoasă dimineață însorită, pe un platou înalt din zona centrală a Franței, doi copii păzesc turma familiei. Câinele care îi însoțește le dă de știre că o vacă se pregătește să sară peste micul zid al ocolului. Băiatul, care avea pe atunci 13 ani, se duce să aducă vaca înapoi, când zărește de cealaltă parte a drumului patru copii pe care nu-i cunoaște. Surprins, o cheamă pe sora lui și apoi vede, la o oarecare distanță de necunoscuți, o sferă foarte strălucitoare. Cei doi își dau seama că nu e vorba de copii, ci de niște omuleți negri, nu mai înalți de 1, 20 m. Doi dintre ei stau în picioare lângă sferă, un altul este îngenunchiat în fața sferei, iar al patrulea, în picioare, ține în mână un soi de oglindă strălucitoare, care îi orbește pe copii. Băiatul încearcă să vorbească cu ei, dar omuleții se reped spre sferă. Copiii îi văd ridicându-se în aer și pătrunzând în sferă pe sus, cu capul înainte. Sfera își ia zborul șuierând, apoi se ridică spre cer, descriind o

mișcare elicoidală continuă, cu mare viteză. Câinele latră, vacile încep să mugească, și un miros sulfuros foarte puternic umple văzduhul. Contraancheta va începe în 1978, cu o echipă de anchetatori de la GEPAN și cu membri consilieri calificați din afară, printre care și un fost judecător de instrucție.

Faptele marcante ale acestei contraanchete nu au avut în vedere nici întâmplările, nici povestirea, ci elemente noi constând în descoperirea unor martori secundari care se aflau prin apropiere și care au adus indicii suplimentare, ce au întărit credibilitatea cazului. E vorba mai ales de un jandarm care se dusesse la fața locului imediat după incident, găsisse urme pe sol în locul indicat de copii și simțise mirosul puternic de sulf. A fost găsit și un alt martor, care a spus că se afla într-un pod nu departe de acolo și care își amintea perfect de zgomotul șuierat, dar foarte diferit de cel al unui elicopter din vremea aceea.

Reconstituirile la fața locului, în prezența a doi martori principali, au confirmat atât descrierile cât și împrejurările care au urmat observației. Atunci, copiii au povestit despre un miros foarte puternic de sulf, dar ei au suferit și tulburări fiziologice: ochii le-au lăcrimat zile întregi. Aceste fapte au fost constatate de medicul familiei și confirmate de tatăl lor, care era pe atunci primarul satului. La încheierea contraanchetei, magistratul și-a spus părerea despre martori și declarațiile lor: «Aceste elemente nu prezintă nicio ruptură, nicio nepotrivire care să ne facă să ne îndoim de sinceritatea mărturiilor, sau să ne gândim la o invenție, o șarlatanie sau o halucinație. În aceste condiții, în ciuda vârstei fragede a martorilor principali, și oricât de extraordinare ar părea faptele, cred că ei le-au observat cu adevărat.»

Transen-Provence, Var (8 ianuarie 1981)

Anchetă GEPAN/SE PRA

În Transen-Provence, la 8 ianuarie 1981, un bărbat care își construiește în grădină un mic adăpost pentru o pompă de apă va fi martorul unuia din cazurile cele mai neobișnuite petrecute și studiate vreodată în Franța. O

rază de soare reflectată de ceva ce evolua pe cer îi va atrage atenția și-i va permite să observe coborârea, apoi aterizarea bruscă a unui obiect metalic silențios pe un tăpșan aflat mai jos de casa lui. Obiectul, de formă ovoidală, nu prezenta nicio asperitate aparentă - aripă, cârmă sau motor - ce ar fi putut să-l asemuie vreunui tip de aeronavă. Obiectul va rămâne câteva clipe pe tăpșan, tot fără să facă vreun zgomot, apoi va decola și va dispărea cu foarte mare viteză pe cerul azuriu. Povestea s-ar fi putut limita la această simplă constatare vizuală, dacă pe sol n-ar fi rămas urme și amprente mecanice vizibile în formă de coroană, care vor face ca întâmplarea să intre în domeniul fenomenelor inexplicate.

Jandarmeria, apoi GEPAN-ul vor întreprinde o anchetă amănunțită, cuprinzând numeroase discuții cu martorul și vecinii. Expertizele pe teren - recoltări de eșantioane de pământ și vegetație, urmate de analize - vor arăta fără echivoc că era într-adevăr vorba de un obiect metalic greu, neidentificat, care se așezase pe tăpșan. Analiza vegetației prelevate pe teren va indica faptul că nu ne aflăm în prezența unui aparat de zbor obișnuit, inclusiv elicopter sau țintă militară aeriană, ipoteze care fuseseră întrevăzute și analizate. Lucerna sălbatică din locul de aterizare fusese profund marcată și afectată de un agent exterior care modificase în profunzime aparatul fotosintetic al plantei. Într-adevăr, clorofilele, ca și anumiți aminoacizi ai plantelor prezentau variații importante de concentrație, variații ce descreșteau odată cu îndepărtarea de centrul urmei mecanice. La doi ani după aceea, aceste efecte au dispărut complet, demonstrând astfel existența unui tip specific de traumatism. După părerea profesorului Michel Bounias, de la Laboratorul de ecologie și toxicologie vegetală al INRA, care a efectuat analizele, cauza profundelor perturbări înregistrate la vegetația prezentă în acest ecosistem ar putea fi aproape sigur un puternic câmp electromagnetic pulsant în gama frecvențelor înalte (microunde). Studiile și cercetările asupra acestui caz continuă și astăzi, fiind explorate numeroase piste. Dar

niciuna dintre ele nu a putut satisface ansamblul condițiilor care să permită identificarea cu certitudine a obiectului care a aterizat la Transen-Provence pe 8 ianuarie 1981 și cu atât mai puțin să-i determine originea.

Nancy, Meurthe-et-Moselle, cazul numit «Amarant»
(21 octombrie 1982)

Anchetă GEPAN/SE PRA

Cazul «Amarant» constă în observarea, în plină zi, de către un martor, cercetător în biologie celulară, a unui obiect care a stat în zbor staționar deasupra grădinii sale timp de 20 de minute. Mărturia, înregistrată de Jandarmerie la mai puțin de 5 ore după incident, se rezumă la următoarele:

— Pe 21 octombrie 1982, în timpul unei pauze de lucru, martorul se găsea în jurul orei 12.35 în grădina din fața casei. El a văzut venind dinspre sud-est un obiect zburător strălucitor, pe care l-a luat la început drept avion. A precizat că nu erau nori, că soarele nu-i bătea în ochi și că vizibilitatea era excelentă. Viteza de coborâre a obiectului nu era foarte mare, iar el și-a zis că o să treacă pe deasupra casei. La un moment dat și-a dat seama că obiectul se îndrepta chiar către el și s-a dat înapoi cu 3 - 4 metri. Obiectul, de formă ovală, s-a oprit la aproximativ 1 m de sol și a rămas în zbor staționar la această înălțime aproximativ 20 de minute.

— Martorul a precizat că se uitase la ceas și era absolut sigur de durata zborului staționar al obiectului, pe care l-a descris astfel: formă ovoidală, diametru de circa 1 m, grosime 80 cm, partea inferioară cu aspect metalizat, asemănător beriliului șlefuit, partea superioară de culoare albastră-verzuie în textura sa internă. Obiectul nu emitea niciun sunet, nu degaja nici căldură, nici răceală, nici raze, nici, pare-se, unde magnetice sau electromagnetice. După 20 de minute, obiectul s-a ridicat brusc pe verticală - traiectorie constantă, pe care și-a menținut-o până ce a dispărut. Plecarea obiectului a fost foarte rapidă, ca sub efectul unei aspirări. Martorul a precizat că nu se vedea nicio urmă pe sol, iarba nu era nici calcinată nici strivită,

dar a remarcat că, în momentul pornirii, firele de iarbă se ridicaseră drept în sus, revenind apoi la normal.

Interesul acestei observații rezidă, în afara ciudățeniei sale, în urmele vizibile lăsate pe vegetație, mai ales pe un arbust de amarant ale cărui frunze, cu vârfurile complet deshidratate, dau impresia că au fost supuse unor câmpuri electrice intense. Totuși, în ciuda intervenției rapide, condițiile de recoltare și apoi de conservare a eşantioanelor n-au permis o verificare definitivă a acestei ipoteze. Dintr-un studiu prealabil asupra comportamentului plantelor supuse unor câmpuri electrice reiese că:

— Câmpul electric aflat după toate probabilitățile la originea ridicării firelor de iarbă a depășit 30 kv/m

— Efectele observate asupra arbustului se datorează probabil acțiunii unui câmp electric care, la nivelul plantei, a depășit cu mult 200 kv/m

CAPITOLUL 5 Contraexemple de fenomene elucidate

Cazurile descrise în capitolele precedente au rămas inexplicate, în ciuda bogăției informațiilor. Astfel de cazuri sunt puține. Multe fenomene aeriene observate în Franța pe care martorii nu și le explică și pe care le declară la Jandarmerie sunt elucidate după o scurtă anchetă a acestei instituții și/sau a GEPAN/SE PRA: cauzele sunt Luna, planetele, aeronavele, baloanele meteo, reflectarea farurilor de automobil pe nori etc. Și, foarte rar, șarlataniile. Ancheta avansează uneori explicații mai neobișnuite. Dăm aici două exemple.

Un obiect straniu traversează un drum (29 septembrie 1988)

Anchetă GEPAN/SE PRA

Un mecanic auto care circulă pe autostrada Paris-Lille zărește o enormă sferă roșie traversând șoseaua la câteva zeci de metri în fața lui și rostogolindu-se de cealaltă parte a drumului. Aruncând reflexe luminoase, învăluită într-un nor de fum, sfera se oprește undeva pe câmp. Tulburat de această apariție ciudată, mecanicul îi avertizează pe jandarmii de pe autostradă. Jandarmeria, la

ordinul prefectului, blochează autostrada și o zonă de câțiva kilometri în jurul obiectului. Martorul principal și familia lui sunt duși la spital, unde sunt examinați. Agenți de la Securitatea civilă și militară se duc la locul incidentului, înarmați cu contoare Geiger. În acea perioadă se aștepta căderea satelitului sovietic *Cosmos 1900*, echipat cu un generator electronuclear, și se dăduseră consemne precise. Consultat, CNES-ul precizează destul de repede că, la acea oră.

Cosmos 1900 survolează Oceanul Indian. Sfera roșie venea oare din spațiu? Înaintând cu prudență, cu ochii pe detectoarele de iradiere nucleară, specialiștii se apropie de un obiect sferic cu un diametru de aproximativ 1, 50 m. Sub puternica lumină a proiectoarelor, ei văd că acesta nu prezintă nicio urmă datorată încălzirii sau efectelor mecanice considerabile pe care le produce intrarea în atmosferă. Pare intact iar suprafața lui e acoperită cu mici bucăți de oglindă. În apropiere nu se observă nici fum, nici radioactivitate.

Mai târziu se va afla că această sferă, ce ar fi trebuit să facă parte din recuzita unui concert al lui Jean-Michel Jarre, căzuse din camionul care o transporta spre Londra. Peticele de oglindă fuseseră lipite pe învelișul de polistiren pentru a reflecta jocurile de lumini ale spectacolului...

O lumină intensă într-un sat din Dombes (10 martie 1979)

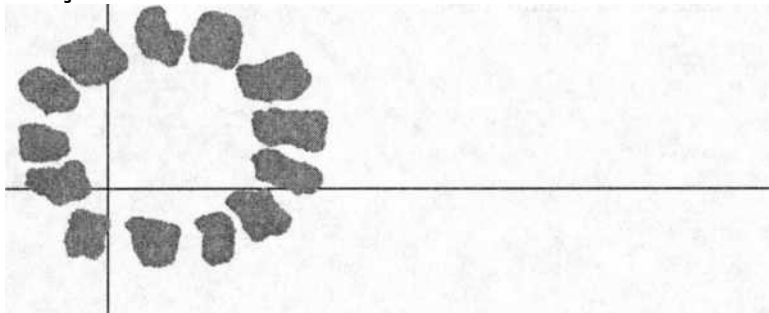
Anchetă GEPAN/SE PRA

La 13 martie 1979, brigada de jandarmi a unei mici așezări din Dombes este alertată de un localnic care declară că în noaptea de 10 spre 11 martie a observat deasupra solului un obiect zburător neidentificat. În cursul anchetei brigada culege în total patru mărturii, dintre care trei sunt total independente una de alta. Primul martor, patronul restaurantului din sat, descrie fenomenul ca pe o masă luminoasă, de culoare albastru-violet, de formă mai degrabă ovală și de vreo 15 m lungime. Intensitatea sa luminoasă este atât de puternică, încât piața satului este luminată ca ziua, iar iluminatul public, care este automat,

se stinge. Doi alți martori, care se aflau în mașină în apropierea satului, declară că acea masă luminoasă evolua în fața vehiculului lor pe șosea la circa 2 m distanță. Ei le precizează jandarmilor că lumina s-a stins brusc după ce pe cele două laturi ale luminii a izbucnit o flacără de culoare portocalie. În fine, un al patrulea martor, piscicultor, declară că în noaptea aceea a fost trezit de un zgomot surd și a văzut o puternică lumină albăstruie. A doua zi, toți somnii din unul din bazinele exploatării sale au fost găsiți morți. Prezența unei linii electrice instalate deasupra bazinului îi face pe jandarmi să-și orienteze ancheta spre fenomenele de origine electrică.

GEPAN/SE PRA adoptă aceeași ipoteză în ancheta pe care o întreprinde la fața locului după câteva zile. Se constată foarte repede că rețeaua electrică de 10 kv de deasupra bazinului se topise. Informațiile furnizate de EDF (Electricite de France - compania națională de electricitate) (n.trad.) permit să se demonstreze că, rețeaua fiind veche (circa 30 de ani), coroziunea și oxidarea firelor de aluminiu au putut provoca pe rețea un efect de arc voltaic de mare putere, conjugat cu cel al unui efect de coroană. Acest lucru explică, pe de o parte, lumina albăstruie și zgomotul auzit de martor și, pe de altă parte, stingerea iluminatului public. Lumina a fost într-adevăr suficient de intensă pentru a declanșa celula fotoelectrică de comandă ce se află în apropierea rețelei în fuziune. În sfârșit, peștii au murit otrăviți din pricina picăturilor de aluminiu care au căzut în bazin câteva minute în șir.

Ce știm astăzi

CAPITOLUL 6 Organizarea cercetării în Franța

În 1977, CNES a primit misiunea de a organiza o struc-JSR tură de studiu permanent al fenomenelor spațiale neidentificate: Grupul de Studiu al Fenomenelor Aerospațiale Neidentificate (GEPAN). Organismul dispunea pentru această misiune de competențe și mijloace adecvate, în special ingineri și cadre cu un nivel înalt de pregătire tehnică și în strânsă colaborare cu mediile științifice. Garanția că acest subiect complex și delicat va fi tratat cu toată rigoarea necesară a fost oferită de un consiliu științific prezidat de Hubert Curien și compus din doisprezece membri reprezentativi pentru științele umane și exacte. Acest consiliu avea sarcina să orienteze, să organizeze și să examineze anual cercetările GEPAN.

În evoluția activității legate de studierea OZN-urilor în Franța se pot distinge trei faze, care au dus în 1988 la crearea Serviciului de Expertiză a Fenomenelor de Pătrundere Atmosferică (SE PRA), serviciu care îi succede GEPAN-ului, tot în cadrul CNES:

- O fază de pregătire a organizării și de definire a procedurilor de colectare și tratare a datelor, fază descrisă în capitolul de față

- O fază de definire a metodei științifice de studiere a cazurilor

- O fază de punere în aplicare a metodelor și procedurilor definite în prealabil, ambele tratate în capitolul următor

Pentru studierea OZN-urilor, SE PRA are o vocație mai restrânsă decât GEPAN-ul, al cărui consiliu științific și-a încheiat misiunea.

Faza de pregătire a organizării

GEPAN a avut ca primă sarcină să asocieze diferite organisme publice, civile și militare, în vederea organizării colectării și analizării unor date fiabile. Jandarmeria Națională, Aviația civilă și militară, Institutul Meteorologic Național etc. au fost solicitate și asociate la această acțiune prin convenții și protocoale stabilite cu GEPAN.

Primul obiectiv fixat a fost furnizarea rapidă de date culese în locurile unde era observat un fenomen. În acest

scop, GEPAN, conform directivelor consiliului științific, a primit misiunea să formeze echipe de anchetatori specializați în strângerea datelor psihologice și fizice – de exemplu, prelevarea de urme la sol. În paralel cu această activitate, diverse laboratoare de cercetare, civile și militare, au fost solicitate să participe la expertizele și analizele datelor culese în cursul anchetelor – de pildă, tratarea documentelor fotografice și înregistrărilor radar.

Participarea Jandarmeriei Naționale

În februarie 1974 s-au dat primele instrucțiuni care-i încredințau Jandarmeriei Naționale sarcina de a culege și centraliza mărturiile spontane despre OZN-uri. Anterior, acestea erau culese întâmplător de brigăzile teritoriale și sfârșeau rar prin redactarea de procese-verbale sau anchete aprofundate (cazul Valensole, în 1965). Nicio tratare și nicio exploatare a acestor documente nu erau efectuate de autoritățile administrative sau tehnice.

Începând din mai 1977, unul din cele șase exemplare ale procesului-verbal redactat de brigăzile teritoriale ale Jandarmeriei este trimis la GEPAN, devenit din acest moment destinat al tuturor informațiilor culese despre OZN-uri.

Rolul și acțiunea Jandarmeriei Naționale

Fiecare brigadă de Jandarmerie posedă un manual – «livretul jandarmului» – în care se dau toate instrucțiunile necesare pentru adunarea datelor despre fenomenele aerospațiale neidentificate.

După gradul de complexitate al cazului raportat, nivelul de intervenție poate merge de la un simplu proces-verbal al declarației până la o adevărată anchetă, ce poate fi întreprinsă împreună cu serviciile GEPAN/SE PRA la locurile de observație și care se încheie cu un raport amănunțit.

Utilizarea datelor colectate de Jandarmeria Națională

După colectarea locală a informației, aceasta este transmisă, sub formă de proces-verbal, la sediul Jandarmeriei Naționale din Paris, care expediază un exemplar la GEPAN/SE PRA. Acesta îl tratează la două

niveluri distincte:

— La primul nivel, procesul-verbal este analizat, apoi integrat într-o bază de date pentru a fi tratat statistic în vederea elaborării de clasificări și de tipologii ale fenomenelor

— La al doilea nivel, care se referă la cazuri mai complexe, de tip FAN D (Fenomene Aeronautice Neidentificate de categoria D), ancheta pe teren conduce la un ansamblu de cercetări și prelucrări suplimentare, permițând redactarea unui raport de anchetă circumstanțiat și detaliat, ce va putea fi utilizat pentru studiile de interpretare a urmelor

Bilanțul și rezultatul cooperării cu Jandarmeria Națională

Începând din 1974 au fost strânse și transmise la GEPAN/ SE PRA peste 3.000 de procese-verbale de Jandarmerie, reprezentând în medie trei mărturii spontane pe document. La ele trebuie să adăugăm circa 100 de anchete și intervenții pe teren, întreprinse împreună cu brigăzile locale. Toate acestea au permis descrierea unui ansamblu de fenomene rare, naturale sau artificiale, cu ocurență variabilă, care nu ar fi putut fi identificate fără acest tip de organizare. Grație acestei colaborări, cazuri de OZN-uri precum cel din Transen-Provence sau «Amarant» (vezi capitolul 4) au putut fi studiate în bune condiții, arătându-se reziduul de evenimente a căror natură scapă încă oricărei identificări. O plachetă informativă, care descrie obiectele căutate de CNES pentru studierea OZN-urilor, a fost larg difuzată în toate brigăzile teritoriale. O acțiune complementară de informare și formare a ofițerilor și subofițerilor este organizată regulat de GEPAN/SE PRA în școlile Jandarmeriei Naționale pentru a-i sensibiliza pe comandanții de brigadă la acest subiect.

Rezultatele colaborării ar putea fi mai eficace. Ar fi de dorit o actualizare regulată a procedurilor de colectare a datelor, precum și intervale de intervenție mai reduse pentru anchete între momentul în care cazul este cunoscut de brigada locală și cel în care intervine SE PRA.

Reducerea timpului de intervenție ar micșora simțitor pierderea de informație, mai ales atunci când este vorba de efecte asupra mediului înconjurător. De asemenea, ar fi important ca brigăzile de jandarmerie să fie informate mai sistematic despre rezultatele cercetărilor și anchetelor analizate de SE PRA. Din păcate, mijloacele actuale disponibile în materie de personal și alocații bugetare nu permit să se răspundă cu eficacitatea dorită.

Participarea Aviației Militare

Imediat după cel de-al doilea război mondial, primele rapoarte despre observarea OZN-urilor franceze au fost reunite și introduse în arhive de biroul «Prospectivă și studii» (EMAA/BPE) al statului major al Aviației Militare.

La crearea GEPAN-ului, un protocol de acord a definit rolurile fiecărui organism în prelucrarea informațiilor referitoare la cazurile de observare aeronautică militară. În principiu, orice observare a unui OZN trebuie semnalată centrului de control aerian militar în cauză, care transmite informațiile la Centrul de Conducere a Operațiunilor Aeriene (CCOA) de la Taverny; acesta, aflat în legătură cu biroul «Spațiu» al statului major al Aviației Militare, este însărcinat să le transmită la GEPAN/SE PRA. În paralel, toate informațiile radar sunt înregistrate în centrele de control-radar și păstrate minimum o lună sau, la cerere, mai mult. La nevoie, ele sunt puse la dispoziția anchetatorilor.

Un protocol încheiat cu Armata Terestră definește condițiile de transmitere a informațiilor culese în zbor de piloții Aviației Ușoare a Armatei Terestre (ALAT).

Participarea Aviației Civile

Același tip de organizare și de proceduri este utilizat și de Aviația Civilă pentru colectarea și tratarea informației privind observările de OZN-uri făcute de piloții civili. Un protocol semnat de Direcția Generală a Aviației Civile (DGAC) și de CNES permite ca GEPAN/SE PRA să aibă acces la rapoartele de observare a OZN-urilor redactate de echipajele companiilor aeriene naționale și străine. În acest sens, o fișă de raport de observație,

elaborată împreună de DGAC și GEPAN/SE PRA, este pusă la dispoziția echipajelor în centrele de control aerian ale Aviației Civile și ale companiilor aeriene. În același timp, convorbirile radio dintre echipaje și controlul aerian sunt sistematic înregistrate și anexate raportului circumstanțiat de observație.

Există de asemenea o reglementare privind incidentele de zbor care ar putea fi de competența Securității. În acest caz, comandantul de bord este obligat să urmeze procedura «Airmis», care declanșează sistematic o anchetă a DGAC.

Mijloacele complementare de cercetare

Numeroase organisme civile (publice sau private) și militare își dau concursul la expertizele efectuate în cursul anchetelor și cercetărilor întreprinse de GEPAN/SE PRA. Aceste intervenții se fac la două niveluri: pentru colectarea datelor pe teren și exploatarea rapoartelor de observație, sau pentru analizarea datelor după expertiză și cercetările teoretice și experimentale considerate necesare.

Au fost stabilite convenții de cooperare, îndeosebi cu organisme care pot beneficia la rândul lor de rezultatele anchetelor ce interesează propriul lor domeniu de studiu, de exemplu:

- Fulgerul (E DE, CEA, Institutul de Meteorologie Națională, ONERA, CEAT)
- Meteorii (CNRS, DGA)
- Perturbările de rețea (EDF, France Telecom)
- Sociologia de grup îndeosebi sectele (CNRS, universitățile)
- Fotografierea, studiul filmelor, tratamentul imaginilor spațiale (Fleximage)

Merită subliniate următoarele trei aplicații:

Analiza eșantioanelor

GEPAN/SE PRA se sprijină pe diferite laboratoare civile și militare, printre care cele ale Serviciului Tehnic Central al Armamentului (ETCA), pentru analizarea eșantioanelor de sol și vegetație prelevate în cursul anchetelor.

Exploatarea fotografiilor între 1981 și 1988, în cadrul ETCA au fost făcute cercetări asupra tratării imaginilor. Ele au permis definirea tehnicilor și procedurilor, reluate în nota tehnică nr. 18 a GEPAN, pentru studierea fotografiilor presupuse a reprezenta OZN-uri. În jandarmerii au fost instalate filtre de difracție pentru a permite culegerea de informații asupra spectrului luminos emis.

Sistemul de supraveghere a cerului

Sistemul ORION a fost studiat și extins de Ministerul Apărării pentru a putea supraveghea, identifica și prevedea trecerea sateliților, în special deasupra teritoriului național. El ar trebui să răspundă, cel puțin în parte, necesității de supraveghere a fenomenelor luminoase de tip OZN. Sistemul cuprinde:

- Mijloacele radar actuale de supraveghere și urmărire, precum și antenele de ascultare ale navei *Monge*

- Două sisteme de supraveghere radar și supraveghere optică, și un sistem de imagerie optică - radarul de supraveghere GRAVES, care va fi capabil să detecteze obiecte de 1 m² la o distanță de

500 km, și sistemul de supraveghere optică SPOC, care utilizează camere CCD pentru detectarea și determinarea traiectoriei sateliților sau a sfărâmăturilor spațiale cu magnitudinea 7 - 8 (sunt în curs de echipare două situri)

- În fine, se are în vedere îmbunătățirea telescopului SOLSTICE cu un diametru de 4 m, care va putea fi dotat cu o optică adaptativă pentru observarea obiectelor care zboară pe orbită geostaționară (36.000 km)

CAPITOLUL 7 Metode și rezultate ale GEPAN / SE PRA

Metoda concepută de GEPAN

GEPAN a pus la punct o metodă originală de studiere a fenomenelor rare, cu ocurență aleatorie. Printre aceste fenomene se numără meteoriții. Savanții au refuzat multă vreme să ia în considerare existența pietrelor căzute din cer, despre care vorbesc în general țărani. Din fericire,

fizicianul Jean-Baptiste Biot a efectuat în 1803 o anchetă aprofundată în satul Largle (departamentul Ome), la aproximativ trei săptămâni după ce au fost văzute căderi de pietre de origine cerească. Biot a examinat numeroase pietre și o serie de urme (ramuri rupte, acoperișuri găurite, incendii) și a chestionat numeroși martori independenți. El a redactat un raport convingător, care le-a conferit meteoriților existență științifică.

Metoda pusă la punct de GEPAN a fost aprobată în consiliul științific. Ea constă în esență în delimitarea fenomenelor inițial necunoscute prin efectuarea unei analize care combină patru tipuri de date privind:

- Martorii: fiziologie, psihologie etc.
- Mărturiile: povestiri, reacții la întrebări, comportament general etc.
- Mediul înconjurător fizic: meteorologie, trafic aerian, fotografii, date radar, urme lăuate în mediu etc.
- Mediul psihosociologic: lecturi și credințe ale martorilor, influențarea eventuală a acestor martori de către mass-media și diverse grupuri etc.

Rapoartele Jandarmeriei conțin adesea date suficiente pentru identificarea fenomenului observat. În multe cazuri, acesta se dovedește a fi un avion, o planetă, un satelit etc. În alte cazuri, GEPAN/SE PRA efectuează o anchetă complementară, mai mult sau mai puțin extinsă. Un studiu aprofundat poate dura până la doi ani. Analizarea urmelor poate face apel la laboratoare specializate (vezi cazul din Transen-Provence și «Amarant» în capitolul 4).

În fine, au fost efectuate cercetări împreună cu universitățile pentru perfecționarea metodei de anchetă. CNES, din rațiuni de rigoare științifică, a adoptat termenul FAN în locul celui de OZN, mai cunoscut dar mai restrictiv. GEPAN este grupul de studiere a FAN-urilor.

Prima clasificare a FAN-urilor (Fenomene Aerospațiale Neidentificate)

După studiu, fiecare caz este clasat de GEPAN/SE

PRA într-una din următoarele patru categorii, în funcție de gradul său de identificare:

- Categoria A: fenomen perfect identificat
- Categoria B: fenomen probabil identificabil, dar care nu poate fi identificat în mod sigur din lipsă de elemente
- Categoria C: fenomen neidentificabil, din lipsă de date
- Categoria D: fenomen neidentificabil, în ciuda abundenței și calității datelor

FAN-urile din categoria D reprezintă 4 - 5 % din cazuri. Ele înglobează observații ale diverselor fenomene, dintre care unele efectuate aproape de sol, la câțiva metri de martori. Cazurile cele mai stranii și mai misterioase din această categorie sunt, în general, intitulate IA3 (Întâlniri Apropiate de gradul al treilea), după clasificarea propusă de profesorul A. Hynek, astronom și consilier al USAF, în cadrul proiectului Blue Book (cf. capitolul 9.1.).

Tipologia FAN-urilor D

Prin analiza statistică detaliată a FAN-urilor D se poate preciza distribuirea caracteristicilor lor fizice: viteză, accelerare, lipsă de zgomot, formă, efecte asupra mediului. Este interesant de notat că o serie de studii statistice făcute în URSS au indicat distribuiri comparabile cu cele determinate de Claude Polier, primul responsabil al GEPAN, pornind de la circa 200 de cazuri din Franța sau de la 1.000 de cazuri din lume. Ar fi de dorit ca în Franța studiile statistice asupra FAN-urilor D să se dezvolte mai mult.

Anchetele asupra unor cazuri deosebite

GEPAN/SE PRA a întreprins circa 100 de anchete. Unele dintre acestea au scos în evidență fenomene atmosferice rare - legate, de pildă, de fulger -, altele au revelat comportamente psihologice neobișnuite ale martorilor, provocate, de exemplu, de ingerarea de medicamente halucinogene. Câteva anchete foarte aprofundate, bazate pe analizarea urmelor, au indicat prezența fizică a unui fenomen de natură și origine

necunoscute. Două cazuri, expuse în capitolul 4, rețin îndeosebi atenția: cel din Transen-Provence, din 8 ianuarie 1981, și «Amarant», din 21 octombrie 1982; anchetele conduc la ideea că obiectele având formă de farfurie dublă s-au apropiat de sol pentru un timp, apoi au țâșnit către cer, lăsând urme în vegetație și, în cazul Transen-Provence, chiar pe sol. Ele sunt detaliate în notele tehnice nr. 16 și nr. 17 ale GEPAN (vezi bibliografia capitolului 6).

Cazurile aeronautice

Datele asupra cazurilor aeronautice din Franța

— La cunoștința GEPAN/SE PRA au fost aduse 12 cazuri aeronautice observate în Franța; numai 3 sau 4 dintre ele pot fi considerate ca făcând parte din categoria D.

— Primul caz de FAN D recenzat datează din 1951. El implica avioane militare de tip Vampire în regiunea Orange. În legătură cu alte două cazuri absolut excepționale, prezentate la capitolul 1, piloții militari au raportat prezența de obiecte cu performanțe aeronautice incomparabile cu evoluțiile aeronavelor clasice deasupra regiunii Tours în 1976 și Luxeuil în 1977. Abia la 28 ianuarie 1994 a putut fi reținut, de către echipajul unui avion de linie Air France, primul caz de observație vizuală corelat cu o detectare radar de mai mult de 50 de secunde (vezi 1.3.).

Cazurile de FAN D aeronautice pe glob

Cazurile de FAN D aeronautice cunoscute începând din 1942 au făcut obiectul unui prim recensământ într-un document intitulat *întâlniri pe cer*, realizat de Dominique Weinstein, la care SE PRA a contribuit pentru partea franceză. Catalogul observațiilor mondiale cuprinde descrierea a 489 de cazuri în care au fost observate FAN-uri D aeronautice bine documentate și ale căror surse au fost bine verificate. Cea mai mare parte a informațiilor despre aceste cazuri provin din surse oficiale, de la autoritățile guvernamentale, de la aviația militară a diverselor state sau de la organisme precum SE PRJV.

Acest catalog prezintă o clasificare după criterii de

calitate a observației. Se pornește de la simple observații vizuale, care descriu performanțe sau evoluții speciale ale fenomenului observat (viteză, accelerație, manevrabilitate, lipsa zgomotului etc.), și se ajunge la observații mai elaborate, care menționează perturbări generate de FAN-urile D aeronautice asupra mediului înconjurător: bruiaj radio sau radar, disfuncționalitatea instrumentelor de navigație, chiar efecte fizice asupra echipajului (senzație de căldură, orbire etc.).

Între 1947 și 1969, mai precis pe toată durata proiectului Blue Book al aviației militare americane consacrat OZN-urilor, au fost înregistrate 363 de observații. 1952 este anul în care s-a constatat cel mai mare număr de observații: 68. În total, sunt citate 63 de țări care au fost teatrul cel puțin unei observații astronautice.

Cazuri «radar/vizual» pe glob

Cazurile «radar/vizual» sunt cele care îmbină o observație vizuală și o detectare radar de bord și/sau radar la sol. Se constată că:

- Primele observații în Japonia și în URSS datează din 1948

- 30 de țări din 68 citate în catalog cunosc cazuri de «radar/vizual»

- Din 489 de cazuri ale raportului, 101 sunt cazuri «radar/vizual» (21 %)

- Din 363 de cazuri ale raportului Blue Book, 76 sunt cazuri «radar/vizual» (21 %)

- În 1952, din 68 de cazuri, 16 sunt cazuri «radar/vizual» (23, 52 %)

În concluzie, putem stabili că, între 1942 și 1955, au fost înregistrate pe glob cel puțin 500 de observări bine documentate și dovedite a fi FAN-uri D aeronautice, dintre care 20 % sunt cazuri «radar/vizual». Ele aduc dovada realității fizice a unor fenomene cu evoluții paradoxale.

7.6. Realitatea fizică a cazurilor FAN D

Un prim raport, în septembrie 1947, în Statele Unite Am văzut că cercetările GEPAN/SE PRA arătau că

există o categorie de fenomene fizice rare cu ocurență variabilă ce nu pot fi asimilate unor fenomene, naturale sau artificiale, cunoscute. Aceste fenomene, FAN D, pe care le-am pus în evidență atât în domeniul aeronautic (cazuri aeronautice civile și militare) cât și aproape de sol (cazuri de întâlniri apropiate), seamănă cu alte cazuri de observare bine documentate și verificate de autoritățile oficiale de pe glob. Este interesant de notat că, încă din noiembrie 1947, chiar de la începutul primului val de observații moderne de OZN-uri, în Statele Unite, generalul Twining, responsabil al Air Material Command, a redactat un raport asupra «discurilor zburătoare», ale cărui concluzii sunt foarte explicite:

Fenomenul raportat este *ceva real*, nu este vorba de vedenii sau închipuiri.

Există obiecte care au *forma unui disc* și a căror *dimensiune este comparabilă cu cea a avioanelor noastre*.

Este posibil ca unele observații să corespundă unor fenomene naturale.

Vitezele ascensionale foarte ridicate observate, *manevrabilitatea și manevrele de retrage* atunci când *discurile sunt detectate* ne permit să presupunem *că sunt pilotate sau telecomandate*.

Majoritatea martorilor descriu obiecte cu *suprafață metalică, de formă circulară sau eliptică, cu partea superioară în formă de cupolă, zburând fără zgomot* în formații de trei până la nouă obiecte...

Cercetările GEPAN/SE PRA

Nu dispunem de probe materiale irefutabile, sub formă de materiale întregi sau fragmentare care să confirme natura fizică a FAN D și caracterul lor de artefact. Totuși, activitatea de colectare și expertizare realizată de GEPAN/SE PRA de mai bine de douăzeci de ani confirmă declarațiile făcute de generalul Twining în 1947.

Cazuri astronautice în Franța

Studiul FAN-urilor D aeronautice militare din Franța (Orange 1951, Tours 1976, Luxeuil 1977) confirmă

concluziile generalului Twining, mai ales pe a patra. Mărturiile unor piloți permit într-adevăr să se presupună că obiectele sunt «fie pilotate, fie telecomandate»: toți piloții au raportat că «obiectul» era cel care părea să se deplaseze înspre ei și nu invers. De asemenea, toți au considerat că posibilitățile sale de zbor erau superioare celor pe care le cunoșteau.

Cazuri apropiate de FAN D în Franța

Cazurile apropiate de FAN D în Franța corespund în mod clar concluziilor 4 și 5 ale lui Twining. La Transen-Provence (vezi capitolul 4), expertizele realizate pe teren se potrivesc cu mărturia locală și arată că obiectul de aspect metalic și de formă circulară a aterizat, apoi a decolat fără zgomot într-un spațiu foarte restrâns, la foarte mică distanță de un zid din piatră de 2, 50 m înălțime. Nicio aeronavă modernă nu este capabilă de astfel de evoluții silențioase sau de o asemenea precizie de aterizare. Este dificil să nu vezi în acel obiect o mașină zburătoare pilotată, telecomandată sau care dispune eventual de o cibernetică foarte evoluată.

Celelalte cazuri de întâlniri apropiate din Franța (descrise în capitolul 4) sugerează și ele pregnant existența unei inteligențe care s-ar profila în spatele FAN-urilor D. Este vorba de Valensole, de «Amarant» și de Cussac. Îndată ce martorul sau martorii sunt confrunțați cu un FAN D, totul se petrece în general destul de repede, iar obiectul dispare fără să fi manifestat nici cea mai mică agresivitate față de martori.

Cazuri din afara Franței. Concluzie

Studiul unor cazuri străine conduce la concluzii analoge celor elaborate despre cazurile din Franța. Se va putea citi, în acest spirit, descrierea cazurilor aeronautice prezentate la capitolul 2. Am putea de asemenea relata cazuri stranii de întâlniri apropiate, precum cel din Socorro (New Mexico), analog celui din Transen-Provence, dar a cărui expunere critică ar îngreuna acest raport.

Din acest ansamblu de fapte se degajă o concluzie limpede, și anume că unele FAN D par cu adevărat să fie

mașini zburătoare total necunoscute, cu performanțe excepționale, ghidate de o inteligență naturală sau artificială.

CAPITOLUL 8

OZN: ipoteze, încercări de modelizare

Modelizați parțiale

Observările credibile de obiecte aeriene pot fi întărite prin explicații tehnice verosimile ale fenomenelor raportate. Printre observațiile cele mai frapante, în raport cu stadiul actual al cunoștințelor noastre, remarcăm:

- Deplasările aeriene efectuate fără zgomot, cu foarte mari accelerări și/sau viteze

- Oprirea motoarelor vehiculelor terestre apropiate

- Paralizia locomotorie a martorilor

În măsura în care observațiile cele mai documentate, și cele mai credibile, prin evidenta competență a martorilor, provin de la piloți, trebuie subliniat faptul că ei au observat mișcări aeriene confirmate adeseori de urmele radar.

Deplasările

Există diverse principii de propulsare care nu fac apel la elice sau reactoare, și care ar putea fi, din acest motiv, silențioase. Cel mai avansat principiu face apel la magnetohidrodinamică, prescurtat MHD, dar pot fi luate în considerare și alte principii. În continuare, le vom trece în revistă.

Propulsia MHD

Principiul său, nerealizabil în vid, constă în a face să circule în mediul înconjurător al mobilului un curent electric. În același timp, mobilul va emite un câmp magnetic. După legea lui Laplace, acest câmp va exercita o forță asupra curentului, și deci asupra mediului în care circulă - este principiul de funcționare al majorității motoarelor electrice. Mediul fiind astfel deplasat în raport cu mobilul, de fapt acesta este cel care, prin reacție, va suferi o forță care îl poate propulsa. Pentru aceasta trebuie însă create câmpurile și curentul necesare:

- În ceea ce privește câmpul magnetic, acesta poate

fi ușor obținut prin instalarea în sau sub pereții mobilului a unor bobine de fire (precum cele de la motoarele electrice), prin care trece curentul electric corespunzător

— În ceea ce privește curentul electric, totul depinde de mediu

În apa de mare, poate fi făcut cu ușurință să circule un curent electric cu ajutorul unor electrozi puși pe învelișul mobilului. Astfel, propulsarea MHD a fost experimentată cu succes în Statele Unite și în Japonia, pe machete de nave, atât de suprafață cât și submarine.

În aer, izolant în mod natural, este mai greu să faci să circule curentul electric, dar se știe că aerul poate fi făcut conductor, de exemplu, cu ajutorul unor câmpuri electrice puternice, generate, și în acest caz, de electrozi adecvați (aerul devenit conducător de electricitate poate fi mai mult sau mai puțin luminos, ceea ce s-a observat adesea în jurul obiectelor necunoscute). Cât despre câmpul magnetic, acesta poate fi creat ca și pentru vapoare. Totuși, în aer, propulsia este mult mai greu de obținut, căci ea trebuie nu numai să facă să se deplaseze mobilul, ci mai întâi să-i compenseze greutatea. Câmpurile electrice și magnetice necesare sunt deci mult mai intense decât pentru o navă și, în practică, câmpurile intense necesare nu se pot obține fără a recurge la bobine supraconductoare. Încă teoretică până acum câțiva ani, aplicarea lor pe un vehicul aerian a devenit, începând cu 1991, o perspectivă plauzibilă, odată cu descoperirea de supraconductori capabili să funcționeze la temperaturi apropiate de cea ambiantă.

Propulsia în atmosferă fără elice sau reactoare este în principiu perfect posibilă prin MHD, iar calculele arată că puterea necesară nu este, în unele cazuri, incompatibilă cu motoarele aeronautice actuale. Faptul că obiectele observate de aproape nu au lăsat să se vadă (sau să se audă) un sistem de răcire e explicabil din moment ce durata zborurilor nu depășește câteva zeci de minute. De altfel, alte motoare pe care le utilizăm deja - electrice, pe bază de energie stocată la bord, sau cu inerție, chiar dacă nu sunt încă destul de puternice - n-ar avea nevoie de

răcire imediată, ceea ce dovedește că această problemă nu este insurmontabilă.

Numeroși martori au fost frapați de lipsa zgomotului care ar fi trebuit să însoțească evoluțiile obiectelor, care, chiar la viteze supersonice, nu produc «bang» (*cf.* «Fapte și mărturii», 1, 2 și 3). Propulsia MHD ar putea explica lipsa zgomotului: primele experiențe de atenuare a zgomotului prin suprimarea siajului și a undei de șoc, deși realizate în condiții foarte speciale, sunt încurajatoare.

Cercetările asupra diferitelor aspecte ale deplasării aeronavelor prin propulsie MHD sunt numeroase: în Statele Unite, la Rensselaer Polytechnic Institute din Troy (NY), și, conform revistei *New Scientist* (februarie 1996), în Marea Britanie și în Rusia.

Stadiul actual al cunoștințelor noastre face deci de pe acum posibilă conceperea unei machete de aeronavă, iar peste câteva zeci de ani, realizarea unui vehicul cu aceleași posibilități de mișcare ca și cele ale vehiculelor aeriene descrise de martori ni se pare foarte probabilă. Pentru moment, ceea ce pune probleme este doar absența aproape completă a scurgerii perceptibile de aer și a zgomotului în zbor staționar aproape de sol.

Alte metode de propulsare

În vid, absența sau rarefierea moleculelor atomilor împiedică atât circulația curentului în mediu cât și proiectarea unei mase suficiente de substanță scoasă din acest mediu. Propulsia prin MHD nu este deci posibilă, și trebuie formulate alte ipoteze. Propulsări prin reacție pe baza reacțiilor chimice, comparabile cu motoarele noastre de rachetă - chiar dacă performanțele sunt mai avansate - nu trebuie excluse *a priori*. Într-adevăr, faza spațială a deplasării obiectelor necunoscute se derulează foarte departe de orice privire.

În plus, învelișurile destinate invizibilității le-ar face nedetectabile pentru telescoape și radare la o înălțime de câțiva kilometri sau zeci de kilometri. Astfel, aceste obiecte ar putea foarte bine, la aceste altitudini, să utilizeze propulsii clasice fără a fi detectate. S-ar pune

atunci mai ales problemele consumului de energie și ale masei de ejectare, dar metoda menționată mai jos (la 8.1.1.3.) ar permite rezolvarea lor parțială.

Mai avansate tehnologic sunt propulsiile care fac apel la ejectarea cu viteze foarte mari - o fracțiune apreciabilă din viteza luminii - a unor fascicule de particule. Din cauza vitezei foarte mari de ejeție, masa ejectată este slabă și ejectarea poate fi continuată foarte mult timp. Asemenea fascicule de particule, care pot fi ambarcate pe sateliți, au fost dezvoltate pentru războiul spațial în fosta URSS (în laboratorul lui von Ardenne la Suhumi, în Georgia) și în Statele Unite, mai ales la laboratorul național din Argonne. Actualmente aceste fascicule sunt, desigur, mult mai slabe decât ceea ce ar fi necesar aici, dar ele sunt deja privite cu interes ca motoare cu propulsie slabă după ieșirea din vecinătatea planetelor. Un motor de acest tip echipază sonda americană Deep Space 1, care ar fi trebuit să treacă prin apropierea asteroidului 1992 KD la 29 iulie 1999.

Sunt studiate activ și alte metode de propulsie spațială: propulsia nucleară prin fisiune (proiectele NERVA, ORION, DAEDALUS) și, mai recent, prin fuziune, care ar putea oferi creșteri de respectiv, unul sau mai mult de două ordine de mărime în raport cu cele mai bune motoare actuale. În plus, utilizarea energiei stocate sub formă de antimaterie - care devine credibilă de când la CERN a fost creat un atom de antihidrogen și a fost demonstrat mijlocul de a-l stoca - va oferi creșteri de sute de ori mai importante. Din acest motiv, un număr tot mai mare de centre de cercetare fac investigații pe această temă: Jet Propulsion Laboratory, Lawrence Livermore Laboratory, Air Force Astronautical Laboratory (Edwards Air Force Base), unde se studiază de asemenea antigravitația conform publicației *Jane's Defence Weekly* din 10 iunie 1996. Această ultimă temă ar fi deopotrivă urmărită în Marea Britanie și în CSI.

Utilizarea impulsurilor planetare sau stelare

Mai aproape de tehnicile noastre actuale, chiar dacă

nu este vorba de propulsie propriu-zisă, Jet Propulsion Laboratory imaginase în 1961 că o aeronavă spațială, aruncată ca o minge de fântânile de potențiale ale unor planete alese în mod convenabil, ar putea dobândi viteze din ce în ce mai mari fără cheltuială de energie. Această metodă este acum sistematic utilizată pentru misiunile către planetele îndepărtate ale sistemului nostru solar. E așadar de conceput, așa cum a propus Dyson în 1963, ca utilizând «reflectări» – nu numai pe planete, ci și pe stele – să se poată dobândi viteze considerabile (limitate numai de vitezele de eliberare) și să se poată parcurge distanțe interstelare cu relativ puțină energie – desigur, cu prețul timpului necesar salturilor de plecare și de sosire.

Această metodă ar conduce la durate ale călătoriilor interstelare care s-ar cifra probabil la mii de ani, deci cu un ordin de mărime superior duratelor scontate pentru propulsia prin antimaterie.

Concluzii asupra deplasărilor

În rezumat, în privința deplasărilor atât în atmosferă cât și în spațiu putem formula ipoteze rezonabile asupra zborului fără mijloace aparente de sustentăție în primul caz și asupra parcurgerii unor distanțe foarte mari, până la scară interstelară, în al doilea caz.

Oprirea motoarelor vehiculelor terestre

Pentru a explica acest fenomen, observat adesea în alte țări, trebuie să evocăm o acțiune la distanță. Cum niciun fascicul de lumină nu pare asociat acestor paralizări de motoare, ne putem gândi la radiații radioelectrice, precum microundele, despre care știm că pot provoca efecte de acest gen și care pot fi ușor produse în fascicule pentru a acționa la distanță. În aceste condiții, emiterea de microunde de către obiectele necunoscute ar fi de natură să creeze în jurul vehiculului un câmp electric destul de ridicat pentru ca tensiunile de aprindere, adăugându-se, să provoace ionizarea aerului în jurul circuitului de înaltă tensiune al motorului (bobină, distribuitor, bujie), scurtcircuitând astfel impulsurile de aprindere către masa motorului și oprindu-l.

De la generalizarea aprinderii electronice în anii '70, acțiunea microundelor, în afară de mecanismul descris mai sus, se poate exercita în mod direct, paralizând circuitul electronic generator de înaltă tensiune. Se poate deci accepta ideea că obiectele necunoscute au capacitatea de a acționa asupra vehiculelor terestre, inclusiv asupra celor cu motoare diesel, devenite vulnerabile prin circuitul lor de reglare, adeseori electronic. Să reamintim că posibilitatea de a genera fascicule de microunde capabile de acțiuni la distanță se află deja la îndemâna propriilor noastre tehnologii, după cum arată cercetările de vârf întreprinse în Statele Unite și în fosta URSS în vederea dezvoltării armelor cu microunde, destinate tocmai să distrugă sau să paralizeze la distanță mijloacele electronice ale adversarului, ba chiar să acționeze asupra personalului acestuia. În Franța sunt în studiu generatoare cu hiperfrecvență, de mare putere, care pot fi utilizate în acest scop.

Aceasta nu exclude posibilitatea utilizării altor tipuri de radiații. Fasciculele de particule cu sarcină ar fi capabile de efecte analoge în timp ce traversează, eventual, materia vie, precum corpul unor martori, fără ca ei să le simtă sau să aibă sechele deosebite sau durabile. Acest lucru poate fi ilustrat de fasciculele de acceleratoare folosite în protonterapie care încep prin a traversa țesuturile fără să producă prea multe pagube, dar care devin distrugătoare atunci când, odată pătrunse în corp, energia le scade sub un anumit prag.

Acest mod de acțiune corespunde de altfel anumitor mărturii despre vederea unor fascicule luminoase care traversează obstacole materiale: într-adevăr, fasciculele de protoni, ionizând aerul, devin în general vizibile, sub formă de fascicule luminoase trunchiate, a căror lungime depinde de energia lor inițială.

Paralizarea locomotorie a unor martori

Acest fenomen este mai puțin frecvent. El se remarcă prin faptul că paralizările declarate nu afectează decât anumite mișcări voluntare, dar nici respirația, nici postura

(echilibrul, în special, nu este compromis - martorii nu cad), nici mișcările oculare. Putem remarca, teoretic, faptul că postura și respirația țin la ființa umană de creierul mic, organ independent de creier care guvernează mișcările voluntare. Prin faptul că microundele acționează la distanță asupra anumitor părți ale corpului omenesc (acesta este și unul din obiectivele cercetărilor evocate mai sus privind armele cu microunde), lor se cuvine să le atribuim efectele de paralizie observate. Ele sunt studiate, printre altele, la Air Force Weapons Laboratory de la Kirtland AFB.

Modelizare și credibilitate

Faptul că putem formula o ipoteză credibilă despre propulsia obiectelor observate nu este, în mod evident, decât o indicație pozitivă, nu și o dovadă a existenței lor, și nici măcar una a conformității lor cu modelul pe care ni-l imaginăm.

În această privință, istoria tehnicii ne învață umilința, dar ne poate da și unele cvasicertitudini:

— Umilința - constatând erorile de pronostic comise în trecut. E destul să ne amintim afirmațiile (presupuse) ale unor mari savanți: «în tuneluri nu se va putea respira», «știința este aproape încheiată», «un obiect mai greu decât aerul nu poate zbura» etc. Ar fi deci o prea mare îngâmfare să pretindem ca, pe baza cunoștințelor și realizărilor noastre actuale, să prevedem ce ar putea fi tehnicile numai puțin mai avansate decât ale noastre - sau propriile noastre tehnici peste un secol sau două. Să ținem seama de faptul că doar cu 150 de ani în urmă motoarele, electricitatea, atomul și undele herziene erau necunoscute!

— Ceritudini. Progresele științei și tehnicii nu pot decât să continue, sprijinite de mai mulți savanți și ingineri decât au existat vreodată, impulsionați de competiția dintre națiuni. Această competiție se va duce, în lumea noastră acum «închisă», în privința tuturor resurselor altă dată gratuite: apa potabilă, oceanele, teritoriile polare, aerul, spațiul, frecvențele radio...

Dacă este riscant să prezicem rezultatele unei

dezvoltări științifice și tehnice din ce în ce mai accelerate, este cel puțin aproape sigur că, chiar peste câteva decenii, propriile noastre cunoștințe vor fi progresat foarte mult. Ce să mai spunem atunci de evoluția lumii de mâine! Putem conchide, cu un înalt grad de certitudine, că deplasările unor obiecte care sunt în prezent doar puțin peste posibilitățile noastre vor fi tehnic realizabile peste câteva decenii sau poate peste câteva secole, chiar dacă practicile științifice nu vor fi cele pe care le pronosticăm noi.

În măsura în care această concluzie este acceptabilă, să mergem mai departe și să observăm că între apariția omului și viitoarele expediții stelare ale urmașilor noștri (cf. 8.3.6. Și anexa 4) se vor fi scurs doar câteva milioane de ani (nepunând la socoteală vreo catastrofă). Acest interval dintre apariția pe Pământ a unei ființe inteligente conștiente și momentul în care vom putea realiza lucrurile extraordinare de care sunt capabile obiectele de care ne ocupăm aici este infim (una-două miimi), dacă îl comparăm cu vârsta Pământului sau chiar cu cele 600 de milioane de ani care ne despart de apariția primelor organisme vii, la începutul Cambrianului.

Or, dezvoltarea altor inteligențe, în alte lumi, nu poate în mod plauzibil să fi avut loc cu exact aceeași viteză ca pe Pământ. Dacă vârsta acestor lumi este, precum cea a Pământului, de ordinul a 4 miliarde de ani, și dacă a apărut aici o viață conștientă, nici viteza dezvoltării sale, nici epoca creării acestei lumi nu pot să fi fost exact aceleași ca ale noastre.

În aceste condiții, chiar și o îndepărtare infimă – de exemplu, de 0,1 % – de aceste date inițiale ar avea drept consecință faptul că o asemenea civilizație s-ar putea situa în raport cu a noastră între mai multe milioane de ani în avans și mai multe milioane de ani în urmă.

Probabilitatea ca gradele de dezvoltare a doua civilizații din Univers și din același sistem solar să fie egale apare astfel ca foarte slabă, și, după câte se pare, nu avem decât două posibilități:

— «vecinii» noștri sunt cu mai multe mii sau milioane de ani în urmă față de noi (sau încă nu există ca specie conștientă) și noi vom fi cei care îi vom descoperi

— Vecinii noștri sunt mai avansați decât noi, dar atunci există probabilitatea ca avansul lor să se cifreze în mii de ani mai degrabă decât în ani sau secole, și, dacă judecăm după viteza propriei noastre dezvoltări, nivelul pe care l-ar avea ei depășește cu siguranță, în toate domeniile, capacitățile noastre de previziune

OZN - Ipotezele de ansamblu

De câteva decenii, colectarea sistematică a datelor și studiul științific al fenomenelor atmosferice neobișnuite au permis câteva progrese majore. Bineînțeles, o bună parte din observații s-au dovedit, la analiză, absolut explicabile: căderi de sateliți, baloane sondă etc. Aceasta a permis de altfel testarea preciziei observatorilor, veridicitatea și concordanța mărturiilor. Cazurile de șarlatanie sunt, în definitiv, foarte rare și destul de ușor de detectat. Majoritatea observatorilor fac relatări fidele, chiar dacă trebuie să ținem seamă de dificultățile diverselor aprecieri.

Numărul mare de observații de toate felurile a permis de asemenea clasarea observațiilor credibile și bine documentate, denumite FAN D, pentru care nu a putut fi găsită nicio explicație.

Totuși, aceste fenomene sunt adesea atestate prin mărturii concordante, care merg până la observații vizuale combinate cu observații radar. Desigur, dacă n-ar fi în total decât vreo zece FAN-uri D, ne-am putea mulțumi să închidem acest dosar ambiguu cu verdictul «nu i se dă curs», dar lucrurile stau cu totul altfel. Suntem deci obligați să căutăm explicații plauzibile. Au fost construite tot felul de ipoteze pe care le putem clasifica după cum urmează:

Ipotezele științifice

«Fără să ne dăm seama, suntem manipulați pur și simplu» (de către un grup foarte secret de oameni foarte puternici și foarte savanți, de către ființe stranie și necunoscute, chiar extraterestre, de spirite, de diavol, de

fantasmele noastre etc.). Evident, nu se poate spune *a priori* că asemenea ipoteze ar fi adevărate sau false câtă vreme nu pot fi demonstrate. Principalul lor inconvenient este însă că nu ne pot servi la mare lucru.

În această categorie trebuie să așezăm fenomenele parapsihologice și halucinațiile colective, precum și ideea că mașinăriile futuriste observate sunt efectiv produse ale activității viitoare a omenirii. Urmașii noștri îndepărtați au găsit mijlocul să se întoarcă în timp și acum ar veni să ne supravegheze...

Este, evident, o idee clasică aceea de a încerca să observi și să reconstitui trecutul prin intermediul tuturor urmelor pe care le lasă și, teoretic, l-am putea observa direct (de exemplu, descoperind o oglindă bine orientată pe o planetă situată la câțiva ani lumină). Este, totuși, exclus ca o astfel de observație să poată influența într-un mod oarecare un trecut încheiat, admitând că acesta ar fi detectabil.

Armele secrete ale unei mari puteri

FAN-urile D ar fi astfel vehicule de origine terestră, pilotate sau telecomandate. Nu lipsesc observatorii care consideră că obiectele cu performanțe fantastice pe care le-au văzut evoluând pe cer ar fi «ultimul răcnet» al progresului militar, ceea ce ar explica secretul care-l învăluie. Desigur, o serie de studii precum cele asupra avionului invizibil sau asupra magnetohidrodinamicii duc efectiv la progrese impresionante. Totuși, în afară de faptul că ar fi foarte imprudent să expui astfel privirilor profane și celor ale experților străini lucru pe care a-i interes să-l ascunzi, se poate adăuga astăzi că, de-a lungul deceniilor în care s-au produs aceste fenomene, secretul ar fi fost fatalmente dat în vileag, mai ales dacă ținem seama de schimbările politice din ultimii ani.

Încercările de dezinformare

În această categorie intră trucajele și montajele, însoțite în general de o puternică mediatizare. Unii cercetători consideră că, fără a duce la fabricarea unor arme ultramoderne, performanțele mașinăriilor sofisticate

pot servi la intoxicarea opiniei publice în aceeași măsură ca și celelalte tehnici de propagandă. Bineînțeles, acest punct de vedere este o consecință directă a războiului rece: pe atunci orice mijloc era binevenit pentru a destabiliza tabăra adversă, inclusiv teama de a fi invadat de extraterestri sau strecurarea îndoielii față de conducătorii «care ne ascund ceva extrem de grav».

Această ipoteză este și mai puțin satisfăcătoare decât precedentele, căci se lovește de obiecțiile fiecăreia dintre ele.

Imaginile holografice

Tema imaginilor holografice se situează între tentativele de dezinformare și ipotezele extraterestre, ca fapte ale unei mari puteri sau ale unor echipaje extraterestre. În realitate, imaginile holografice sunt dificil de realizat. Ele cer o pregătire importantă, căci aerul este transparent și nu difuzează decât foarte greu lumina. Trebuie deci fie să dispui de un aparataj important care să acopere câmpul optic utilizat, fie cel puțin să proiectezi un ecran adecvat – de exemplu, o peliculă de apă.

Prima metodă corespunde imaginilor holografice teoretice, a doua este mai simplă și frecvent utilizată pentru efectele sale spectaculoase, dar ea lasă, evident, urme... Putem avea de asemenea în vedere folosirea norilor sau a perdelelor de ploaie, dar lucrul prezintă bineînțeles multiple riscuri. După câte putem judeca astăzi, metoda imaginilor holografice și metodele asociate n-ar putea avea decât utilizări foarte limitate.

Fenomenele naturale necunoscute

Această ipoteză nu poate fi definitiv eliminată. Ea trebuie deci citată, dar este greu de susținut în cazurile în care OZN-ul observat are un comportament aparent inteligent (manevre de apropiere, de urmărire, de evitare, de fugă...).

Ipotezele extraterestre

Numeroase persoane sunt astăzi convinse că OZN-urile sunt pilotate de ființe inteligente venite de foarte departe din Univers, însărcinate să ne supravegheze și

chiar să intre în contact cu noi. Oricât de seducătoare ar fi, aceste ipoteze se lovesc de dificultăți considerabile. Marțienii ipotetici de odinioară au dispărut din domeniul posibilului și, cu excepția Pământului, sistemul solar apare ca incapabil să producă o viață organizată și mai ales o civilizație avansată. Trebuie deci să căutăm mai departe, până la stele, dar cea mai apropiată se află deja de o sută de milioane de ori mai departe decât Luna.

Singurele contacte pe care putem încerca să le stabilim astăzi la asemenea distanțe sunt cele radiofonice. Astronomii le-au realizat prin trimiteri de mesaje și ascultări radio în programele SETI și MEGASETI. Chiar dacă unii entuziaști au prezentat idei futuriste pentru a «scurtcircuita» imensitatea – de exemplu, utilizarea «găurilor negre» –, parcurgerea distanțelor interstelare de către eventuali extraterestri a stârnit mult scepticism, iar majoritatea astronomilor repetă că «în acest moment nu există niciun caz de OZN suficient de bine stabilit pentru a implica faptul că provine dintr-o civilizație extraterestră».

Doi astronomi profesioniști, Jean-Claude Ribes și Guy Monnet, au propus totuși un scenariu al viitorului nostru în spațiu, care comportă călătorii interstelare plauzibile. În acest scenariu, rezumat în anexa 4, ei imaginează instalarea de mari comunități în «insule spațiale» pline de verdeață, enorme construcții artificiale pe orbita Pământului, descrise de fizicianul O'Neill, sau chiar în interiorul unor mari asteroizi în care se găsesc din abundență materiale diverse, inclusiv apă și oxigen, și protecție ușor de realizat împotriva meteoriților și radiațiilor cosmice. Descendenții noștri, după ce vor stăpâni producția, stocarea și utilizarea energetică a antimateriei, se vor folosi de acestea pentru a-și propulsa unele din habitatele lor către un alt sistem solar. Ei se instalează pe o centură de asteroizi, prind rădăcini și ajung pe planetele sistemului de primire la bordul unor aeronave care sunt percepute de eventuali autohtoni așa cum percepem noi astăzi OZN-urile.

Acest scenariu – care, în esență, nu face apel decât la

legile acceptate astăzi de fizică – dacă o oarecare verosimilitate ipotezei extraterestre: este posibil să ne imaginăm că o civilizație venită din altă parte a colonizat regiunea centurii noastre de asteroizi și o utilizează ca bază de plecare spre planeta noastră. Progresele actuale ale cuceririi spațiului și ale fizicii întăresc această idee.

Să semnalăm că unii întrevăd o altă ipoteză, foarte contestată: OZN-urile aparțin cu adevărat unei civilizații situate pe centura de asteroizi, dar această civilizație provine ea însăși de pe planeta noastră. Mai veche decât civilizațiile terestre cunoscute și foarte dezvoltată, ea ar fi dispărut de pe Pământ (război nuclear, radioactivitate, poluare etc.), dar ar fi încă implantată în sistemul solar.

Cele două ipoteze au meritul de a plasa problema OZN-urilor în afara domeniului paranormalului și de a incita la reflecție privind viitorul planetei noastre.

CAPITOLUL 9 Organizarea cercetării în alte țări

Organizarea cercetării în Statele Unite

Tema OZN-urilor este astăzi foarte populară în Statele Unite. Ne putem da seama de asta judecând după numărul și succesul filmelor de ficțiune, precum *Independence Day*, *Men in Black* sau *Contact*, care îi sunt consacrate. Un sondaj efectuat în iunie 1977 pentru revista *Time* arată că aproape un american din patru crede că o aeronavă extraterestră s-a prăbușit la Roswell (New Mexico) la începutul lunii iulie 1947. Un profesor de psihiatrie de la Harvard, doctorul Mack, examinează cu multă seriozitate problema răpirilor temporare, reale sau presupuse, ale compatrioților lui de către OZN-uri. Cum răspund autoritățile acestei așteptări a publicului?

Ele dezmint faptul că fenomenul OZN ar prezenta o amenințare pentru securitatea națională sau că ar pune în evidență indicii de origine extraterestră. Această poziție a fost adoptată aproape în mod constant de Aviația Militară însărcinată cu studierea OZN-urilor între 1948 și 1969, în cadrul unui proiect care poartă global numele de «Blue Book». Ea a fost confirmată în rezumatul și în concluziile raportului unei comisii universitare însărcinate cu

evaluarea programului Blue Book, comisia Condon. În concluziile sale, fizicianul Condon a scris că studiul OZN-urilor are puține șanse să contribuie la progresul științei. Din această cauză, începând din decembrie 1969, în Statele Unite a fost întrerupt orice studiu oficial, iar Aviația Militară îi trimite pe curioși la asociațiile ufologice private.

Deși validat de Academia de Științe, raportul Condon a fost sever criticat de numeroși savanți, în special de cei de la puternicul AIAA (American Institute of Aeronautics). Aceștia au arătat că rezumatul și concluziile raportului, redactate de profesorul Condon însuși, intră în contradicție cu numeroase analize din acest raport. AIAA a recomandat o cercetare moderată, dar continuă și științifică, a OZN-urilor.

În urma unui amendament la Legea accesului la informație (FOIA), votat în 1974, s-au putut obține documente oficiale neclasate privitoare la OZN-uri. Unul dintre ele a reținut atenția în mod deosebit. Este vorba de o scrisoare a generalului de brigadă aeriană Bolender, datată din octombrie 1969, în care se precizează că sfârșitul iminent al proiectului Blue Book nu va pune capăt rapoartelor militare asupra OZN-urilor, care constituie o *amenințare pentru securitatea națională*. Acestea nu fac parte din sistemul Blue Book și vor continua, ca și în trecut, să fie analizate conform directivei JANAP 146 și a Air Force Manual 55 - 11. Directiva JANAP 146 (Joint Army, Navy, Air Force Publication) se aplică militarilor, dar și unor civili (comandanți de bord din aviația civilă, căpitani din marina comercială) din Statele Unite și Canada. Ea le recomandă acestora să raporteze de urgență anumitor autorități, care la rândul lor trebuie să raporteze cu precădere Comandamentului Operațional al Aviației (acum, NORAD) de la Colorado Springs atunci când observă obiecte ce necesită o acțiune defensivă foarte urgentă și/sau o anchetă din partea forțelor armate ale Statelor Unite sau Canadei.

Printre aceste obiecte, OZN-urile (în engleză *UFO* -

Unidentified Flying Objects) figurează alături de rachete și submarine ostile sau neidentificate etc. Divulgarea conținutului acestor rapoarte intră sub incidența legilor antispionaj. JANAP 146 era în vigoare în ultimii ani și poate mai este încă. Acest regulament poate explica reticența frecventă a militarilor americani, îndeosebi a aviatorilor, atunci când li se cere să vorbească despre OZN-uri.

Asociațiile ufologice americane numără câteva mii de membri. Ele încearcă să umple golul lăsat de autoritățile publice în domeniul studiului OZN-urilor. FOIA a dat impuls activității lor, arătându-le că, în ciuda afirmațiilor făcute, Aviația Militară și diverse servicii speciale, în special CIA, erau foarte interesate, și de multă vreme, de OZN-uri. Această lege le-a permis să ia cunoștință de anumite cazuri spectaculoase, precum survolarea unor baze de rachete în 1975 sau incidentul de la Teheran din 1976, prezentat în capitolul 2. Pe acesta din urmă DIA l-a considerat un caz «radar/ vizual»: «Un caz clasic, care întrunește toate condițiile necesare pentru un studiu valabil al fenomenului OZN.»

În ultimii ani, principalele trei asociații ufologice au fost reunite de o personalitate americană de prim-plan, Marie Galbraith, pentru a întreprinde o cercetare comună. Susținută moral și financiar de Laurance Rockefeller, fratele celebrului David Rockefeller, ea a străbătut lumea pentru a-i cunoaște pe principalii savanți care se interesează de OZN-uri și pentru a culege cazurile cele mai convingătoare.

Apoi a coordonat redactarea unei lucrări clare și documentate, intitulată *Unidentified Flying Objects. Briefing Document, the best available evidence*, aprobată în decembrie 1995 de președinții celor trei asociații CUFOS, FUFOR și MUFON. Marie Galbraith a trimis această lucrare la peste 1.000 de personalități din întreaga lume și mai ales unui mare număr de parlamentari americani, urmărind să obțină de la guvernul american și, eventual, de la alte guverne dezvăluirea secretului asupra

OZN-urilor. Din punctul de vedere al realizatorilor acestei lucrări, secretul este în esență de natură militară: națiunea care va ști prima să reproducă trăsăturile excepționale ale OZN-urilor va domina lumea. Dacă secretul era justificat în perioada războiului rece, el nu mai este acum, iar descoperirile științifice și tehnice la care ne putem aștepta de pe urma studierii OZN-urilor nu pot fi decât folositoare omenirii.

Cartea Mariei Galbraith este în ansamblu descriptivă, nepropunându-și să interpreteze fenomenele studiate (modelizări fizice sau ipoteze asupra originii obiectelor). Acesta a fost și spiritul colocviului științific internațional organizat în septembrie 1997 de Laurance Rockefeller la Pocantico, lângă West Point, pe o proprietate a Rockefeller Bros Fund. Animat de astrofizicianul Peter Sturrock, acest colocviu a fost consacrat probelor fizice (*physical evidence*) privitoare la OZN-uri.

Specialiști în radar, în efecte biologice ale microundelor, în fotografie etc., mulți dintre ei nefamiliarizați cu chestiunea OZN-urilor, formau aici un consiliu științific care aprecia comunicările prezentate de cercetători în ufologie. Participarea echipei franceze, formată din șeful SEPPJ\ . Și doi membri ai consiliului științific, a fost foarte remarcată. Într-un document de sinteză s-a arătat că ar fi de dorit ca multe țări să constituie organisme de cercetare a OZN-urilor precum cel din Franța.

Teza colonelului Corso

În iulie 1997, la cea de-a 50 a aniversare a incidentului de la Roswell, a apărut o carte stupefiantă intitulată *The Day after Roswell*. Ea a fost scrisă de colonelul Corso, care între 1953 și 1957 a fost reprezentant militar în National Security Council Staff, deci în contact permanent cu președintele Eisenhower. Cartea este prefațată de Strom Thunnond, actualul președinte al Comisiei Forțelor Armate din Senat, care, pe atunci membru al acestei comisii, îl luase pe Corso ca atașat parlamentar la ieșirea acestuia din armată, în 1963.

Autorul declară că obiectul găsit la Roswell era într-adevăr un vehicul extraterestru. El însuși ar fi văzut, în iulie 1947, cadavrul unuia dintre ocupanți conservat într-un sicriu de sticlă. Responsabil cu tehnologiile străine la departamentul R & D (Cercetare și dezvoltare) al armatei în 1961 – 1962, el ar fi fost însărcinat să permită în mod discret industriei americane să profite de obiectele cu tehnologie foarte avansată găsite la bordul epavei (după afirmațiile lui, era vorba de circuite imprimate, laser, intensificatori de lumină etc.).

Colonelul Corso afirmă că militarii de rang înalt și unii parlamentari americani știu de existența aeronavelor extraterestre pe cerul nostru. Ei au ascuns acest lucru publicului pentru a evita panica, dar vor putea fi făcute dezvăluiri complete, căci Statele Unite, care de cincizeci de ani fac eforturi în acest sens, ar avea acum mijloacele să se opună unui eventual atac al OZN-urilor. Unele din aserțiunile lui sunt într-adevăr surprinzătoare, dar ansamblul conținutului cărții nu poate fi ușor contestat, dacă avem în vedere cariera remarcabilă a autorului și elogiul pe care i-l face senatorul Thurmond. Desigur, acesta a cerut și a obținut ca prefața lui să nu mai figureze în edițiile ulterioare ale cărții: autorul nu i-ar fi spus că lucrarea tratează despre OZN-uri... Dar e greu de crezut că autorul prefeței, al patrulea personaj în statul american, și editorul, Simon & Schuster, n-au acționat în deplină cunoștință de cauză la prima ediție. Imediat după apariția cărții, Aviația Militară americană a publicat un al doilea raport asupra afacerii Roswell, negând din nou verosimilitatea ipotezei prăbușirii unui vehicul extraterestru. Primul raport, publicat în 1994, apărea ca prim studiu oficial despre OZN-uri la sfârșitul programului Blue Book în 1969 (vezi în anexă «Roswell și dezinformarea»). Această reacție nu este incompatibilă cu teza colonelului Corso: ea ar putea avea drept scop liniștirea celor pe care revelațiile lui Corso i-ar putea speria.

Organizarea cercetării în Marea Britanie

În Marea Britanie au fost observate mai multe cazuri remarcabile. În capitolul 2 am prezentat cazul «radar/vizual» de la Lakenheath (1956). RAF și ministerul său de tutelă s-au interesat deci foarte devreme de OZN-uri, însă nu avem prea multe indicații asupra cercetărilor lor. Ministerul Apărării din Marea Britanie (MOD) posedă, de la crearea sa în 1964, o celulă de studiu a OZN-urilor, a cărei siglă - Sec (AS) 2 a - înseamnă departamentul 2 al secțiunii Secretariat (Air Staff). Activitatea sa a fost descrisă recent de Nick Pope, titularul departamentului între 1991 și 1994, într-o carte foarte vie, *Open skies, closed minds*.

Acest departament primește apeluri telefonice sau scrisori de la martori, dar mai ales rapoarte făcute pe baza depozițiilor acestor martori la posturile de poliție, aeroporturi sau baze ale RAF. El efectuează, dacă socotește util, anchete clasice. Chestionează stațiunile radar sau meteo, baza FULF de supraveghere a obiectelor spațiale de la Flyingdales, alte baze ale RAF, Observatorul de la Greenwich etc. Unica sa misiune este să determine dacă rapoartele prezintă interes pentru Ministerul Apărării (*area of defence significance*).

Nick Pope, care își continuă cariera de funcționar în cadrul MOD, a făcut o serie de inovații față de predecesorii lui. El a dat interviuri presei și a participat la emisiuni de televiziune. A cooperat cu asociații ufologice, comunicând coordonatele lor martorilor care îi scriau. În scrisorile sale de răspuns, el a admis că o parte din OZN-urile observate nu pot fi explicate și că MOD este receptiv în privința lor. Predecesorii lui scriau: «Dacă s-ar dispune de date suficiente, fără îndoială, toate cazurile ar putea fi explicate.» În cartea sa, Nick Pope evocă diverse ipoteze pentru a explica anumite cazuri neidentificate care au făcut obiectul unor relatări credibile și detaliate. El acordă o mare importanță ipotezei extraterestre și-și exprimă dorința ca ministerul său să ia în serios amenințarea potențială pe care o reprezintă, în ochii lui, OZN-urile.

Există un serviciu mai consistent decât al său (unde

el este singur), în cadrul ministerului Apărării, care ar efectua studii secrete asupra fenomenului OZN? Declarațiile sale pe această temă sunt contradictorii (p. 129 și 181 din cartea sa). Ralph Noyes, unul din predecesorii lui Nick Pope între 1969 și 1972, care și-a terminat cariera la MOD în 1977 ca subsecretar de stat la ministerul Apărării, consideră probabilă existența acestui serviciu. Lordul Hill - Norton, amiral al Flotei, care a fost șeful statului major al Armatelor între 1971 și 1973, îi împărtășește opinia. Aceste informații se găsesc într-o carte prefată de lordul Hill-Norton (*Above Top Secret*, de Timothy Good). Amiralul Hill-Norton a făcut parte dintr-un grup de circa treizeci de lorzi care activa în Camera lorzilor și care a studiat OZN-urile în anii '80. Dacă acest serviciu discret de studii există, ne putem imagina că el activează în legătură cu Statele Unite (*Above Top Secret*, pp. 48 - 49).

Organizarea cercetării în Rusia

Academia de Științe a URSS a efectuat studii asupra OZN-urilor cel puțin după 1979. Pe vremea aceea, Vladimir Mig-ulin, corespondent al acestei academii, și-a exprimat, în publicația *La Recherche*, opinia asupra unor fenomene luminoase și a unor obiecte neobișnuite apărute în Uniunea Sovietică: «Aceste observații corespund în imensa lor majoritate unor fenomene reale aproape asemănătoare cu cele observate în alte țări. Dar nu există dovada indiscutabilă a faptului că unele dintre ele privesc manifestări tehnologice ale unei civilizații foarte dezvoltate. De aceea, ele trebuie legate de fenomenele atmosferice.»

Acesta este și scopul pe care și l-a propus adjunctul său Platov într-o lucrare publicată în 1992, *OZN-urile și știința modernă*. Pe atunci, Mig-ulin și Platov, responsabili ai unui grup de expertiză a fenomenelor anormale de pe lângă Academia de Științe, au propus serviciului SE PRA o cooperare științifică și tehnică, dar conducerea CNES nu i-a dat curs. Trebuie să remarcăm că, în secțiunea siberiană a Academiei de Științe, unele cercetări mai puțin

cunoscute în Occident nu exclud ipoteza extraterestră, ba chiar o agreează.

În perioada Glasnost-ului, au fost difuzate o serie de informații privind studiile întreprinse atât de KGB cât și de militari. În 1991, KGB-ul a scos de sub «secret» 124 de documente privitoare la «Cazuri de observare a unor evenimente anormale pe teritoriul URSS, 1982 - 1990», care acoperă șaptesprezece regiuni. Un asemenea caz prezentat la capitolul 13, relatează evoluțiile aeriene extraordinare a trei discuri strălucitoare deasupra bazei de rachete ale armatei de lângă Astrahan în 1989. Obiectele, văzute de șapte militari, treceau brusc de la imobilitate la o mare viteză și invers, totul fără zgomot. La apropierea unui avion de vânătoare sovietic, un obiect s-a îndepărtat cu o asemenea iuțeală, încât a dat impresia că avionul stă pe loc.

În 1994, colonelul Boris Sokolov a vândut canalului *ABC News* o colecție de anchete efectuate de militari între 1978 și 1988. Mai înainte, în 1990, ziarul *Rabociaia Tribuna* publicase un articol al generalului de aviație Malțev, comandantul Apărării Aeriene a teritoriului, despre un caz radar/optic bine documentat, cu martori multipli (Pereslavl-Zaleski, în noaptea din 21 martie 1990), în care obiectul discoidal, silențios, trecea de la imobilitate la o viteză dublă sau triplă față de cea a unui reactor de vânătoare modern. Am descris acest caz în capitolul 2.

OZN-urile: implicații și strategii

P

mă în prezent, niciun accident și, *a fortiori*, niciun act ostil n-au avut cu certitudine la origine, cel puțin oficial, un OZN. Nicio amenințare OZN nu s-a făcut simțită în Franța, chiar dacă manevre de intimidare au fost dovedite (capitolele 1.1., 2.2. și 2.3.). Totuși, numeroase manifestări

observate de martori demni de încredere ar putea fi înfăptuite de aeronave extraterestre. Într-adevăr, dacă ar fi vorba de aeronave terestre, acestea n-ar putea fi decât americane și, în ciuda oricăror precauții în păstrarea secretului, acest lucru s-ar fi știut. Primul prototip de avion invizibil a zburat la sfârșitul anului 1977, iar existența avioanelor invizibile a fost cunoscută cu circa zece ani mai târziu, în 1988. Or, observațiile credibile și dovedite de OZN-uri încep în 1944. Desigur, acest subiect suscită încă mult scepticism ironic, ba chiar o anumită neîncredere față de cei care îl iau în serios, dar, în absența unor explicații pentru fenomenelor observate, ipoteza unei origini extraterestre nu mai poate fi exclusă. Ne propunem să studiem aici consecințele pe plan strategic, științific, politic, religios și mediatic ale acestei ipoteze compatibile cu cunoștințele științifice actuale.

CAPITOLUL 10 Prospective strategice

Definirea unei strategii în fața unui «adversar» impune cunoașterea acestuia, înțelegerea intențiilor sale și perceperea modurilor sale de acțiune. În cazul de față nu putem decât să emitem ipoteze elaborate pe baza faptelor observate și a interpretării lor, încercând să răspundem la trei întrebări: «Cine ar putea fi adversarii?» - «Care ar putea fi intențiile lor?» - «încearcă să stabilească contacte sau au făcut-o deja?»

Care «extratereștri»? Cine și cum ar putea fi ei?

Din numeroasele descrieri ale fenomenelor rezultă o relativă coerență: farfurie, sferă sau cilindru luminos, zbor staționar urmat de accelerări fulgerătoare, absență a zgomotului, viteză supersonică fără bang sonor, efecte electromagnetice asociate care perturbă funcționarea dispozitivelor radioelectrice sau electrice apropiate. În mod evident, acești extratereștri ar fi bine înzestrați intelectual și mai avansați decât noi din punct de vedere tehnologic dat fiind că au știut să realizeze ceea ce noi încă nu am făcut. Dar restul rămâne învăluit în mister! Morfologie, constituție fizică, tip de viață, formă de comunicare și de societate, valori, noțiuni de timp,

motivații... Dacă este adevărat că ei ne observă, suntem totuși obligați să constatăm o aparentă contradicție între interesul pe care par să ni-l poarte și invizibilitatea lor. Ei par însă mai puțin interesați să ne observe și mai degrabă dotori să ni se arate și să ne obișnuiască treptat cu ideea existenței lor.

Ce intenții și ce strategie putem deduce din comportamentul lor?

Pornind de la analiza rațională a scopurilor pe care le-ar putea urmări civilizația sau civilizațiile extraterestre, ar trebui să putem extrapola pentru a ne face o idee despre strategiile pe care le-ar pune în aplicare extraterestrii, și, drept urmare, să deducem în linii mari propriile noastre strategii. Care ar putea fi scopurile lor?

După fazele de observare și demonstrare ale existenței lor, ni s-ar părea logic ca ei să caute să-și impună specificul și voința lor statelor Terrei – or, până în prezent nimic din manifestările lor nu ne permite să deducem existența vreunei voințe conducătoare în serviciul unor scopuri pe care suntem astăzi incapabili să le discernem. Este plauzibil să li se poată atribui Statelor Unite contacte privilegiate. Dar nimic nu contrazice stabilirea de alte contacte cu unele țări europene sau cu Rusia, China, Japonia, poate cu alte state... Pare totuși greu de imaginat că ei s-ar fi putut instala pe Pământ cu complicitatea unor state. În plus, ipotezele unor contacte nu ne permit să deducem existența vreunui *statu-quo* cu acești vizitatori. Într-adevăr, după 1947 au existat manifestări sporadice de OZN-uri, chiar valuri repetate. Am fi îndreptățiți să credem că acești vizitatori – puternici prin superioritatea lor – își manifestă intenția de a continua să se facă cunoscuți în locurile cele mai diverse ale planetei și să pună în aplicare niște planuri ale căror finalități și mijloace ne scapă încă. S-ar putea ca, încă dinainte de 1947, ei să fi avut unele temeri privind viitorul Terrei, a cărei supraviețuire ar putea fi amenințată de pericolele unei conflagrații atomice. Influențele lor ar fi putut fi însoțite de demonstrații corespunzătoare:

— Survolări ale bazelor de rachete nucleare, dintre care un exemplu figurează în capitolul 3

— Manevră de intimidare împotriva unor avioane, ca la Luxeuil și Teheran (1.1. Și 2.3.)

— Paralizarea martorilor, oprirea motoarelor, stingerea luminilor (San Carlos de Bariloche, 2.5.)

Progresele realizate în cucerirea spațiului și în dezvoltarea domeniului nuclear ar putea să-i neliniștească. N-ar fi logic să ne imaginăm că aceste civilizații extraterestre ar fi putut stabili stații sau chiar colonii pe centura de asteroizi, poate chiar releuri pe Lună? Incursiunile noastre și unele proiecte aflate în studiu în Statele Unite privind modificarea, cu ajutorul exploziilor bombelor H, a orbitelor unor asteroizi pentru a-i apropia de orbita Pământului în vederea exploatării miniere i-ar putea jena. Deocamdată, ei nu par să se amestece în treburile noastre, dar se cuvine să ne întrebăm ce caută ei de fapt. Vor să invadeze Pământul? Vor să-l apere de o autodistrugere nucleară? Vor să cunoască și să păstreze patrimoniul pe care civilizațiile noastre l-au creat în decursul secolelor? Cu aceste incertitudini în privința intențiilor lor, nu ne putem supraestima viitorul și nici considera că nu vor interveni. Unele din acțiunile lor, care ne privesc, ar putea deci, pe termen lung, să nu fie nevinovate. Poate că ei sunt indiferenți la sensibilitățile noastre și la politicile statelor.

Repercusiunile manifestărilor OZN

asupra comportamentului oficial și oficios al statelor

Repercusiunile au fost de amploare inegală. După câte putem ști din studiul reacțiilor statelor, este de preferat să le clasificăm, în ipoteza noastră, în:

state care nu sunt conștiente de fenomenele extraterestre sau care consideră că această chestiune nu le privește state conștiente de fenomenele extraterestre dar lipsite de mijloace de investiție state conștiente de fenomenele extraterestre și înzestrate cu mijloace de investiție state care au intrat în contact cu una sau mai multe civilizații extraterestre și au stabilit relații și/sau au

inițiat o colaborare politică, științifică și tehnică

E posibil să se fi stabilit contacte cu unul sau mai multe state?

Există indivizi care pretind că au fost contactați pentru a fi studiați sau pentru a stabili relații cu o altă inteligență. Se pot oare imagina contacte directe și continue, la cel mai înalt nivel, ale unuia sau mai multor state, mai ales Statele Unite? Este adevărat că atitudinea acestei țări este dintre cele mai ciudate după valul din iunie 1947, urmat de afacerea Roswell în iulie 1947 (cf. anexa 5).

Dacă americanii au putut recupera cu această ocazie sau cu altele un minimum de rămășițe de epave sau epave întregi ale unor vase extraterestre, în stare mai bună sau mai proastă, și chiar cadavre umanoide, atunci un anumit tip de contact s-a stabilit cu adevărat.

Primele declarații și reacții sunt adesea considerate mai probante decât afirmațiile ulterioare. Astfel, imediat după ceea ce va deveni afacerea Roswell, generalul Twining a fost însărcinat să redacteze un raport secret asupra «discurilor zburătoare», a căror existență nu a fost dezvăluită decât douăzeci și doi de ani mai târziu de raportul Condon. Rezultă că acestea există cu adevărat. Or, Statele Unite au practicat începând de atunci o politică de secret crescând (după afirmațiile generalului Barry Goldwater, anumite dosare despre OZN-uri au fost clasate mai mult decât «ultrasecrete») și de dezinformare continuă. Concluziile străinii ale raportului Condon nu constituie decât un episod. De ce și cum un secret de o asemenea importanță ar fi putut fi totuși protejat până astăzi? Răspunsul cel mai simplu ar fi că Statele Unite vor să-și păstreze cu orice preț superioritatea tehnologică militară asupra țărilor concurente și, poate, un contact privilegiat.

Oricum, este simptomatic și relevant să arătăm că Statele Unite și-au creat, încă din 1953, un arsenal represiv impresionant, aflat, pare-se, încă în vigoare. Ele au promulgat îndeosebi două ordonanțe militare, AFR (Air

Force Regulation) 200 - 2 și JANAP 146 (Joint Army Navy Air Force Publication) - una care interzice divulgarea către public a informațiilor privitoare la observarea unor obiecte neidentificate și alta care face din divulgarea neautorizată a observării unui OZN de către autorul său o infracțiune pasibilă de zece ani închisoare și o amendă de 10.000 de dolari. Ordonanța JANAP se aplică atât militarilor cât și piloților companiilor civile și căpitanilor din marina comercială.

Ce măsuri trebuie să luăm încă de pe acum?

Fie că OZN-urile sunt sau nu de origine extraterestră, fenomenul OZN se află deja printre noi și ne impune, oricum, o vigilență critică. El comportă mai ales pericolul unor manipulări destabilizatoare pe plan mediatic, psihologic, cultural și religios: teroare și panică, «războiul lumilor», psihoze create de secte sau de lobby-uri etc. Aceste sensibilizări hazardate la teama cosmică, precum și descoperirea și, fără îndoială, cucerirea care ar urma să vină din Cosmos justifică de-acum înainte din partea elitelor politice, științifice și intelectuale o anumită vigilență cosmică în măsură să prevină orice surpriză șocantă, interpretarea eronată și manipularea răuvoitoare sau nesănătoasă.

Trebuie avute în vedere, desigur, o serie de măsuri pe plan național și internațional. Oricare ar fi datele problematicei politici americane și în ciuda griii sale de a păstra secretul, cum s-ar putea oare concepe totuși relații politice și militare armonioase între aliați, în special în sânul NATO, care ar trebui să fie bazate în mod normal pe o încredere elementară, dacă n-ar fi permis în primul rând accesul la informațiile tehnologice de o atât de mare importanță?

Structuri naționale

Dacă Franța vrea să-și afirme prezența în acest domeniu, o primă urgență pare să fie dezvoltarea serviciului SE PRA. Acesta va trebui:

— Să-și întărească mijloacele materiale și umane pentru a fi în măsură să culeagă informațiile privitoare la

toate manifestările OZN, atât în Europa cât și pe glob

- Să-și dezvolte posibilitățile de anchetă și analiză

- Să-și întărească statutul de reprezentare și de relații externe

De asemenea, ar fi necesară crearea unui serviciu de legătură cu SE PRA la cel mai înalt nivel al statului, însărcinat:

- Să elaboreze toate ipotezele prospective

- Să promoveze cercetările științifice și tehnice și, pe această bază, să dispună de un buget minim, ușor

- Să propună elemente de strategie militară

- Să participe la organizarea unor acorduri sectoriale de cooperare cu țările europene și cu alte țări interesate

Trebuie să remarcăm că numeroase țări s-au echipat deja cu organisme ușoare de culegere a observațiilor despre OZN-uri în cadrul armatelor lor sau al serviciilor lor de informații.

Structuri europene

Ar fi de dorit, apoi, ca statele europene și Comisia Uniunii Europene să facă toate cercetările și să întreprindă pe lângă Statele Unite demersuri diplomatice, exercitând presiunile necesare, pentru a elucida această chestiune importantă, care trebuie să fie înscrisă în cadrul alianțelor politice și strategice. Poate ar fi necesar ca Franța să propună Comisiei să creeze în cadrul său – pentru a nu rămâne oarbă, mută și paralizată – un organism lărgit de coordonare, dotat cu mijloacele umane și materiale necesare.

Pentru ce situații trebuie să ne pregătim?

Trebuie să ne întrebăm ce strategii am putea elabora în următoarele situații:

- Apariția unui OZN și a unei voințe extraterestre de a stabili un contact oficial și pașnic

- Descoperirea întâmplătoare sau nu a unei microbaze sau a unei baze într-un punct oarecare de pe teritoriul național sau în Europa (atitudinea ce trebuie adoptată în fața unei puteri amicale sau ostile)

— Invazie (puțin probabilă, dacă ținem seama de faptul că s-ar fi putut realiza înaintea descoperirii atomului) și atacuri localizate sau masive în puncte cu sau fără interes strategic

— Manipulare sau dezinformare deliberată în vederea destabilizării altor state

În prima situație evocată, nu este interzis să avansăm ipoteza că statele care s-au echipat deja cu instrumente de cercetare și analiză elaborate ar avea poate mai multe șanse decât altele de a fi alese ca interlocutori privilegiați. Dar cu ce riscuri și cu ce avantaje?

CAPITOLUL 11 Implicații aeronautice

De ce implicații aeronautice?

Pe plan intelectual, nu e posibil să rămânem nepăsători în fața unui fenomen aeronautic neexplicat cu care s-au confruntat numeroși civili și militari. Analizarea câtorva sute de cazuri aeronautice dovedite lasă să se desprindă cinci tipuri principale de implicații:

— Simpla observare a unui fenomen de către echipaj, pasageri sau personalul de la sol

— Detectarea unei piste pe un ecran radar (se produce la un caz aeronautic din cinci), însoțită uneori de înregistrarea pistei, așa cum s-a întâmplat la 28 ianuarie 1994 la Centrul de Detectare și Control (CDC) din Cinq-Mars-la-Pile (*cf.* capitolul 1)

— Perturbarea mijloacelor electrice sau electronice de la sol (San Carlos de Bariloche) sau a celor de bord (Teheran)

— Însoțirea în zbor a avionului (San Carlos de Bariloche, RB-47...)

— Comportament în aparență agresiv (Mirage IV, elevul pilot din Tours, cazul din Teheran...)

Numărul mărturiilor și calitatea martorilor interzic eludarea fenomenului, de aceea personalul din aeronautică, și în special cel din domeniul apărării, trebuie sensibilizat și pregătit pentru a face față situațiilor. Cum am putea, într-adevăr, ignora un fenomen care se manifestă prin traversarea regulată a spațiului nostru

aerian de către obiecte mobile al căror comportament ne face să credem că sunt pilotate de ființe inteligente? Putem oare pretinde – având în vedere că acest lucru pare să depășească cunoștințele noastre tehnice – că aceste lucruri nu țin de competența noastră? Dacă nu întreprindem nimic, însuși principiul apărării și informației aeriene ar fi repus în discuție.

Primele observații făcute de aviatori datează de la începutul anilor '40. De atunci, numărul fenomenelor observate neexplicate (clasate, după expertiză, FAN D) raportate de piloți sau controlori se ridică la peste 500. Este de datoria Aviației Militare să ia în considerație aceste fenomene care, până la proba contrară, au loc în principal în spațiul aerian.

Cine este implicat?

Personalul navigant

Personalul navigant este direct implicat, îndeosebi piloții, civili sau militari, căci ei pot face cel mai ușor observații și ar putea fi primii afectați în caz de incident (există mai ales riscul de coliziune). În primul rând sunt implicați piloții de vânătoare, antrenați să supravegheze în continuu cerul și dispunând astăzi de sisteme de arme din ce în ce mai performante, capabile să detecteze obiective din ce în ce mai rapide și mai mici, la distanțe din ce în ce mai mari. Cuplul pilot/sistem de arme este mai mult decât oricând un excelent instrument de observare și ar fi primul nostru mijloc de intervenție dacă, din întâmplare, lucrul s-ar dovedi necesar. Preocupările piloților de linie sunt diferite, căci, pe lângă că ei nu dispun de aceleași echipamente, prioritatea lor este, în mod evident, securitatea pasagerilor. Ei rămân, fără îndoială, niște parteneri privilegiați pentru obținerea informațiilor, însă ar fi dezavantajați în fața unei atitudini agresive a unui OZN.

Controlorii radar

Controlorul radar este, desigur, și el implicat, dar, după cum este civil sau militar, mijloacele de control pe care le are la dispoziție îi oferă posibilități diferite. În ambele cazuri, în legătură radio cu pilotul, el este cel care

primește primul raportul de observație al echipajului. El trebuie să fie pregătit să noteze și să completeze observațiile transmise cu luciditatea pe care i-o dă poziția lui de martor de la distanță. Fiind vorba de detectare radar, numai controlorul militar dispune de echipamentele adecvate pentru detectarea unui obiect zburător care nu respectă regulile de circulație aeriană generală. Într-adevăr, stațiile radar militare de apărare aeriană permit reprezentarea, pe ecranul radar supravegheat de controlorul militar, atât a vizualizării detecției primare cât și a vizualizării sintetice utilizate de controlorii civili (vezi anexa 1). De asemenea, ei sunt singurii capabili să obțină imaginea unor aparate care evoluează cu vitezele presupuse ale OZN-urilor. În fine, mijloacele de investigare și redare pe care le posedă stațiile radar instalate în Centrele de Detectare și Control (CDC) permit să se efectueze, dacă este necesar, investigații complementare.

Meteorologii

Fenomenele insolite se găsesc adesea prin fenomene meteorologice. Îndoiala poate fi ușor înlăturată dacă serviciile specializate sunt informate de interesul pe care îl prezintă observațiile lor. Întreg personalul militar și civil specializat în meteorologie trebuie deci să poată răspunde acestei așteptări.

Inginerii de la CNES

Inginerii de la CNES sunt specialiștii francezi ai spațiului. Ei nu pot rămâne indiferenți față de fenomenele OZN. Cunoașterea Universului nostru, observarea cerului și supravegherea a tot ce se întâmplă acolo îi desemnează în mod firesc ca pe cei mai în măsură să dirijeze studiul fenomenelor extraterestre.

Inginerii din sectorul aeronautic

Inginerii din sectorul aeronautic sunt de asemenea implicați. Activitățile lor sunt prezentate în capitolul următor, consacrat implicațiilor științifice și tehnice.

Cum trebuie implicată aeronautica?

Pentru ca personalul din domeniul aeronauticii să se implice odată cu mijloacele sale, trebuie să știm să-i trezim

interesul și, în acest sens, trebuie să-l informăm asupra fenomenului, să-i precizăm ce se așteaptă de la el, să definim acțiunile reflexe și atitudinile pe care trebuie să le aibă.

Informarea personalului

A informa înseamnă în primul rând a convinge că există posibilitatea prezenței pe cerul nostru a unor aeronave extraterestre. Trebuie să ne învingem teama de ridicol, să recunoaștem că, din lipsă de certitudini, avem puternice supoziții, bazate pe o listă de exemple alese dintre mărturiile provenind din domeniul aeronauticii. În plus, trebuie să ne adresăm tuturor generațiilor. Pentru cei tineri se pot programa cu ușurință conferințe de informare în școlile de aeronautică - Școala de Aviație Militară, Școala de Aviație Civilă (ENAC, Sup Aero...) -, iar pentru cei mai puțin tineri, în cadrul stagiilor de pregătire complementară în cursul carierei și, evident, la Colegiul Interarmate de Apărare (CID) și al IHEDN. SE PRA organizează deja conferințe la ENAC în cadrul pregătirii controlorilor radar civili, urmând ca această practică să se extindă la toate școlile în care se formează personalul navigant de toate specialitățile. În ceea ce privește generațiile active, aceste conferințe pot fi ușor reluate, pentru partea militară, în Centrele de Detectare și Control și în unitățile navigante, iar pentru controlorii radar civili, în Centrele Regionale ale Navigației Aeriene (CINA). Companiile aeriene, Air France în special, au elaborat deja o fișă de informare sistematică, adusă la zi periodic, destinată echipajelor din personalul navigant civil.

Această informare trebuie actualizată în mod regulat, având în vedere că obiectivul este ca viitorul martor, actor sau simplu observator, să știe ce atitudine trebuie să aibă în fața fenomenului observat. Dacă vrem ca personalul să se implice, trebuie ca el să știe cum să reacționeze în timp real, ce și cui să comunice, să ia măsurile corespunzătoare etc. În acest scop este necesar să definim împreună cu el acțiunile reflexe pe care trebuie să le îndeplinească, precum și atitudinea pe care trebuie s-o adopte.

Acțiuni reflexe

Este într-adevăr necesar ca personalului confruntat cu fenomenul OZN să i se inculce acțiunile reflexe necesare, știind că el poate fi doar un simplu observator sau că, în anumite cazuri, trebuie să ia măsuri concrete (vezi exemplul de la San Carlos de Bariloche: stingerea bruscă a luminilor de pe pista de aterizare în timpul producerii fenomenului OZN). Este evident că pentru a rămâne stăpân pe sine în fața unui eveniment neprevăzut și puțin cunoscut, este mai bine ca personalul să fie pregătit. Acțiunile sale reflexe trebuie să fie de diferite tipuri: să observe, să înregistreze o mărturie, să transmită informațiile strânse sau să reacționeze în timp real pentru a lua măsurile *ad hoc* în fața fenomenului.

Atitudinea ce trebuie adoptată

Credem că atitudinea ce trebuie adoptată se rezumă la următoarele: să observăm, să notăm cât mai multe amănunte, să fotografiem – dacă avem posibilitatea să informăm autoritățile, să le lăsăm vizitatorilor inițiativa unei eventuale luări de contact și să evităm o mediatizare prematură.

Observarea obiectivă

În fața unei situații necunoscute, e preferabil să ne ferim de orice reacție instinctivă de autoapărare care ar putea fi ușor interpretată ca o provocare. Trebuie să ne mulțumim să observăm și să evităm orice inițiativă de a intra în contact.

Alerta

Imediat după constatarea fenomenului trebuie să raportăm, pentru a putea fi alertate atât celelalte echipaje (lucru ce se practică în mod curent) cât și autoritățile prin intermediul lanțului operațional al controlului aerian pentru aviația civilă și al apărării aeriene pentru cea militară.

Discreție față de ceilalți

Dacă am fost martorii unui astfel de fenomen, trebuie să adoptăm o anumită discreție față de presă. Este esențial ca savanții să fie primii care să exploateze informația,

înainte ca mijloacele de informare în masă să declanșeze curiozitatea publicului larg, fapt ce ar putea duce la dispariția unor elemente importante.

CAPITOLUL 12

Implicații științifice și tehnice

Importanța pe care fenomenul OZN o are, în linii mari, pentru apărare duce la mai multe propuneri.

Intensificarea colectăm și analizării datelor

Este necesar, bineînțeles, să continuăm și, dacă este posibil, să extindem pe plan geografic activitatea de colaționare, de primă analiză și de clasare a datelor și mărturiilor, desfășurată succesiv de GEPAN și de SE PRA (descrisă în capitolele 5 și 6).

Organizarea unei investigații tehnologice atente și inițierea cercetărilor la sursă

Din studiile prezentate în capitolul 8 putem conchide că se impune o investigație tehnologică – dacă nu activă, măcar pasivă – în domeniile de vârf ale propulsiei – de exemplu, în cel al magnetohidrodinamicii. Este esențial să fim la curent cu ce realizează în această privință celelalte națiuni. În alte domenii de vârf, studiul diferitelor mărturii ar putea să se îmbine cu experiențe științifice corespunzătoare, ducând la progrese importante. Un exemplu tip este cel al fasciculelor de particule sau de microunde, cu efectele lor: instrumente, arme... Toate aceste subiecte depășesc în ansamblu problemele tehnice studiate la ora actuală de DGA sau de organisme publice de cercetare. Ele nu vor fi deci tratate fără a se lua o decizie la cel mai înalt nivel al statului.

Aprofundarea reflecției în vederea plasării fenomenelor într-un cadru global

Cercetările susmenționate vor permite să se realizeze progrese în modelizările parțiale ale fenomenelor observate, cu urmări importante pentru domeniul apărării și pentru industrie. Interpretarea globală a fenomenelor, bine documentate dar inexplicabile, va necesita desigur și alte cercetări. Acestea au în vedere ipoteza extraterestră: să cităm în acest sens cercetările actuale asupra detectării

planetelor extrasolare, care vor lua o nouă întorsătură când VLT (Very Large Telescope) de la ESO (European Southern Observatory) din Chile va permite observarea lor directă. Orice descoperire a unei planete, făcută astăzi indirect, prin perturbările pe care planeta le aduce stelei sale, este larg difuzată prin mijloacele de informare în masă.

Mai puțin spectaculoase, dar pasionante pentru un public cultivat sunt cercetările asupra originii vieții întreprinse pe plan internațional la un nivel satisfăcător. Ele stau la baza exobiologiei, știința vieții extraterestre (vezi anexa 3). Studiile asupra evoluției și mecanismelor sale sunt prejudiciate în prezent de dispute de școală. Ele sunt însă importante pentru subiectul nostru, căci încearcă să descopere cum ar putea evolua viața în altă parte. Insuficient dezvoltate, dar la fel de importante sunt reflecțiile asupra genezei și viitorului civilizațiilor. Ele se prelungesc în mod normal prin scenarii de perspectivă pe termen lung pentru planeta noastră și, desigur, pentru alte planete.

Călătoria interstelară, așa cum este ea evocată în anexa 4 - «Colonizarea spațiului» - trebuie să facă măcar obiectul unei cercetări pasive. Acest subiect este în mod curent tratat în Statele Unite, unde numeroase contracte de studiu ale NASA sau ale Pentagonului privesc propulsia prin antimaterie în spațiul solar sau interstelar. Tot în Statele Unite astronomul Papagiannis a obținut acum câțiva ani un contract de la NASA pentru a detecta, în centura de asteroizi situată între planetele Marte și Jupiter, existența unor eventuale așezări spațiale. El a observat în acest sens fotografiile făcute în 1983 de satelitul IRAS și a căutat eventuale emisiuni infraroșii anormale provenind de la obiecte din această centură. S-ar părea că NASA nu i-a reînnoit lui Papagiannis contractul, care n-ar fi dat niciun rezultat.

Studiile speciale

Anumite studii nu țin de științele și tehnologiile «dure». Astfel:

— Pentru călătoriile interstelare, este necesar să fie studiată stabilitatea colectivităților ambarcate. Care trebuie să fie, de pildă, dimensiunea lor minimă?

— Ar trebui analizate discret, dar în profunzime diferitele încercări de dezinformare făcute de unele guverne străine. Grija acestor guverne de a-și însuși singure eventuale tehnologii futuriste de aeronave militare și de arme ar putea contribui la explicarea acestor încercări (vezi anexele 5 și 7).

— S-ar cuveni să se prevadă încă de pe acum măsurile și hotărârile ce trebuie luate în cazul în care s-ar produce evenimente precum contactele indiscutabile, fizice sau radioelectrice, cu o civilizație exterioară

* * ***

CAPITOLUL 13 Implicații politice și religioase

Estimarea influențelor pe care le-ar putea exercita confirmarea formală a existenței unor OZN-uri și civilizații extraterestre asupra situației politice și religioase ale statelor Terrei s-ar putea dovedi de-a dreptul imposibilă. Totuși, lucrul devine mai puțin anevoios dacă încercăm să ne punem în locul unor extraterestri care ar fi luat Pământul drept câmp de observație și/sau intervenție. *Vom utiliza aici această metodă.* Trebuie, bineînțeles, să socotim ca rezolvate dificultățile tehnice și umane care nu ne-ar permite să depășim limitele sistemului solar și chiar ale galaxiei noastre. Să zicem că ne-am afla:

— Fie în cursul unor călătorii seculare, la bordul unor «vase spațiale mamut», în care mii de voluntari ambarcați ar vedea generațiile reînnoindu-se. Trebuie să ținem cont de faptul că aceste vehicule vor fi în imposibilitatea de a se mai întoarce vreodată pe Pământ - cel puțin, asta presupunem -, ceea ce va conferi *de facto* guvernului de la bord o autonomie politică și o libertate de decizie independente de ordinele și programele stabilite înainte de plecarea de pe Pământ (cf. anexa 4: «Colonizarea spațiului»)

— Fie într-o călătorie de câteva luni sau de câțiva ani - după conceptele științifice și tehnice total revoluționare

care rămân de imaginat - cu ajutorul unor aparate și sonde pilotate de echipaje clasice sau de androizi bionici care ar urma instrucțiunile primite de la o stație mamă sau de pe Pământ

În cursul acestor explorări, am putea descoperi una sau mai multe planete populate de ființe evolute, mai mult sau mai puțin asemănătoare nouă, «umane», umanoide, sau creaturi mai stranii.

Acestea ar putea să fi creat civilizații comparabile sau mai avansate decât a noastră actuală, sau n-ar fi înzestrate decât cu aptitudini rudimentare pentru o viață civilizată, sau ar fi rămas la un stadiu de supraviețuire elementară.

(NB În acest capitol, numerele dintre paranteze trimit la bibliografie.)

Prima fază: observarea de la distanță

Pare rezonabil să ne gândim că exploratorii noștri pământeni vor fi primit ca misiune observarea pașnică a acestor lumi și/sau cucerirea pur și simplu, a acestor noi teritorii pentru a se stabili acolo (*cf.* 13.4). După toate probabilitățile, stadiul de civilizație al populațiilor locale va dicta modul, natura și durata observațiilor lor, ale căror preliminarii vor trebui, desigur, analizate:

— Ființele vii, modul lor de gândire și viață, limbile, religiile și credințele lor, artele, științele, tehnicile și armele, instituțiile lor politice, organizările lor sociale și istoriile lor în general

— Mediile în care trăiesc aceste populații, animalele, vegetalele, mineralele etc.

Această primă fază, care exclude orice contact fizic sau material, ar fi cea a observației științifice de laborator *in vivo*: ascultare electronică, teledetectare, înregistrări, decriptarea limbilor, analize, evaluări etc. Este important să subliniem că această perioadă ar putea dura un an, zece ani, un secol sau, de ce nu, mii de ani. Într-adevăr, nu poate fi experiență științifică mai frumoasă - *lato sensu* - decât aceea de a dispune de populații mai mult sau mai puțin civilizate, stagnante sau în evoluție, trăind în pace

sau în război, organizate în sute de chipuri diferite, vorbind fără îndoială limbi diferite unele de altele, fiecare văzând în felul său organizarea orașelor lor terestre sau cerești. Într-un cuvânt, am fi în situația de a ne observa pe noi înșine!

Faza a doua: prelevări de eșantioane *in situ* și apariții invizibile

Interpretarea datelor culese nu va putea fi completă decât după parcurgerea unei a doua faze, în cursul căreia vor fi efectuate recoltări și analize de elemente minerale, vegetale, animale și chiar de ființe evolute. Din acel moment se va pune problema tipului de contacte ce ar urma să fie stabilite și a implicațiilor politice, psihologice și religioase pentru populațiile locale: contacte invizibile și camuflate, vizibile și manifeste, continue sau intermitente. Dacă ar fi adoptat în primul rând modul operativ invizibil și camuflat, acesta nu ar putea să treacă, totuși, complet neobservat de populațiile indigene, cel puțin în stadiul actual al tehnicilor noastre. Este ușor de apreciat că impactul psihologic și cel religios vor putea varia în funcție de diferitele tipuri de organizare politică și de nivelurile de dezvoltare morală și științifică întâlnite pe aceeași planetă.

Impactul asupra civilizațiilor din era preindustrială

Indivizi sau mulțimi care aparțin unor civilizații din era preindustrială ar putea remarca trecerea și/sau aterizarea navetelor sau aeronavelor noastre teleghidate. Ei le-ar putea da în mod colectiv diverse interpretări: fenomene naturale, divine, extraordinare, miraculoase, aberante sau diabolice (frescele de la mănăstirea iugoslavă de la Deciani, sferile de la Nürnberg și Basel în 1561 și 1566 – cf. anexa 6). În plus, memoria colectivă a acestor popoare și plâsmuirile lor în general ar putea fi mai mult sau mai puțin marcate de astfel de manifestări dacă ele ar fi însoțite mai ales de vederea cosmonauților noștri, îmbrăcați sau nu în combinezoanele sau costumele lor de scafandru, sau de vederea roboților, a androizilor sau a artefactelor pe care noi le-am considerat necesare pentru debarcare sau reprezentare. Asemenea apariții, dacă

autoritățile locale le-ar dezvălui și certifica public existența, ar avea, fără îndoială, un impact creator de natură să modifice pentru un timp concepțiile politice și religioase indigene.

Impactul asupra religiei locale

Cum ordinea terestră și cea cerească sunt adânc înrădăcinate în mentalități, aparițiile navetelor spațiale sau ale vehiculelor teleghidate și, mai mult decât atât, cele ale astronautilor sau roboților bionici vor fi de natură să impresioneze în mod durabil mințile, să influențeze religiile, să inspire sau să fie la originea unor noi mituri fundamentale. Ne vin în minte mașinile zburătoare pe care le descrie amănunțit Iezechiel (1), războiul aerian din *Râmâyana*, *Epopoea lui Ghilgameș* (2), elohimii din Geneză (3) și străjile cerești, care se amestecă cu ficele oamenilor și zămislesc uriași, despre care vorbește și Enoh (4) și, în general, Nemuritorii, Fiii sau Regii Cerului din Orient și din China (5), Japonia - «Pământul zeilor» (6), zeii viracocha și încă din America de Sud, sau zeii cei mari din Egiptul Antic, zeii, titanii, uriașii, cei procreați de zei și eroii Antichității occidentale și orientale (7) etc.

Odinioară, miraculosul și fenomenele extraordinare făceau parte din ordinea naturală a lucrurilor. Religiile bazate pe existența unui Dumnezeu sau a unei ordini creatoare ar putea fi totuși zdruncinate de asemenea apariții? Nu e deloc sigur. După ce trece șocul și se epuizează spaima și curiozitatea, o evaluare nouă a ordinii cosmice s-ar putea substitui vechilor concepții religioase, fără să distrugă totuși principiul divin. Aceste concepții religioase ar putea fi cel puțin influențate sau chiar sublimite. Dumnezeu nu circulă într-un vehicul spațial. Marile religii ale Pământului nu resping, de altfel, ideea existenței altor lumi locuite în Univers. Trebuie oare să reamintim că uneori memoria colectivă prezintă aberații (cultul avionului-cargou în Noile Hebride), în ciuda dovezilor tangibile aduse ulterior credincioșilor? (8) Expediția militară și științifică a lui Bonaparte în Egipt nu a lăsat nicio urmă în analele locale, care n-au reținut decât

o întrerupere a pelerinajului la Meca (9). Mai aproape de noi, numeroase persoane nu au crezut că oamenii au ajuns pe Lună, socotind că e vorba de o operație publicitară sau de o dezinformare. Ar fi necesar totuși să nuanțăm acest impact, în măsura în care toate civilizațiile antice au conceput panteoane ale căror zei erau asociați cu manifestările terifiante ale mării, vântului, vulcanilor, cutremurelor sau fulgerului. Este greu deci să spunem dacă acești zei erau avatarurile unor influențe extraterestre sau își aveau originea, mai degrabă, în inventarea unor mitologii explicative ale lumii.

Impactul politic

Impactul politic ar trebui să fie mult mai efemer, cel puțin în aparență. Într-adevăr, după clipele de stupefacție, organizarea politică a statelor nu pare să fie afectată în mod durabil – evenimentele de zi cu zi își recapătă importanța. Totuși, un anumit monarh sau șef de stat s-ar putea proclama interpretul exclusiv și privilegiat al acestor manifestări extraordinare. N-ar putea fi el oare tentat să se proclame zeu-rege sau rege-zeu al supușilor lui?

Fără a putea distinge ceea ce ține de naturala și spontană căutare a legitimității puterii, de ceea ce ar putea să nu fie efectiv decât rezultatul unei captări privilegiate, trebuie să constatăm totuși că istoria abundă în zei-regi și regi-zei (faraonii, regii asirieni, regii întemeietori elenistici, împărații romani, chinezi sau japonezi, Fiii Soarelui din America Centrală sau de Sud etc.).

Impactul asupra civilizațiilor din era industrială

Civilizațiile erei industriale sunt mai sceptice decât cele de odinioară și acceptă cu mai multă greutate ceea ce nu ține de lucrurile imediat explicabile sau ușor de măsurat. Totuși, este sigur că populațiile de același tip cu ale noastre de astăzi ar putea fi profund marcate dacă li s-ar aduce dovada irefutabilă a existenței unor ființe extraterestre.

Faza a treia: influențe asupra civilizațiilor locale

Cea de-a treia fază ar fi cea a influențelor pe care

socotim că este necesar să le exercităm asupra mediului și civilizațiilor întâlnite, în scopul de a le ajuta să evolueze așa cum dorim noi. Se înțelege de la sine că avantajele și riscurile vor trebui studiate cu grijă.

Influențe asupra civilizațiilor din era preindustrială

Am putea socoti că este nevoie, în anumite cazuri, să influențăm în mod direct mediul și în mod subtil evoluția civilizațiilor locale. În urma observațiilor și analizelor noastre, ni s-ar putea părea necesar să aducem diverse modificări mediului natural și ecosistemului, practicând, de exemplu, însămânțarea și plantarea unor vegetale și organisme selecționate care ar putea lipsi.

De asemenea, cursul civilizațiilor indigene ar putea fi treptat modificat, influențând, de la distanță sau direct, calitățile și defectele indivizilor aleși, accentuându-le dispozițiile intelectuale și morale și cunoștințele lor științifice, sau provocându-le mutații genetice prin diferite procedee ce urmează a fi inventate. Ar fi vorba deci să deținem rolul pe care aceste populații l-ar fi conferit fără ezitare unor zei care, prin aportul unor texte sacre, le-ar afecta, de exemplu, simțul moral, religiozitatea și, poate, legile și instituțiile politice. Folosirea unor elemente în măsură să înspăimânte și să impresioneze ar putea fi, în unele cazuri, necesară. Și nimic nu ne-ar interzice, păstrând simțul proporțiilor, să ne gândim la diferite episoade din Vechiul Testament, la condițiile în care au fost instituite Legile lui Manu (10) sau cele în care a fost dat *Coranul*. Influențele trimit la unele enigme din istorie, printre care, poate, apariția concomitentă a marilor civilizații de pe Indus, din Mesopotamia sau Egipt (orașe, arhitectură, scriere, calendar, astronomie etc.). Ele ne fac de asemenea să ne gândim la extraordinara hartă a Antarcticii, desenată aproape lipsită de gheturi de către francezul Oronte Fine, în 1531, cu aproape trei secole înainte de descoperirea acestui continent în 1820 (11).

Influențe asupra civilizațiilor din era industrială

Natura acestor influențe va varia în funcție de tipul civilizațiilor, dezvoltarea lor tehnologică și capacitatea lor

psihologică de a se obișnui cu existența unor civilizații extraterestre. Ar fi nevoie, în prealabil, să familiarizăm aceste popoare cu ideea existenței probabile a unor civilizații extraterestre (romane științifico-fantastice, filme, benzi desenate, jocuri video, publicitate, climat psihologic favorabil, chiar și secte etc.).

Cunoștințe tehnologice noi și esențiale ar putea fi aduse pe diverse căi sau în urma unor accidente întâmplătoare sau provocate ale uneia din aeronavele noastre. Să ne amintim, în această privință, de afacerea Roswell din zilele noastre. Pentru a-i da crezare cu adevărat (sau pentru a o scoate din discuție), ar trebui totuși ca guvernul american să binevoiască să dezvăluie, să comunice și să permită să fie analizate fără opreliști toate elementele pe care le-a colectat cu această ocazie.

Faza a patra: contactele directe

O a patra fază ar fi cea a stabilirii de contacte directe cu indigenii sau cu populații întregi, recurgând sau nu la o avangardă de roboți bionici. O dată mai mult, scopurile urmărite vor trebui determinate cu precizie. Interesul și utilitatea adevărată a stabilirii unor asemenea contacte vor trebui cântărite cu grijă pentru a putea calcula riscurile și consecințele. Ele ar putea fi planificate printr-un program precis. Totuși, un accident tehnic grav care ar afecta una din aeronavele noastre ar putea fi începutul unui conflict oficios, al unei implantări necesare sau al unei colonizări, sau, dacă este necesar, al unei operațiuni de informare-dezinformare. Trebuie să întrevădem de asemenea răzvrătirea unora din echipajele noastre, care ar trebui debarcate sau care ar hotărî, fără să poată fi împiedicate, să trăiască într-una din lumile descoperite și chiar să se amestece cu populațiile indigene, nerespectând, cu sau fără voia lor, ordinele primite de a nu interveni și de nu a se amesteca în treburile locale. Aceste contacte presupun ca lumile descoperite să fie populate cu ființe umane sau cu hominizi cu o complexitate identică sau apropiată de a noastră. Dar se pune întrebarea dacă, în ipoteza unor contacte și implantări planificate pe termen lung cu

membri ai echipajelor noastre, amestecurile vor trebui, din motive profilactice, interzise printr-o lege majoră (12) sau, dimpotrivă, tolerate și chiar încurajate. Să nu uităm că, prin contacte directe și prelungite, populațiile indigene ar ajunge inevitabil să-și dea seama că noi nu suntem atât de diferiți de ele! Ar fi totuși prudent să trimitem în prealabil androizi telecomandați care să aprecieze reacțiile pe care le-ar suscita o asemenea intruziune sau să-i obișnuiască pe indigeni cu ideea unor apariții misterioase și episodice.

Ce s-ar întâmpla dacă am întâlni populații compuse din ființe diforme sau monstruoase în ochii noștri? Efectul optic va fi desigur impresionant și va deveni un subiect preferat pentru mijloacele lor de informare și pentru ale noastre, dar tipurile de contact vor fi în acest caz diferite sau, cel puțin, putem să presupunem acest caz.

Contactele directe cu civilizații din era preindustrială

Este cert că astfel de contacte vor face populațiile locale să-și închipuie că se află în fața unor zei. Ne vin în minte evenimente istorice asemănătoare: sosirea spaniolilor. În armură și pe cai în America Centrală sau, în general, cea a europenilor atunci când au făcut descoperirea și exploatarea globului. Impactul asupra unor populații care nu văzuseră niciodată cai, armuri scânteind în soare, oameni albi, mai ales blonzi sau roșcați, a fost foarte puternic. Totuși, șocul acestor apariții va fi repede atenuat, odată cu înmulțirea relațiilor, mai ales dacă echipajele noastre ar ajunge să ocupe un loc de seamă în structurile politice și militare locale. Aceasta trimite, desigur, la diferitele epopei ale-descoperirii lumii, la colonizarea europeană, precum și la sfârșitul imperiilor occidentale.

Contactele directe cu civilizații din era industrială

Ar putea veni și ziua în care am socoti că aceste civilizații, aduse treptat prin grija noastră la nivelul nostru de dezvoltare, ar fi în măsură să facă parte din lumea noastră. După pregătirea prealabilă a terenului, contactele s-ar putea face, de exemplu, în mod direct, cu indivizi aleși de noi oricare au funcții înalte în stat, sau doar cu unii

dintre ei, și ar fi bine să rămână pe cât posibil secrete. Dat fiind că pot apărea indiscreții, conducătorii aleși vor trebui în acest caz să organizeze operațiuni de informare, de dezinformare sau contrainformare, pentru a păstra caracterul privilegiat al acestor relații și, probabil, pentru a beneficia din partea noastră de informații științifice, tehnice și politice inedite, care să-i ajute să-și țină adversarii la respect. Alegerea statelor, a guvernanților, a personalităților sau a unor simpli indivizi va fi, desigur, extrem de importantă.

Înainte sau după aplicarea unui program de influență, de ce nu ne-am închipui că am putea trimite mai întâi roboți bionici cu aspect uman sau asemănători ființelor de acolo, pentru a nu pune în primejdie viața membrilor expedițiilor noastre? De ce, după aceea, să nu ne înfățișăm noi înșine, pur și simplu, în văzul și în auzul tuturor? Este ușor să ne imaginăm imensul răsunet pe care l-ar provoca acest lucru pe toate planurile – psihologic, politic, militar, strategic, religios –, ca să nu mai vorbim de mass-media, de nenumăratele întâlniri și colocvii internaționale, de ședințele continue ale unor organizații de tip ONU, de apelurile la «unitatea lumii», la conlucrarea internațională, la crearea unor comisii de întâmpinare etc.

Se înțelege de la sine că intențiile noastre vor trebui percepute ca pașnice. Dacă nu aceasta ar fi politica noastră, n-ar fi inutil, desigur, să luăm măsuri de precauție speciale pentru a menaja sentimentele populațiilor locale. În toate aceste cazuri, ar trebui să avem întâlniri cu idolatri, sacerdoți și monarhi, care, dintr-o certitudine milenară, din credulitate, pragmatism sau interes, ne vor întâmpina cu entuziasm ca pe niște salvatori, în măsură să le rezolvăm toate greutățile și să le aducem pacea și prosperitatea, de preferat fără prea multe eforturi din partea noastră. Ei vor fi primii noștri aliați. Vor exista probabil și patrioți, sceptici sau apărători îndârjiți ai venerabilelor concepții seculare ale lumii lor răvășite, care vor pune la îndoială sau vor nega existența noastră. Dacă ar ajunge totuși s-o admită, ei ne-ar vedea ca pe niște

invadatori, ale căror intenții ar fi percepute ca fiind cu atât mai suspecte cu cât ar fi mai pașnice. De-aici și până la crearea unor mișcări de apărare și de rezistență împotriva invadatorului nu este decât un pas. Importanța acestor mișcări va depinde parțial de cât de pricepuți vom fi să le minimalizăm, să-i convingem pe adversari, în speranța de a ni-i apropia.

Dar cum am putea evita să cădem în cursa bunelor intenții și a bunelor sentimente cu care, știe oricine, este presărat drumul spre iad? (13) Va trebui oare să le mărturisim de când datează observațiile noastre? Ni se va reproșa oare că n-am intervenit pentru a împiedica cutare conflict mondial, sau vom fi făcuți răspunzători de producerea sa, sau, la modul mai general, vom fi acuzați că am modificat cursul civilizațiilor? În aceste cazuri trebuie să întrevădem perturbări psihologice foarte puternice și de lungă durată. Vor fi oare dezamăgiți când vor afla că nu suntem nemuritori? Mai târziu, cu aceste populații vor trebui stabilite schimburi comerciale și tehnologice, precum și relații financiare. Va fi oare înțelept să ne ocupăm de problemele locale? Și, într-un fel sau altul, vom putea oare scăpa de cererea lor de a ne transforma în arbitri ai diferendelor politice, ai păcii, ai războiului și ai crizelor economice?

Oricum ar fi, la un moment dat, toate lucrurile nerezolvate ne vor fi puse nouă în cârcă. Se va merge oare până la a ni se reproșa aportul civilizației noastre foarte evaluate sau, cel puțin, ceea ce credem noi că reprezintă binefaceri pentru ei? Cu timpul, față de noi se vor produce schimbări de atitudine. Într-o bună zi, anumite grupuri de indivizi ar fi poate tentați să se considere egali cu noi, pentru că nu am știut să rămânem inaccesibili. Atunci vor apărea mișcări revendicative și se vor porni cicluri revoluționare de pe urma cărora vom pătimi și noi, și aliații noștri monarhiști. Politica noastră globală ar fi în acest caz compromisă și ar trebui să rărim contactele și, în cel mai rău caz, să ne retragem pe vasele și pe bazele noastre din spatele liniilor. Atunci am dispune de timpul necesar

pentru a ne revizui politicile, bazându-ne pe tehnici încă necunoscute de către discipolii noștri.

Descoperirea unor lumi noi ne-ar putea permite să intrăm în contact cu civilizații la fel de dezvoltate ca a noastră și chiar mai avansate. Nimic nu ne permite să excludem și faptul că am putea întâlni exploratori veniți din alte lumi mai îndepărtate. În aceste ipoteze, e ușor să ne imaginăm că s-ar putea să fim primii reperați în spațiu. Atunci va fi rândul nostru să cunoaștem, cel puțin parțial, efectele psihologice și implicațiile politice și religioase pe care le-am descris. Care va fi politica guvernelor locale la adresa noastră? Ne vor primi pașnic sau ne vor ține prudent la distanță? Va trebui să ne temem că ne vom trezi amenințați de arme spațiale nucleare sau de altele, îndreptate împotriva bazelor pe care vom încerca sau vom fi reușit să le instalăm pe centura de asteroizi apropiată de una din lumile lor?

Care vor fi rezultatele unor asemenea întâlniri? Ce relații vom putea stabili și ce influențe vom exercita asupra acestor tipuri de civilizații? Ne putem imagina orice. Cercul s-a închis, iată-ne deci obligați să ne întoarcem la preocupările și la întrebările noastre actuale!

CAPITOLUL 14

Implicații mediatice

Am spus deja că poate părea o extravaganta ca niște persoane cu bun-simț, și pe deasupra savante să se intereseze de fenomene neexplicate și deocamdată încă inexplicabile, cu riscul de a părea ridicole. Dar, așa cum încearcă să demonstreze acest raport, există destule întrebări asupra unor urme tangibile care să justifice interesul științific pentru acest subiect. Este ceea ce ne deosebește de abordarea mediatică: curiozitatea cercetătorului pentru studiul pe care îl întreprinde cu scopul de a rezolva enigmele propuse minții sale, chiar dacă stadiul științei nu este apt să le dea încă un răspuns complet, se opune curiozității presei pentru un subiect cu evoluții neașteptate, capabil să ofere știri senzaționale lipsite de apanajul rigorii științifice.

Nu dorim să facem aici procesul presei – ajutorul pe care îl dă presa este adesea prețios. Dar aceste evenimente trecătoare se bazează în parte pe mărturii umane, cu atât mai fragile cu cât provin de la persoane impresionate de întâlnirea cu «necunoscutul», și depășesc cadrul reperelor obișnuite. Presa are uneori tendința fie să ridiculizeze faptele relatate, fie să se ridiculizeze pe sine printr-un exces de informații extrapolate pornind de la elementele descrise de martori.

De ce se poate teme un guvern în fața curiozității presei?

— De panică: mass-media difuzează informații înspăimântătoare ce pot semăna panică în rândul populației. Exemplul celebru al emisiunii de ficțiune radiodifuzate de Orson Welles în 1938, luată în serios de ascultători, a provocat o mare zarvă într-o regiune a Statelor Unite și a condiționat poate reacția militarilor americani în legătură cu incidentul de la Roswell din 1947. Dezinformarea a fost abil dirijată, iar mass-media a tăcut timp de treizeci de ani. Panica, însoțită de un adevărat haos în viața oamenilor (sinucideri, drumuri pline de refugiați, răzmerițe și jafuri...), ar face să dea înapoi orice guvern pentru care pacea este singura garanție de bogăție și stabilitate.

— De neîncredere: teama de a vedea informații exacte divulgate și reluate cu o ironie manifestă constituie de asemenea o frână în calea evocării deschise a chestiunii OZN-urilor. Această atitudine se află la originea dezinformării și a confuziei în care este învăluită opinia publică în privința a ce e adevărat sau fals. Liderii nu pot decât să se teamă de asta.

— De ridicol: deși nu mai ucide de multă vreme, spaima de ridicol este totuși uneori greu de învins.

— De manipulare: mass-media poate fi manipulată de lobby-uri sau de grupuri de presiune în scopuri sectoriale (de exemplu, să-i împingă pe oamenii politici să creeze un sistem de interceptare a OZN-urilor), devenind astfel purtătorii de cuvânt involuntari ai unei manevre de

dezinformare sau ai unei tentative de destabilizare.

Ce atitudini adoptă mass-media?

— Pentru presa scrisă de senzație, orice e bun de vânzare. Curiozitatea publicului este mare, iar cererea lui generează articole ademenitoare, adesea fanteziste. Deși difuzează teorii incredibile, datorită presei încep să fie cunoscute ultimele dezvăluiri făcute de martori vechi în cazul Roswell.

— Pentru marile ziare, ironia sau agresivitatea sunt cel mai adesea modul de abordare a unui subiect tabu, pe care nimeni nu-l cunoaște cum trebuie. Dar presa știe să se facă și ecoul unor fenomene extraordinare când, ca în cazul din San Carlos de Bariloche, zeci de indivizi au fost martori ai incidentului. I se întâmplă de asemenea să facă o bună prezentare a dosarului OZN-urilor.

— Pentru televiziune și cinema, subiectul este la modă, căci poate fi tratat pe «coarda» ficțiunii, iar aici nimic nu poate sta în calea imaginației producătorilor. Maniera extravagantă adoptat de Canal + pentru emisiunea sa «Noaptea extraterestrilor» nu incită pe nimeni să ia acest subiect în serios. Trebuie totuși să lăudăm câteva emisiuni serioase și bine documentate, precum cea de pe canalul Arte din martie 1996.

Ce e de făcut?

Viitorul planetei noastre este spațiul. Suprapoluarea, spiritul de aventură, căutarea altor materii prime, gustul cuceririi și al colonizării sau diverse alte motivații, mai mult sau mai puțin altruiste, totul ne împinge spre expansiune, departe de omenire. Vom fi oare într-o zi extraterestrii altor planete? Când sondele noastre se vor învârti în jurul unor lumi din ce în ce mai îndepărtate și le vor filma, ce vor putea gândi ipoteticii lor locuitori?

Trebuie să ne pregătim pentru această perspectivă, iar mass-media poate fi de ajutor în educarea multimilor.

Concluzii și recomandări

P

problema OZN-urilor nu poate fi eliminată doar cu replici caustice și dezinvolve. De la apariția primului raport

al asociației foștilor auditori ai IHEDN, în urmă cu douăzeci de ani, CNES întreprinde studii aprofundate, în strânsă colaborare cu Jandarmeria Națională și cu Aviația Militară în principal, precum și cu alte organisme ale statului (Aviația Civilă, Institutul de Meteorologie etc.); acest tip de studii corespunde cercetărilor întreprinse, mai mult sau mai puțin discret, în alte țări, mai ales în Statele Unite.

Ele demonstrează realitatea fizică aproape certă a unor obiecte zburătoare cu totul necunoscute, cu performanțe remarcabile de zbor silențios, aparent conduse de ființe inteligente. Prin manevrele lor, aceste obiecte zburătoare produc o impresie puternică asupra piloților civili și militari, care se codesc să vorbească despre ele. Existența unor obiecte secrete de origine terestră (ținte aeriene, avioane invizibile...) nu poate clarifica decât puține cazuri. Distanțându-ne suficient în timp, putem percepe limpede limitele acestei explicații.

Este deci necesar să recurgem la alte ipoteze. Unele nu pot fi nici confirmate, nici infirmate. Ele nu sunt deci științifice și, desigur, este foarte greu să studiem în mod științific fenomene rare, fugitive și aleatorii, în timp ce știința se bazează înainte de toate pe experimente și pe repetabilitatea lor. Totuși, exemplul meteoriților arată că acest gen de fenomen poate, după secole de îndoială și refuz, să sfârșească prin a fi admis de comunitatea științifică.

O singură ipoteză poate lămuri îndeajuns faptele și nu face apel, în esență, decât la știința de azi: existența vizitatorilor extraterestri. Emisă încă din 1947 de unii militari americani, ea este îmbrățișată la nivel mondial, denigrată de o anumită elită, dar plauzibilă. O serie de oameni de știință (astronomi, fizicieni, ingineri, prospectiviști...) au clarificat suficient această ipoteză pentru ca ea să poată fi acceptată de colegii lor. Au fost puse la punct diverse variante plauzibile ale călătoriei uneia sau mai multor civilizații dinspre un sistem solar îndepărtat către al nostru. S-au făcut progrese însemnate

în modelizarea tehnicilor magnetohidrodinamice, care ar putea fi folosite pentru deplasarea OZN-urilor în atmosferă. Alte manifestări ale acestor obiecte au primit un început de explicație fizică (mașini rămase în pană, fascicule trunchiate etc.).

Ipoteza extraterestră este de departe cea mai bună ipoteză științifică. Deși nu este dovedită în mod categoric, în favoarea sa există prezumții solide, iar dacă se adevărește, consecințele vor fi considerabile.

În urma acestor constatări prudente dar ferme, se impun o serie de recomandări:

Informarea factorilor de decizie politici, militari și administrativi, precum și a piloților de avioane și elicoptere. O acțiune progresivă de informare ar putea viza:

- ENA și IHEDN

- Instituțiile care depind de ministerul Apărării și absolvenții lor: Școala de Aviație, Școala de Marină, Saint-Cyr, Jandarmeria (ofițeri și subofițeri), Școala de Medicină Militară, Politehnica, ENSTA, ENSAE, CID, CHIAR, CHEM...

- Școlile civile și absolvenții lor: Școala Națională Superioară de Poliție, Școala de Ofițeri de Poliție, școlile de ziaristică, Școala Națională de Aviație Civilă. În această ultimă instituție, controlorilor aerieni li s-a explicat, în numeroase conferințe, cum să reacționeze în cazul întâlnirii unui avion cu un OZN

- Organisme care susțin sau întreprind cercetări cu finalitate militară: DGA, ONERA, CEA/DAM...

- Serviciile speciale civile și militare, precum și Direcția de Comunicare a Apărării (DICOD, fostul serviciu central SIRPA), atrăgându-li-se atenția asupra proceselor de dezinformare

Sporirea mijloacelor umane și materiale ale SE PRA, pentru ca acest serviciu să fie în măsură:

- Să-și dezvolte capacitățile de anchetă și analiză

- Să adune informații privind toate manifestările de OZN-uri, atât în Europa cât și pe alte continente

— Să întrețină și să-și dezvolte bazele de date privind diferitele aspecte ale acestor manifestări

— Să-și întărească statutul de reprezentare și de relații externe

Detectarea OZN-urilor să fie încredințată sistemelor civile și militare de supraveghere a spațiului, care trebuie să fie dezvoltate și pentru alte motive (prevenirea producerii de coliziuni între sateliți și sfărâmături spațiale etc.)

Crearea, la cel mai înalt nivel al statului, a unui serviciu de legătură cu SE PRA, însărcinat:

— Să elaboreze toate ipotezele prospective

— Să promoveze acțiuni științifice și tehnice și, pe această bază, să dispună de un buget anual de câteva milioane de franci

— Să participe la perfectarea unor acorduri sectoriale de cooperare cu alte țări

Inițierea unor demersuri diplomatice pe lângă Statele Unite, cu sprijinul altor state și chiar cu cel al Uniunii europene, pentru a convinge această supraputere să colaboreze, iar la nevoie, exercitarea presiunilor utile pentru elucidarea acestei chestiuni capitale, care nu se poate înscrie decât în cadrul alianțelor politice și strategice.

Necesitatea ca autoritățile, împreună cu serviciul menționat la punctul 4, să reflecteze, oricât de speculative ar fi aceste eventualități, la măsurile ce trebuie luate în cazul unei manifestări spectaculoase și indiscutabile ale unui OZN:

— Tentativă deschisă de luare de contact

— Aterizare în fața a numeroși martori

— Alte acțiuni de anvergură

Aceste reflecții ar putea fi înfăptuite metodic, păstrând, se înțelege, un minimum de distanță.

Anexe

ANEXA I

Detectarea radar în Franța

Detectarea radar în Franța se realizează cu ajutorul a

două rețele de stații radar: una militară, echipată cu radare primare și secundare, cealaltă civilă, echipată aproape în totalitate cu radare secundare. Radarul primar permite detectarea și vizualizarea pe un ecran a poziției geografice și a altitudinii (radar tridimensional) a tuturor obiectelor mobile prin reflectarea undelor radar pe corpul mobilului. Dimpotrivă, radarul secundar nu permite detectarea și vizualizarea pe ecran decât a obiectelor mobile echipate cu o stație radio capabilă să răspundă la semnalele codificate emise de la sol. Astfel, orice obiect mobil neechipat cu o stație «răspunzătoare» nu va putea fi detectat de un radar secundar.

Această particularitate este extrem de importantă în cazul care ne preocupă, întrucât numai radarele primare – cu care sunt echipate Centrele de Detectare și Control (CDC) militare, precum și avioanele de detectare radar Awac ale Aviației Militare și, în curând, avioanele Hawkeye ale Marinei Militare – sunt în măsură să descopere un OZN, cu condiția ca acesta să nu fie «invizibil».

Trebuie să știm, în sfârșit, că toate informațiile detectate de ansamblul stațiilor radar ale teritoriului, de avioanele de detectare aeriană și de stațiile radar din țările vecine sunt colectate și tratate în rețeaua STRIDA (Sistemul de Tratare a Informațiilor de Apărare Aeriană), permițând astfel acoperirea detectării pe un careu cu latura mai mare de 4.500 km.

ANEXA 2 Observațiile astronomilor *de Jean-Claude Ribes*

Mărturiilor despre OZN-uri li s-a opus adesea argumentul următor: astronomii, care ar trebui să fie primii la curent, nu vorbesc despre asemenea observații.

Un prim răspuns este acela că astronomul profesionist se concentrează de fapt asupra unei porțiuni foarte reduse a cerului, observat prin intermediul unui instrument, într-o cupolă – el are deci mai puține șanse decât un «turist» să observe un fenomen luminos relativ rar. Astronomii amatori, care petrec mult mai mult timp privind cerul, în general în aer liber, sunt mult mai bine

plasați pentru a observa un fenomen neobișnuit, fără a-l confunda cu un obiect astronomic; dar din partea lor ne putem aștepta la o mare reticență atunci când li se cere să relateze un asemenea fapt, de teama ridicolului, căci amatorii sunt în general foarte dornici de recunoaștere «profesională». În orice caz, nu s-a realizat nicio anchetă specifică, după știința mea, asupra acestei categorii speciale.

Două studii independente, efectuate de astronomi profesioniști pe lângă colegii lor, au dat rezultate destul de diferite: Hynek, în anii '50, a chestionat neoficial vreo patruzeci de astronomi, dintre care mai mult de 10 % observaseră efectiv fenomene neexplicate. Printre aceștia, Joseph Allen Hynek îl citează pe profesorul Lincoln La Paz, directorul Institutului de Meteorism al Universității din New Mexico, și pe Clyde Tombaugh, descoperitorul planetei Pluton, decedat în 1997. Mai târziu, în anii '70, Peter A. Sturrock a trimis un chestionar detaliat la 2 611 membri ai Asociației Astronomice

Americane, garantându-le anonimatul; jumătate din ei au dat răspunsuri în care găsim circa 60 de fenomene observate.

În Franța nu s-a făcut niciun studiu de acest gen, dar este citat adesea fenomenul observat de astronomii Georges Courtes și Maurice Viton din Marsilia. Un coleg de-al meu mi-a povestit de asemenea cum a observat în tinerețe un obiect cam de diametrul aparent al Lunii (care era vizibilă în acel moment) deplasându-se lent pe direcția nord-sud. Pe atunci el nu era încă profesionist, ci amator, receptiv la nou, și nu găsește nicio explicație pentru obiectul observat, despre care nu a făcut nicio declarație publică.

Reiese deci că procentul de observații făcute de astronomi este comparabil cu cel constatat la populația globală, chiar dacă majoritatea observatorilor nu vor să facă declarații. De altfel, opinia generală a astronomilor pe această temă este mult mai puțin negativă decât se spune uneori, și se poate afirma că nu există un consens, mulți

dorind un studiu obiectiv al fenomenului, fără idei preconcepute. Conversațiile private pe care le-am putut avea cu colegi francezi confirmă concluzia lui Sturrock: mulți ar refuza să abordeze chestiunea cu un ziarist, dar când le-am vorbit despre un studiu științific serios, au fost de acord.

ANEXA 3 Viața în Univers

Nu au trecut decât câteva decenii de când problema vieții extraterestre a ieșit din domeniul presupozitiei pentru a intra în cel al cercetării științifice, iar progresele în acest domeniu sunt de câțiva ani foarte rapide. Exceptând Pământul, sistemul solar se dovedește actualmente impropriu vieții, dar sondele Viking au arătat că planeta Marte a oferit probabil, acum circa 3 miliarde și jumătate de ani, condiții mult mai favorabile decât acum, mai ales prin existența apei lichide. Nu este deci exclus ca un tip de viață elementară (bacterii) să fi putut exista acolo, așa cum s-a întâmplat și pe Pământ. Cercetarea fosilelor este, de altfel, una din motivațiile viitoarelor expediții marțiene, mai întâi automate, apoi umane. Descoperirea de fosile într-un meteorit originar de pe Marte, anunțată de NASA, face încă obiectul unei dezbateri în comunitatea științifică; dar chiar existența acestei dezbateri ne sporește interesul pentru a merge să vedem cum stau lucrurile la fața locului.

Astronomii credeau de multă vreme că, în afara sistemului solar, stelele trebuie să fie, la modul foarte general, înconjurate de sisteme planetare, dar numai în ultimii ani experiența a venit să confirme această teză: se cunosc în prezent vreo șase stele, însoțite fiecare de cel puțin o planetă. Biologii progresează rapid la rândul lor în înțelegerea mecanismelor chimice care duc la apariția vieții, ce se prezintă din ce în ce mai mult ca o necesitate, iar nu ca o întâmplare.

Experiența ultimilor douăzeci de ani a arătat că, din Siberia și până în abisurile oceanelor, viața se poate adapta la variații foarte mari de temperatură sau la temperaturi extreme acolo unde înainte era considerată

imposibilă.

De treizeci și cinci de ani încoace, radioastronomii participă la diferite programe de cercetare a unui semnal radio inteligent venit din spațiu (SETI: Search for Extra Terrestrial Intelligence). Până acum nu a fost receptat niciun semnal, lucru deloc surprinzător dacă avem în vedere imensitatea domeniului spațial și frecvențial de explorat. Un program important al NASA, suprimat de Congresul american, a fost reluat cu fonduri private, iar el trebuie să amelioreze sensibilitatea cercetării pe mai multe ordine de mărime. Radiotelescopul francez de la Nançay, unde au avut deja loc mai multe cercetări SETI, va fi probabil asociat acestui program.

ANEXA 4

Colonizarea spațiului

Cea de-a doua jumătate a secolului XX va fi fost epoca explorării sistemului solar: omul pe Lună, sonde trimise pe Marte și Venus, altele în imediata vecinătate a altor planete (cu excepția lui Pluton), a unor comete și asteroizi. Secolul XXI ar putea fi cel al colonizării sistemului nostru, cu implantări umane permanente și pregătirea unor călătorii către alte sisteme planetare.

În următorii ani se va realiza stația orbitală permanentă Alpha, urmarea internațională a programului rusesc Mir. Apoi americanii prevăd, în principiu, instalarea unei baze permanente pe Lună, stație minimală de tip bază antarctică. Pentru a merge mai departe, va trebui reconstituit un ecosistem în care materiile prime esențiale (inclusiv aerul, apa și hrana) vor putea fi extrase pe loc sau reciclate. Căci într-adevăr, nu este de conceput aplicarea pe scară largă a metodei actuale, unde aproape totul trebuie adus de pe Pământ prin costisitoare plasări pe orbită.

Astfel de ecosisteme au fost studiate mai întâi de ruși (prima experiență datează din 1961) și apoi de americani, mai ales cu Biosfera 2. Este vorba de o seră cu o suprafață de 1, 3 ha, prevăzută să mențină în circuit închis (cu aport de energie exterioară) un ansamblu animal și vegetal,

comportând prezența a opt persoane. Această experiență, realizată la început cu fonduri private, a fost injust criticată de presă și de o parte a comunității științifice. De fapt, în ciuda câtorva aspecte «neprofesioniste», ea a furnizat deja foarte multe date: în cursul unei experiențe de doi ani, între 1991 și 1993, patru bărbați și patru femei au trăit într-o autarhie aproape completă, demonstrând validitatea principiului. Reciclarea apei a fost integrală, cea a aerului imperfectă (a trebuit adăugat oxigen după cincisprezece luni de izolare totală), iar producția de hrană destul de insuficientă («biosferienii» au ieșit slăbiți, după ce consumaseră și o parte din rezerve).

După o altă experiență de șase luni, structura a fost reluată de Universitatea din Columbia, care pare însă interesată mai ales de aspectul ecologic și mai puțin de aplicarea sa spațială. Un «pui» al Biosferei 2 ar putea însă foarte bine reprezenta viitoarea bază lunară autonomă de la mijlocul secolului viitor. Implantarea umană pe Lună este mai întâi o necesitate științifică, mai ales pentru astronomi. Este de asemenea o trambulină pentru călătoria în spațiu, căci pe Lună se pot găsi practic toate materialele necesare construirii de stații și nave spațiale. Este vorba de resurse a căror exploatare va fi mult mai economică decât pe Pământ, căci gravitația redusă și absența atmosferei satelitului nostru permit o plasare pe orbită ușoară și sigură.

Expediții umane vor urma în mod necesar misiunile robotizate spre Marte, fie și numai pentru a verifica existența urmelor de viață trecută. Cât despre dezvoltarea coloniilor, marțiene permanente, ea poate fi avută în vedere, dar se poate sări peste această etapă prin crearea de planete artificiale. Ideea îi aparține fizicianului american O'Neill, care a studiat amănunțit structuri cilindrice de 30 km lungime și cu un diametru de 6 km, în mișcare de rotație, pentru a recrea o gravitație artificială, și putând adăposti milioane de oameni într-o biosferă de tip terestru.

Aceste planete artificiale ar putea fi construite pe

centura de asteroizi, între orbitele planetelor Marte și Jupiter, unde se găsesc din abundență materiale ușor de exploatat, care vor putea furniza numeroase substanțe chimice, inclusiv oxigen și apă.

Pe termen mai lung, și când se vor putea realiza industrial fabricarea, stocarea și utilizarea antimateriei, modele mai mici ale acelorași vehicule vor putea părăsi sistemul solar. Ele vor putea ajunge în vecinătatea altei stele, după o călătorie de câteva secole în decursul căreia se vor fi succedat câteva generații pe aceste «vase spațiale mamut» (dacă nu cumva până atunci se vor fi descoperit și condițiile pentru hibernarea umană).

Aceste migrații nu vor avea loc cu adevărat decât după recunoașteri realizate cu ajutorul sondelor automate. Destinațiile privilegiate vor fi, evident, acele sisteme în care o planetă ar putea adăposti o viață evoluată.

Să ne imaginăm că o expediție umană se instalează pe centura de asteroizi a unui sistem în care există o civilizație aflată la un stadiu de dezvoltare tehnică foarte probabil inferior stadiului nostru (în caz contrar, contactul ar fi avut probabil loc prin telecomunicare, sau cei mai avansați ar fi efectuat călătoria înainte de noi). Din motive etice, dar și din interes pentru un studiu științific serios, nu se va pune problema să se intervină manifest, căci există riscul de a produce un șoc cultural fatal. Studiul va trebui deci să fie discret, folosindu-se vehicule rapide și silențioase pentru deplasarea în atmosfera planetei (propulsia MHD oferă perspective interesante în acest domeniu), precum și arme neletale pentru evitarea consecințelor unei întâlniri inoportune (efectul paralizant al microundelor pulsatorii se află în studiu în mai multe țări).

Când civilizația vizitată va fi atins stadiul călătoriei în spațiu, va deveni necesar să i se facă cunoscută existența vizitatorilor. Acest lucru ar putea fi făcut fără violență, comițându-se «indiscreții calculate», care ar obișnui încet-încet populația cu ideea că ar putea exista vizite extraplanetare.

ANEXA 5 Afacerea Roswell - Dezinformarea

Faptele indiscutabile

NB Paranteza «(video)» arată că sunt disponibile mărturii video. Vara lui 1947 - Baza de la Roswell (New Mexico) adăpostește singurele bombardiere atomice din lume. Bombardierele sunt încă cu elice.

24 iunie - Observarea a 9 OZN-uri de către americanul Kenneth Harold. Știrea va fi difuzată în lumea întreagă.

8 iulie (dimineața), Roswell - Baza comunică stațiilor de radio locale o informație care va face înconjurul lumii: un disc zburător s-a prăbușit pe terenul unei ferme, iar militarii bazei au recuperat resturile (video).

Iulie (după-amiază), Fort Worth (Texas) - Generalul Ramey, comandantul Armatei a 8-a aeriene, de care depinde baza, le declară ziariștilor că, în urma examinării resturilor, s-a constatat că este vorba de un balon meteo. El le prezintă resturi pe care ziariștii le fotografiază. Cazul este îngropat timp de mai bine de treizeci de ani.

1978 - Locotenent-colonelul Marcel (EI), *intelligence officer* la această bază în 1947, care a recuperat resturile, declară la televiziune că acestea sunt în mod sigur de origine extraterestră (video). Resturile pe care generalul Ramey le-a arătat ziariștilor nu sunt cele pe care i le-a adus Marcel de la Roswell. Ufologii americani întreprind numeroase anchete, adună declarații (depuse sub jurământ și legalizate) și mărturii filmate. Numeroși martori declară că, în iulie 1947, militarii i-au amenințat cu moartea dacă vorbesc (video). După unii martori, la o oarecare distanță de câmpul pe care s-a prăbușit obiectul, armata ar fi găsit carcasa unui gen de planor spațial și trupuri neînsuflețite ale unor humanoizi scunzi (video).

1991 - Generalul Du Bose (CR), șeful de stat major al generalului Ramey în 1947, confirmă sub jurământ că acesta a înlocuit resturile trimise de baza din Roswell cu cele ale unui balon meteo, pe care le-a arătat ziariștilor, începutul lui 1994 - Deputatul Schiff (New Mexico) solicită lămuriri asupra cazului de la Departament of Defence

(DOD). Neobținându-le, el cere ca General Accounting Office (GAO) să întreprindă o anchetă asupra felului în care au fost gestionate, mai ales de către Air Force, documentele privitoare la prăbușirea obiectului de la Roswell.

Septembrie 1994 - Secretariatul de stat al Air Force publică un raport asupra cazului Roswell: resturile găsite la fermă nu pot fi cele ale unui avion sau ale unei rachete militare; sunt, probabil, cele ale unor baloane combinate din proiectul secret Mogul. El nu amintește de carcasă și atribuie *«vremii cețoase mărturiile făcute cu bună credință»* privitoare la umanoizi.

Iulie 1995 - Raportul GAO menționează noua versiune a Air Force și declară:

— Pagina 1: «Dezbaterea asupra a ceea ce a căzut cu adevărat la Roswell continuă».

— Pagina 2: «Toate documentele administrative ale bazei pentru perioada martie 1945-decembrie 1949 au fost distruse și toate mesajele radio trimise de bază din octombrie 1946 până în februarie 1949 au fost distruse. Borderoul de distrugere nu menționează când, de cine și la ordinul cui a fost efectuată această distrugere.»

Ancheta GAO nu i-a furnizat practic deputatului documente interesante privind incidentul de la Roswell, în ciuda cererilor făcute de el la mai multe instituții (CIA, FBI, DOD, DOE, NSC...). Vara și toamna lui 1995 - Un film despre autopsia unui pretins «cadavru humanoid de la Roswell» efectuată în 1947 este proiectat de circa treizeci de televiziuni din lume. Autenticitatea sa este îndoielnică, dar mai ales niciun detaliu al filmului nu dovedește că trupul avea vreo legătură cu incidentul de la Roswell. O mare parte din presa scrisă și televizată amestecă însă lucrurile, ridiculizând astfel cazul Roswell.

1996 - Filmul *Independence Day* și serial *Dosarele X* menționează nestingherit cazul Roswell.

Opinii despre Roswell

— Interviuuri, declarații făcute sub jurământ și mărturii filmate foarte concordante descriu descoperirea

unui material care nu poate fi fabricat în zilele noastre: o foiță cu aspect metalic, foarte rezistentă și atât de elastică, încât după ce este făcută ghemotoc revine imediat la forma inițială, fără cea mai mică urmă de încrețitură.

— Se pare, într-adevăr, că prăbușirea obiectului s-a produs la 4 iulie, «Independence Day», către ora 23.30. Data și locul simbolizează puterea americană, de unde și următoarea întrebare: dacă este vorba chiar de prăbușirea unui vehicul extraterestru, este un accident sau o prăbușire deliberată, care constituie un mesaj și/sau care îl autentifică?

Roswell și dezinformarea

Dispariția unor arhive și încercările stângace ale Aviației Militare de a da explicații arată că militarii americani ascund un lucru important care s-a întâmplat la Roswell în iulie 1947, așa cum au ascuns experiențele făcute pe ființe umane privind efectele plutoniului. Ipoteza unei aeronave extraterestre, fondată pe mărturii valabile, nu poate fi înlăturată.

Pentru păstrarea secretului, în afacerea Roswell au fost aplicate două tipuri principale de dezinformare: diminuatoare și amplificatoare. Trebuie să notăm totuși că difuzarea de informații și analize contradictorii – de pildă, de către ufologi – poate fi un efect indus.

Dezinformarea diminuatoare este vizibilă în raportul făcut de Air Force: mărturiile despre resturile vehiculului sunt trunchiate, în așa fel încât să se acrediteze ipoteza balonului Mogul. O găsim de asemenea, realizată mai subtil, în *Roswell în perspective*, o carte a «ufologului» Karl Pflock, fost membru al CIA și DOD: declarațiile martorilor, scrise sub jurământ, declarații care menționează materialul ce nu poate fi rupt și mototolit, sunt citate integral în anexă, dar în text sunt omise sau citate trunchiat.

În Franța, sociologul Pietre Lagrange apare ca o victimă a acestui tip de dezinformare. După ce s-a străduit să lămurească lucrurile privind raportul Air Force și publicațiile lui Karl Pflock, el conchide:

«Puțină psihologie înainte de a încheia. De ce mulți nu cred în existența farfuriei zburătoare de la Roswell așa cum cred în cea a baloanelor sau a V₂? Pentru că le reamintește prea tare literatura științifico-fantastică populară. Așa cum subliniază Bertrand Meheust, tema aeronavei marțiene care are delicatețea să vină să se prăbușească în apropierea unei baze militare ține de imaginarul tehnologic de la începutul secolului, ca și amănuntele despre materialele ultraușoare și ultrarezistente care au servit la fabricarea sa» (Revista *Ovnipresence*, februarie 1995).

Aceasta este în ansamblu teza diminuată asupra OZN-urilor, denumită și teza «socio-psihologilor» francezi. Ea poate fi contrazisă astfel: literatura științifico-fantastică populară descria la începutul secolului raze luminoase capabile să ucidă sau să vindece. Astăzi există, iată, laserele militare sau medicale.

Dezinformarea amplificatoare s-a manifestat cu ocazia proiectării filmului asupra autopsiei «creaturii de la Roswell». Amplificând cazul Roswell prin această autopsie spectaculoasă dar îndoielnică, unii au reușit să discrediteze și mai ales să mascheze publicarea raportului GAO și difuzarea de mărturii filmate. Este ispititor să crezi că există o manipulare bine orchestrată.

Dezinformarea diminuată asupra OZN-urilor

Air Force a practicat-o încă de la început, după cum a arătat astronomul Hynek, consultantul său între 1948 și 1966, descriind cum a contribuind la banalizarea numeroaselor cazuri, dându-le interpretări astronomice nejustificate.

Politica de dezinformare a fost intensificată în urma recomandărilor unui comitet «științific» constituit de CIA în decembrie 1952, comitetul Robertson, care invita publicul «să despoaie fenomenul OZN de aura sa de mister». Același comitet a recomandat «supravegherea» mișcărilor ufologice în care s-a infiltrat în special CIA.

Câteva personalități au încercat să reducă la zero numeroase cazuri importante. Philip Klass, pe atunci

redactor la *Aviation Week and Space Technology*, s-a însărcinat cu explicarea a trei mari cazuri aeronautice: Lakenheath în 1956, RB-47 în 1957, Teheran în 1976, descrise în capitolul 2. Analiza lui nu este prea convingătoare. În cazul de la Teheran, de pildă, el citează corect mărturiile la începutul expunerii, dar atunci când le discută, trece sub tăcere anumite aspecte.

Dezinformarea diminuată este eficace în cazul celor care nu doresc să admită ipoteza extraterestră. Dezinformarea amplificatoare se adresează celorlalți.

Dezinformarea amplificatoare asupra OZN-urilor

Dezinformarea amplificatoare a fost probabil pusă în aplicare de foarte timpuriu: preținsele contacte ale lui Adamski cu un venusian în 1952 sunt, fără îndoială, o dovadă.

Ea a luat o amploare considerabilă după resuscitarea afacerii Roswell, la sfârșitul anilor '70. Punctul de plecare este afacerea Bennewicz. Acest fizician ufolog a înregistrat microunde pulsatorii care proveneau de pe un teren de testare al bazei aeriene de la Kirtland (New Mexico). El le-a atribuit unor OZN-uri care își exercitau controlul asupra unor *abductees* (oameni răpiți) echipați cu implanturi! Temându-se, după câte se pare, că și-ar putea publica înregistrările, Air Force Office of Special Investigation (AFOSI), și mai ales agentul său special Doty de la baza aeriană menționată, precum, probabil, și alte organisme l-au pus să facă dezvăluiri fantastice: răpirile ar fi fost numeroase, cu puneri de implanturi în scopul ținerii sub control a acestor *abductees*. Ba mai mult, la o serie de baze din New Mexico și Nevada, baze comune ale armatei americane și ale extraterestrilor botezați EBE (Extraterrestrial Biological Entities), s-ar fi practicat transferuri de tehnologie.

Bennewicz a difuzat aceste informații ozeniştilor americani, mulți dintre ei îndepărtându-se astfel din ce în ce mai mult de opinia comună. John Lear, fiul constructorului de avioane, a adus și el precizări pe care le știa de la prieteni din Air Force: baza din Nevada este cea

de la Groom Lake, în «zona 51» (Groom Lake există cu adevărat – ea este atât de secretă, încât Aviația Militară nu-i recunoaște existența, dar ea este totuși menționată în *Jane's Defence Weekly* din iunie 1996). Mai târziu, un fost ofițer de la Biroul 2 al Marinei, Bill Cooper, «va dezvălui» că Council for Foreign Relations (CFR), care, în opinia lui, guvernează lumea prin Bildeberg și Trilaterală, ar face-o în strânsă legătură cu EBE...

Dezinformarea amplificatoare a permis probabil să fie ținute secrete cercetările asupra armei cu microunde de la Kirtland și asupra unor noi tipuri de aeronave de la Groom Lake. Ea a îngăduit cu siguranță să fie folosită arma ridicolului împotriva unor ufologi creduli.

ANEXA 6 Vechimea fenomenului OZN – elemente de cronologie

Fenomenul OZN a cunoscut cu adevărat o răspândire mondială în urma observației făcute de Kenneth Arnold la 24 iunie 1947, în regiunea Mont Rainier din nord-vestul Statelor Unite. În realitate, fenomenele aeriene încă neexplicate astăzi sunt mult mai vechi.

Înainte de a continua, este interesant să constatăm că, între lunile mai și iulie ale aceluiași an, au fost raportate 850 de observații diferite pe teritoriul Statelor Unite (*cf. Blue Book*) și că în ianuarie un avion de vânătoare nocturn Mosquito al RAF a încercat zadarnic să intercepteze, deasupra Mării Nordului, un obiect foarte rapid, reperat de radare.

În 1946, rachete fantomă zboară pe deasupra Suediei

Din februarie până în decembrie 1946, numeroși martori au observat pe cerul Suediei obiecte în general fusiforme (din când în când în formă de sferă sau disc), care zburau cel mai des orizontal, lăsând uneori o dâră luminoasă, dar care puteau și să urce sau să coboare foarte brusc.

Numite *ghost rockets*, aceste apariții (au fost înregistrate cca. 1.000) au neliniștit mult autoritățile militare scandinave, britanice și americane, care au făcut anchete.

Deși nu s-a putut găsi (oficial) nicio epavă, multă vreme s-a crezut că a fost vorba de încercări sovietice realizate cu mașini zburătoare recuperate din uzinele germane. Această ipoteză a fost apoi exclusă.

«*Foo fighters*» în timpul celui de-al doilea război mondial

Între 1940 și 1945, numeroși aviatori au observat fie roiuri de sfere luminoase de culoare roșie sau verde, cu un diametru de câteva zeci de centimetri, fie grupuri de mici discuri cu aspect metalic, care urmăreau aparatele sau le dădeau ocol, lăsând impresia unui comportament inteligent. Cel mai adesea nedectate de radarele din acea vreme, aceste obiecte nu păreau să fie de natură «materială». Într-adevăr, unii observatori le-au văzut atingându-le aripile sau ampenajul avioanelor sau producându-le stricăciuni importante.

Numite la început *kraut fireballs* apoi *foo fighters* (nume inspirat probabil din benzile desenate), ele au fost semnalate, de la începutul războiului, pe toate teatrele de operațiuni. Au început să apară în număr mare în timpul primelor mari bombardamente diurne asupra Germaniei. Au fost de asemenea observate de la sol și au făcut obiectul a numeroase rapoarte începând din iunie 1944.

Aceste observații le-au produs multă îngrijorare autorităților aliate, care au crezut la început că e un procedeu secret german. La sfârșitul războiului însă era limpede că nu era vorba de așa ceva.

Se pare că și piloții germani au fost convinși că era vorba de o armă secretă americană. Se spune de asemenea că la Berlin ar fi fost creată o comisie de anchetă pentru a studia fenomenele.

Explicația curentă a unor fenomene electrice, de tipul luminilor de Saint-Elme, nu este convingătoare, căci ea nu lămurește diversele caracteristici observate. După câte se pare, arhivele care conțineau date despre *foo fighters* au fost considerate secret militar până prin 1949.

Numeroase alte observații asupra unor obiecte mult mai mari în formă de trabuc, de disc sau sferă au fost

consemnate în ambele tabere.

Între 1880 și 1900, *airships* deasupra Statelor Unite și Marii Britanii

În acești ani, zeci de mii de martori au văzut mașini zburătoare, asemănătoare cu dirijabilele moderne care aveau să iasă pe poarta uzinelor abia douăzeci de ani mai târziu. Era vorba, în majoritatea cazurilor, de vehicule destul de voluminoase, în formă de fus, echipate cu proiectoare puternice, care emiteau adesea zgomote de motoare și care, în anumite cazuri, păreau chiar să posede elice.

În Statele Unite, cel mai mare număr de fenomene observate se situează între 1896 și 1897. Alte cazuri au fost semnalate mai ales în Spania, Germania, Suedia și Rusia. Un al doilea val s-a manifestat la începutul secolului în Marea Britanie.

Explicația care ne vine imediat în minte este prezența unor dirijabile adevărate (ne gândim în primul rând la aparate de origine germană). Ea nu rezistă însă unui examen detaliat.

Într-adevăr, în 1880, tehnologia acestor mașinării era încă la început. Colonelul Giffard făcuse desigur o primă încercare în 1852, cu un balon de formă alungită, echipat cu un motor cu aburi de foarte slabă putere. Apoi, în 1885, Renard parcursese pentru prima dată câțiva kilometri, zburând pe deasupra Parisului cu un dirijabil echipat cu un motor cu explozie, dar încă foarte lent și puțin maniabil.

De fapt, primele aeronave cu adevărat performante apar după 1910. Totuși, până și zeppelinele construite în timpul primului război mondial erau departe de a avea caracteristicile observate de martorii acestor fenomene.

De la Antichitatea greco-latmă la începutul erei industriale

Dintotdeauna, ființele omenești au observat pe cer fenomene considerate, pe drept sau pe nedrept, anormale. Dar cu cât mărturiile sunt mai îndepărtate în timp, cu atât epoca noastră are tendința firească de a se îndoi de exactitatea lor.

A

În primii șaptezeci de ani ai secolului al XIX-lea au fost semnalate câteva zeci de observări de sfere și roți luminoase asemănătoare cu OZN-urile actuale. Secolul al XVIII-lea a fost marcat de un caz straniu: Goethe povestește că în tinerețea lui, în 1768, pe când călătorea între Frankfurt și Leipzig, a văzut, împreună cu alți doi martori, un soi de mare tub luminos așezat pe pământ, înconjurat de flăcării mobile foarte strălucitoare.

În secolele al XVI-lea și al XXVII-lea sunt pomenite numeroase fenomene, observate nu numai în Europa, ci și în America sau în Japonia. Printre acestea, câteva ne rețin atenția prin aspectul lor spectaculos și mulțimea martorilor. În aprilie 1561, deasupra orașului Nürnberg, numeroase sfere, discuri și «trabucuri» foarte colorate au lăsat impresia că participă la un soi de bătlie, care a șocat profund populația și a speriat autoritățile. Un spectacol de același gen a avut loc în august 1566 la Basel.

Între anii 1.000 și 1500, cronicarii citează diverse cazuri de observare pe cer a unor sfere, roți, lănci sau bare luminoase care se deplasau mai mult sau mai puțin rapid. Mănăstirea Deciani, construită în Iugoslavia între 1327 și 1335, este decorată cu picturi care reprezintă îngeri închiși într-un soi de vehicule care zboară pe cer.

Într-o epocă mai îndepărtată, în timpul domniei lui Carol cel Mare, se povestește că Agobard, episcopul orașului Lyon, a reușit să salveze de la ardere pe rug trei bărbați și o femeie coborâți dintr-o năclă, care pretindeau că s-au întors pe Pământ după ce au fost răpiți de ființe cerești ce le-ar fi arătat lucruri minunate.

Fenomenele cerești luminoase asemănătoare OZN-urilor moderne par să fi fost relativ frecvente în China și Japonia, mai ales în Evul Mediu.

Mai mulți autori latini - Dio Cassius, Pliniu cel Bătrân, Titus Livius, Iulius Obsequens și chiar Cicero - vorbesc despre apariția pe cer a unor lumini, scuturi de foc, luni și sori multipli, sfere zburătoare de culoare aurie.

Mărturiile relatate de cronicarii greci sunt însă mai

puțin numeroase. Daimachos povestește cum un glob de foc a traversat cerul de mai multe ori în cursul celei de-a 78-a Olimpiade. Anaxagora declară că a văzut lumini cerești de dimensiunea unei bârne groase. Printre alți autori care descriu apariția pe cer a unor bârne și scuturi de foc se numără și Homer.

ANEXA 7 Reflecții asupra unor aspecte psihologice, sociologice și politice ale fenomenelor OZN

NB Aceste reflecții sunt valabile pentru Statele Unite. Multe dintre ele pot fi însă transpuse și la alte țări.

Destul de mulți americani sunt convinși de realitatea fizică a OZN-urilor, de originea lor extraterestră și de faptul că guvernul american camuflează sistematic realitatea prin minciună și dezinformare.

La această concluzie ajung majoritatea lucrărilor americane apărute recent pe tema OZN-urilor, toate încheindu-se practic cu cerința ca presupusul secret să fie parțial sau total dezvăluit. Agitația mediatică stârnită în jurul afacerii Roswell (*cf.* anexa 5) la sfârșitul anilor '70, după mai bine de treizeci de ani de *black-out*, și care ia periodic amploare este o ilustrare tipică a acestui curent de opinie. Admițând că ipoteza extraterestră este cea bună, păstrarea secretului ar fi necesară, după părerea unora, pentru a nu se crea mișcări de panică – ele ar fi cu siguranță posibile, ni se spune, așa cum a demonstrat-o nefericita experiență a emisiunii radiofonice despre *Războiul lumilor*, difuzată de Orson Welles în Statele Unite în 1938 (cu doar nouă ani înaintea cazului Roswell). Această explicație, deși nu trebuie neapărat respinsă, pare totuși cam simplistă. De fapt, rădăcinile afacerii sunt probabil mai adânci, iar motivațiile socio-psihologice par mai complexe.

Paradoxul OZN

În timp ce mulți americani par convinși de existența unor ființe extraterestre inteligente, în mediile științifice, printre conducătorii statului și în majoritatea mijloacelor de informare în masă se manifestă o foarte puternică rezistență la ideea că aceste entități, oricare ar fie ele, au

putut vizita sau continuă să ne viziteze planeta și să parcurgă sistemul nostru solar.

Această idee este ridiculizată de o bună parte a mass-media. Tot în acest spirit, majoritatea oamenilor politici și cea mai mare parte a intelectualității declară că omenirea are lucruri mai bune de făcut decât să umble după himere.

De ce această rezistență?

Din partea oamenilor de știință

În fața atitudinii oficiale de dispreț și a temerii că vor fi asimilați cu activiștii sectelor «ozeniste» și ai organizației de *lunaticfringe*, majoritatea oamenilor de știință, chiar dacă sunt interesați, ezită în mod evident să atace o problemă atât de sensibilă și refuză să-și pună în joc reputația, cariera și finanțarea cercetărilor (cf. anexa 2: «Observațiile astronomilor»). La o analiză mai serioasă, apar și rațiuni mai profunde.

Există, de mai bine de două secole, un curent de gândire care tinde să respingă ideea că fenomenele terestre pot fi influențate din exterior.

La început era vorba de o reacție pozitivă, rațională și fecundă față de vechile credințe. În raport cu Antichitatea, știința modernă a înaintat, de fapt, eliminând zii. I s-ar părea deci supărător și bizar să-i aducă înapoi sub alte forme.

Ideea care domină practic este că omul este stăpânul Pământului și, prin extensie, al vecinătății cosmice imediate, că el este cel mai bun lucru pe care l-a produs natura în acest colț al galaxiei și că rămâne unic stăpân al destinului său. Diverși filosofi americani au denumit această concepție «umanism antropocentric».

A admite că ființe inteligente, nu numai exterioare, ci și superioare prin cunoștințele lor științifice și tehnologice au putut sau pot continua să se amestece în treburile noastre, în domeniul nostru rezervat și în vecinătatea noastră este considerat de mulți un lucru înspăimântător și inacceptabil. Acceptarea acestei situații ar provoca prăbușirea cadrului reflecțiilor confortabile ale umanismului antropocentric.

Pe de altă parte, în unele discipline, cum este fizica, riscul este să te trezești confruntat cu o știință mai avansată decât a ta cu câteva secole, cu mii de ani sau cu mult mai mult. Propriile noastre concepte ne-ar putea apărea ca literalmente infantile, ceea ce i-ar demobiliza complet pe cercetătorii care le utilizează.

Este limpede că, în ipoteza în care existența și originea extraterestră a OZN-urilor ar fi dovedite, nu numai poziția autorităților intelectuale, ci chiar statutul social al elitelor științifice ar risca să fie puternic compromis. Acest lucru s-a întâmplat de altfel ori de câte ori grupuri sau națiuni s-au aflat în contact cu o civilizație mai avansată, cu excepția notabilă a Japoniei din epoca Meiji, asupra căreia ar merita să ne aplecăm mai atent.

Se pare că a face progrese în cunoașterea fenomenului OZN, cu riscul de a avea succes, nu constituie neapărat o perspectivă foarte atractivă pentru un mare număr de oameni de știință, care n-ar putea fi deci prea dornici să pună și ei umărul.

Cum văd lucrurile oamenii politici

Cu rare excepții (președintele Jimmy Carter, senatorul Barry M. Goldwater), oamenii politici au afișat aproape întotdeauna o atitudine foarte sceptică și cel mai adesea ironică. Totuși, unii au avut o atitudine mai deschisă.

Aluziile cele mai cunoscute la eventuala existență a unor extratereștri și a pericolelor pe care le-ar putea reprezenta provin de la generalul MacArthur și de la președintele Ronald Reagan.

După ce evocase deja această problemă în 1955, într-o conversație cu primarul orașului Neapole, Achille Lauro, generalul MacArthur spunea într-o alocuțiune ținută la Academia Militară de la West Point în 1962: «*You now face a new world, a world of change. The thrust into outer space... marks a beginning of another epoch in the long story of mankind... We deal now, not with things of this world alone, but with the ultimate distances and as yet unfathomed mysteries of the universe... of ultimate conflict*

between a united human race and the sinister force of some other planetary galaxy.»

[Sunteți acum în fața unei lumi noi, a unei lumi a schimbării. Propulsarea în spațiul cosmic... marchează începutul unei alte epoci în lunga istorie a omenirii... Acum avem de-a face nu numai cu lucrurile acestei lumi, ci și cu distanțele nelimitate și cu misterele încă impenetrabile ale Universului... ale conflictului ultim dintre o rasă umană unită și forța teribilă a vreunei alte galaxii...]

Mihail Gorbaciov a dezvăluit la rândul lui că, într-o discuție privată cu președintele Reagan în cursul unei conferințe la vârf din 1985, acesta i-ar fi spus că, dacă Pământul ar trebui să facă față invaziei unor extraterestri, Statele Unite și Uniunea Sovietică ar trebui să-și unească forțele pentru a respinge această invazie.

Pe de altă parte, la încheierea unui discurs în fața celei de-a 42-a Adunări generale a Națiunilor Unite, la 21 septembrie 1987, președintele Reagan afirma:

«In our obsession with antagonisms of the moment, we often forget how much unites all the members of humanity. Perhaps we need some outside, universal threat to make us recognize this common bond. I occasionally think how quickly our difference worldwide would vanish if we were facing an alien threat from outside this world.»

[Obsedați de antagonismele de momentul, uităm adesea câte îi unesc pe toți cei ce fac omenirea. Poate că avem nevoie de o amenințare globală, venită din afară, care să ne facă să recunoaștem această legătură. Îmi închipui uneori cât de repede ar dispărea toate deosebirile dintre noi dacă am fi confrunțați cu o amenințare din afara lumii noastre.]

Totuși, pentru liderii politici, ca și pentru oamenii de știință, a-ți manifesta oficial interesul pentru OZN-uri și extraterestri înseamnă mai întâi a-ți asuma riscul ridicolului în fața mass-media și a unor comentatori care mânuiesc cu naturalețe omisiunea, ironia distrugătoare și chiar minciuna.

Trebuie însă luate în considerare și alte elemente.

Deși un mare număr de cetățeni americani par să admită existența OZN-urilor de origine extraterestră, unii lideri politici ar putea ezita să ceară mijloace de cercetare pe această temă, căci n-ar dori să fie acuzați că angajează cheltuieli într-un domeniu dintre cele mai neserioase.

Așa stând lucrurile, dacă admitem ipoteza că unii lideri de la cel mai înalt nivel din Statele Unite se află în posesia unor informații precise care atestă existența OZN-urilor, situația lor ar fi deosebit de inconfortabilă. Forțele armate repetă oficial, de cincizeci de ani încoace, că acest fenomen nu amenință securitatea țării, ceea ce nu înseamnă că fenomenul nu există.

Totuși, există observații care sperie, precum survolarea unor instalații secrete și a unor baze de rachete, efectele electromagnetice intense, avioanele militare însoțite (cazul avionului RB-47) sau care fac obiectul unor simulacre de interceptare. În realitate, în fața imposibilității de a contracara acest gen de amenințare, autoritățile au putut fi tentate până în prezent să afirme că ea nu există.

În absența unei amenințări directe și chiar dacă, în trecut, nu au existat atacuri, amenințarea potențială poate să apară ca zdrobitoare în ochii autorităților (în special din perspectiva militarilor).

«Ei» vin din stele, aparatele «lor» ne supraveghează și par că ne dau cu tifa, «ei» sunt poate pe Pământ de mii de ani, iar planurile «lor» ne sunt necunoscute. Știința și tehnologia «lor», deci puterea «lor», sunt incomparabil superioare alor noastre.

Fără să fim complet dezarmați, și chiar ținând cont de enormele resurse de care dispunem pe Pământ și de capacitatea noastră de a învăța rapid, prezența «lor» nu poate decât să ne neliniștească.

A spune acest lucru în gura mare cerând efective și credite pentru efectuarea cercetărilor necesare, este un lucru greu de imaginat oficial pentru unica supraputere mondială.

7.2.2.3.2. Lucrul este cu atât mai adevărat cu cât, în

ipoteza suplimentară că forțele armate americane ar deține deja dovezile formale ale acestei amenințări – de exemplu, sub forma unor vehicule extraterestre care s-au prăbușit pe Pământ –, cercetările intensive asupra tehnologiilor străine ar fi trebuit deja să înceapă de mult în cel mai mare secret.

Așa cum se va vedea la 7.3.3, în acest caz, divulgarea acestui tip de informație ar fi cu totul exclusă.

Într-adevăr, a dezvălui prea repede o situație pe cât de nouă pe atât de neliniștitoare ar însemna poate să-ți asumi riscul unor tulburări sociale, însoțite de panică, de demobilizare a energiilor, de înmulțire a sectelor milenariste și de refugiu masiv al populației în fundamentalisme religioase.

Pierderea încrederii în conducători ar putea duce rapid chiar la răsturnarea lor.

În fața unei asemenea probleme, reacția normală a liderilor ar fi să câștige cât mai mult timp, tăgăduind mereu, dar continuând cercetările în secret și sperând că urmașii lor își vor asuma responsabilitatea atunci când realitatea va deveni manifestă.

Responsabilii americani și politica secretului

Armata americană și OZN-urile

Armata americană a fost confruntată direct cu acest fenomen începând cu cel de-al doilea război mondial. Ea pare a fi singura armată care l-a abordat oficial cu mijloace deloc neglijabile.

Efectele studiului asupra OZN-urilor

Armata americană a conceput într-adevăr aeronave care prezintă caracteristicile descrise de martorii cei mai demni de încredere. Rezultatele sunt potențial considerabile în domeniul propulsiei, al materialelor și structurilor, al invizibili tații, al înarmării.

La urma urmei, de ce trebuie păstrat secretul?

Nu avem deocamdată idee de amploarea cunoștințelor pe care le-au dobândit militarii americani de pe urma studiilor întreprinse asupra acestui subiect, fie pornind de la observații, fie – așa cum s-a scris uneori

pornind de la materiale ce ar fi putut fi recuperate.

Oricum, este clar că Pentagonul a avut și are probabil încă mare interes să ascundă cât mai bine toate aceste cercetări, care le pot oferi în timp Statelor Unite supremația în raport cu adversarii săi tereștri, pe care i-ar putea dota la nevoie cu o capacitate importantă de ripostă împotriva unei eventuale amenințări venite din spațiu.

În acest context, Statelor Unite le este imposibil să divulge sursele acestor cercetări și scopurile urmărite, căci i-ar putea astfel orienta imediat pe eventualii concurenți spre pistecele cele mai interesante. Camuflarea și dezinformarea (atât activă cât și pasivă) ar rămâne mereu, în această ipoteză, o necesitate absolută.

Astfel, în concepția șefilor militari americani, ar părea firesc faptul că secretul trebuie păstrat cât mai mult timp.

Numai o presiune crescândă a opiniei publice, susținută eventual de rezultatele unor cercetători independenți, divulgarea mai mult sau mai puțin calculată a unor secrete sau chiar o creștere bruscă a manifestărilor OZN ar putea să-i convingă pe liderii și pe responsabili americani să-și schimbe atitudinea.

Se pare însă că nu a venit încă momentul.

Bibliografie

Printre numeroasele cărți și articole, de valoare foarte inegală, pe tema OZN-urilor, am considerat interesant să le cităm pe următoarele:

Capitolul 2

Cazul radar/vizual de la Lakenheath (Marea Britanie)

Edward U. Condon și Daniel S. Gilmor - *Scientific Study of Unidentified Flying Objects* (Raportul Condon), Bantambooks, New York, ianuarie 1969.

James E. MacDonald - «UFO deasupra localității Lakenheath în 1956», *Revue du GEPA*, martie 1974 (traducerea unui articol din *Flying Saucer Review*, martie-aprilie 1970).

Gordon D. Thayler - «UFO encounter II - Sample case selected by the UFO subcommittee of the AIAA: The

Lakenheath England radar/visual UFO Case, August 13 - 14, 1956», *Astronautics and Aeronautics*, septembrie 1971.

Philip J. Klass - «UFOS over England - Bentwaters and Lakenheath», *UFOS Explained*, Random House, New York, decembrie 1974, Vintage Books, New York, septembrie 1976.

J. Allen Hynek - *Nouveau Rapport sur les ovnis*, Belfond, col. «J'ai lu», 1979, p.154 și urm. (traducerea lucrării *The Hynek UFO Report*, Dell Publishing Co Inc., New York, 1979).

Avionul RB-47 în Statele Unite

Raportul Condon, op. cit.

James E. MacDonald - «UFO encounter I - Sample case selected by the UFO subcommittee of the AIAA: Air Force observations of an Unidentified Object in the South-Central U.S., July 17, 1957», *Astronautics and Aeronautics*, iulie 1971.

Philip J. Klass - «The famous RB-47 case», *UFOS Explained*, op. cit.

Brad Sparks - *RB-47 electronic intelligence case calibrated scientific proof of UFOS* (confidențial copyrighted material, 1997).

Teheran

Philip J. Klass - «UFOS over Iran», *UFOS, The Public Deceived*, Prometheus Books, New York, 1977.

Lawrence Fawcett și Barry J. Greenwood - *Clear Intent, the Government Coverup of the UFO Experience*, Prentice Hall Inc., N.J., 1984, p. 81 și urm.

Rusia

«UFOS on air Defence radars», *Rabociaia Tribuna*, 19 aprilie

(traducere în engleză de U.S. Foreign Broadcast Information Service (FBIS), citat de Don Berliner, Marie Galbraith și Antonio Hunneus în *Unidentified Flying Objects Briefing Document* - publicație privată, decembrie 1995).

Referat detaliat asupra articolului din *Rabociaia Tribuna* de Boris Șurinov în *Ovnis en Russie*, Guy

Tredaniel, 1995, p. 230 și urni.

Capitolul 3

Un caz cu mulți martori la o bază rusească de rachete

Dosarul OZN al KGB-ului publicat în 1991, revista *Aura Z*, nr. 1, Moscova, martie 1993 (citată în *Unidentified Flying Objects Briefing Document*, op. cit.; și, mai complet, în *Ovnis en Russie*, op. cit., p. 319 și urm.)

Capitolul 6

GEPAN - note informative și note tehnice

Note informative

Nr. 1: «Observarea unor fenomene atmosferice anormale în URSS - analize statistice».

Nr. 2: «Studiile asupra unor fenomene aerospațiale neidentificate în SUA», partea 1.

Nr. 3: «Studiile asupra unor fenomene aerospațiale neidentificate în SUA», partea a 2-a.

Nr. 4: «Studiile asupra unor fenomene aerospațiale neidentificate în SUA», partea a 3-a.

Note tehnice

Nr. 1: «Analiza problemei pretratării datelor».

Nr. 2: «Studiu comparativ al rezultatelor statistice elementare privind observarea unor fenomene aerospațiale neidentificate».

Nr. 3: «Metodologia unei probleme: principiu și aplicații (metodologie, paralelism, informare)».

Nr. 4: «Cercetare statistică a unei tipologii a descrierilor unor fenomene aerospațiale neidentificate».

Nr. 5: referat asupra anchetei GEPAN 79/03.

Nr. 6: ancheta GEPAN 79/07: «Despre o dispariție».

Nr. 7: ancheta GEPAN 79/05: «Despre o întâlnire».

Nr. 8: ancheta GEPAN 79/06.

Nr. 9: «Magnetohidrodinamica, stadiul științei și prima experiență probatorie».

Nr. 10: «Fenomenele aerospațiale neidentificate și psihologia percepției».

Nr. 11: ancheta GEPAN 81/02.

Nr. 12: anchetele GEPAN 81/07 și 81/09.

Nr. 13: «Cercetarea statistică a unei tipologii identificate, neidentificate».

Nr. 14: minianchete în 1981 și 1982.

Nr. 15: «Cercetarea unui stereotip: Desenează-mi un OZN».

Nr. 16: «Analiza unei urme (cazul din Transen-Provence).

Nr. 17: «Amarant».

Nr. 18: «Sistemul de achiziție și de analiză: tur de orizont asupra utilizării rețelelor de difracție».

Jean-Claude Bourret și Jean-Jacques Velasco - *Ovnis, la science avance*, Robert Laffont, Paris, 1993.

Dominique Weinstein - *Rencontres dans le ciel*, rapport pentru MUFON (Mutual UFO NetWork), 1996.

Raportul Condon, op. cit.

Appendix R: «*Letter from General Twining to Commanding General, Army Air Forces*», 23 septembrie 1947.

Capitolul 8

Propulsia MHD

Jean-Pierre Petit - *Le Mur du silence*, Belin, Paris, 1983.

«*Recherches pour un avion du fu tur*», *techniques avancees* (placheta Școlii Naționale Superioare de Tehnici de Vârf), 1988.

Jean-Claude Ribes și Guy Monnet - *La Vie extraterrestre*, Larousse (col «Essentiels»), Paris, 1990.

J.-C. Bourret și J.-J. Velasco - *Ovnis, la science avance* (istoricul cercetărilor asupra propulsării MHD al navelor și aeronavelor), op. cit., p. 1171 și urm.

Mike Ross - «Rider on the shock wave», *New Scientist*, 17 februarie 1996.

Propulsia prin andgravitație

Eugene Mallowe și Gregory Matloff - *Starflight Handbook*, John Wiley & Sons, 1988.

Robert L. Forward și Joel Davis - *Mirror Matter*, John Wiley & Sons, 1988.

W.B. Scott (Edwards Air Force Base) - «USAF

predicts antimatter propellants could be in use by early 21st century», *Aviation Week and Space Technology*, 21 martie 1988.

Mașini rămase în pană

James McCampbell - «Self-starting engines», actele MUFON, 1983 (articol rezumat în *Ovnis, la science avance*, op. cit. - p. 181 și urm.).

Paralizarea martorilor

Keith Florig - «The future battlefield, a blast of gigawatts», *IEE Spectrum*, martie 1988.

J.-C. Bourret și J.-J. Velasco - *Ovnis, la science avance*, op. cit., p. 185 și urm.)

Capitolul 9

Raportul Condon, op. cit.

Lawrence Fawcett și Barry Greenwood - *Clear Intent*, op. cit.

Don Berliner, Marie Galbraith, Antonio Hunneus - *Unidentified Flying Objects Briefing Document*, publicație privată, decembrie 1995.

Col. Philip J. Corso - *The Day after Roswell*, Pocket Books, 1997.

Headquarters United States Air Force - *The Roswell report, case closed*, 1997.

Nick Pope - *Open Skies, Closed Minds*, Pocket Books, 1997.

Timothy Good - *Above Top Secret*, Harper & Collms, Londra, 1993 (publicat inițial la Sidgwich & Jackson Ltd, 1987).

V. Mig-ulin - «Les phénomènes aérospatiaux non identifiés à l'étude en URSS», *La Recherche*, iulie 1979.

Capitolul 13

Biblia, cartea lui Iezechiel 14, 14 și 15, 28.

Abed Azrie - *L'Epopée de Gilgamesh*, Ed. Ber International, Paris, 1979, p.143:

«[...] Când zeii cei mari au făcut oamenii, le-au hărăzit moartea, iar lor înșiși și-au păstrat viața veșnică [...]», comentarii în Jean Bottero - *Babylone et la Bible*, Les Belles Lettres, Paris, 1994.

Biblia, Geneza, 6, 1 - 4:

«Când oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete [...], fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și dintre toate au luat de soții pe cele pe care le-au ales. [...] Atunci Cel veșnic a spus: „Duhul meu nu va rămâne de-a pururi în om, căci omul e făcut din carne și zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani” [...] Uriașii erau pe pământ în acea vreme. Tot așa a fost după ce fiii lui Dumnezeu au venit cu fiicele oamenilor și ele le-au dăruit copii; eroii aceștia au fost renumiți în vechime.» Cf. și Geneza 14, 5, Numeri 13, 32 - 33, Deuteronomul 2, 10 - 11.

La Bible: écrits intertestamentaires, Gallimard, La Pléiade, Paris, 1987.

Cartea tainelor lui Enoh:

1 - 2: «S-a întâmplat că atunci când oamenii s-au înmulțit, li se născură fiice proaspete și frumoase. Îngerii, fiii cerului, le-au văzut și le-au dorit. Ei și-au zis unul altuia: „Hai să ne alegem soții dintre oameni și să zămislăm copii [...]”»

6: «Ei erau cu toții două sute [...]»

1 - 2: «[...] I-au învățat lecurile, vrăjile, botanica și le arătară ierburile. Femeile au rodit și au zămislit uriași [...]»

1 - 3: «Azael i-a învățat pe oameni să fabrice săbii, arme, scuturi, platoșe, lucruri învățate de la îngeri. Le-a arătat metalele și cum să le lucreze, precum și brățărilor, gâtelile, antimoniul, sulimeneala pentru pleoape, tot soiul de pietre prețioase și vopselele. De-aici s-a iscat o mare netrebnicie. Oamenii s-au desfrânat, s-au rătăcit și s-au pierdut pe toate căile.»

10, 10: «[...] părinții lor nu vor obține nimic din ce au cerut pentru ei înșiși și pentru ei, atunci când sperau pentru ei înșiși o viață veșnică și pentru fiecare din fiii lor cinci sute de ani de viață.»

Cf. și Cartea Jubileelor: 5, 1 - 5: aceeași povestire.

G. Pauthier - *Les Livres sacres de l'Orient* (Le Chou-King ou Le livre sacre, Part. III, Ch. X-2), Au bureau du

pantheon littéraire, Paris, 1852.

Arnold Toynbee - *La Civilisation a l'épreuve*, Gallimard, (Paris, 1951 - p. 89).

cf. Nemuritorii, zeii, fiii și ficele zeilor, eroii, titanii și uriașii la Hesiod, Homer, Vergiliu, Pliniu, Herodot, Plutarh etc.; de asemenea, reprezentările divine colosale de la Memnon, Karnak, Hermonthis, Abu-Simbel și *Sfinxul* de la Gizeh, coloșii din insula Paștelui, uriașii din Bamyan, în Afghanistan, cei din Ninive și Khorsabad; hrimthursar-ii din *Edda* scandinave, uriașul Skrymer cu care se luptă Thor etc.

Peter Lawrence - *Le Culte du cargo*, Fayard, Paris, 1974 (prima debarcare de mărfuri dintr-un avion de transport i-a impresionat atât de mult pe papuași, încât au creat «cultul cargoului», împărțitor de bogății, deși s-au obișnuit apoi cu produsele occidentale și cu zborul avioanelor).

Arnold Toynbee, op. cit., p. 88 (Al-Gabrati).

G. Pauthier - op. cit. *Manava Dharma Shastra* sau *Legile lui Manu*, care cuprind instituțiile religioase și civile ale indienilor, p. 331 și urm.: «Numele lui Manu, apropiat [...] de cel al lui Menes și Minos, îi aparține fiecăruia din cele șapte personaje divine care, în concepția indiană, au guvernat succesiv lumea.»

«Mais qui a découvert l'Antarctique?», *La Recherche*, nr. 161, decembrie 1984. Cf. și Charles Hapgood - *Les Cartes des anciens rois des mers*, Edition du Rocher, Monaco, 1981, p. 85 și urm.

La Bible: écrits intertestamentaires, op. cit.

10, 2: «Poruncește-i în numele Meu să se ascundă și vestește-l că sfârșitul e aproape: tot pământul va pieri, un potop va veni pe pământ și va distruge tot ce poartă el.»

10, 7: «Pământul pe care îngerii l-au murdărit va fi curățat de rele. Vestește vindecarea pământului: rana îi va fi vindecată, iar nu toți oamenii vor pieri din pricina întregii taine nimicitoare pe care Străjile au împărtășit-o fiilor lor.»

12, 6: «[...] vor plânge pierderea fiilor lor „zadarnic

vor cere iertare, căci pentru ei milă nu va fi și nici pace.»

Cartea Jubileelor:

6 - 11: «Pedepsirea îngerilor și uriașilor [...]»

20 - 25: «[...] când Străjile se îndepărtară de la porunca ce îi ținea să se unească cu ficele oamenilor, ei își luară neveste dintre cele pe care le aleseseră, iscară începutul necurăteniei, zămisliră fii, nefilimii, care erau foarte diferiți și se mâncau unii pe alții [...]»

Graham Greene - *Un Americain bien tranquille*, Robert Laffont, Paris, 1956.

Anexa 2

Brad Steiger - «Un rapport du projet Grudge: entretiens du Prof. Hynek avec des astronomes», *Ovnis: le projet Blue Book*, Belfond, Paris, 1979, p. 178 și unu.

Allen J. Hynek - *Nouveau Rapport sur les ovnis*, op. cit., p. 27 și urm.

Peter A. Sturrock - «Report on a Survey of the Membership of the American Astronomical Society Concerning the UFO problem», *Report nr. 681*, Institute for Plasma Research, Stanford University, CA, ianuarie 1997.

Anexa 3

J.-C. Ribes și G. Monnet - *La Vie extraterrestre*, op. cit.

Anexa 4

O'Neill - *La Ville de l'espace*, Robert Laffont, Paris, 1978.

André Lebeau - *L'Espace en heritage*, Odile Jacob, Paris, 1986.

Paine *et al.* (National Commision on Space) - *Pioncering the Space Frontier*, Bantam Books, 1986.

J.-C. Ribes și G. Monnet - *La Vie extraterrestre*, op. cit.

Thierry Gaudin *et al.* - *2100, recit du prochain siècle*, Payot, Paris, 1990.

Jean-Claude Bourret și Jean-Jacques Velasco - *Ovnis, la science avance*, op. cit.

Anexa 5

Roswell

William Moore - *The Roswell Incident*, G.P. Putman & Sons, SUA, 1980 (trad. fr.: *Le Mystère de Roswell*, France Empire, 1981).

Kevin D. Randle - *UFO Crash at Roswell*, Avon Books, SUA.

(în colab. cu Donald R. Schmitt); *The Truth about the UFO Crash at Roswell*, Evans, SUA, 1994; *Roswell UFO crash Update*, Global Comm, SUA, 1995.

Karl Pflock - *Roswell în Perspective*, Fund for UFO Research Inc., Washington DC, 1994 (puțin obiectiv, dar interesant prin declarațiile făcute sub jurământ din anexă).

Richard L. Weaver, colonel în USAF - *Report on air Force Research Regarding the «Roswell Incident»*, iulie 1994.

Unites States General Accounting Office - «Report to the Honorable Steven H. Schiff, House of Representatives. Government Records: Results of a Search for Records Concerning the 1947 Crash Ne-ar Roswell, New Mexico», iulie 1995.

Channel Four (canal de televiziune britanic) - înregistrări video ale unor mărturii despre incidentul de la Roswell, majoritatea provenind de la Fund for UFO Research («Roswell Recollectins, part II», 1992).

Dezinformare diminuatoare

Karl Pflock - *Roswell în Perspective*, op. cit.

Raportul Condon - Appendix U: report of meetings of Scientific Advisory Panel on Unidentified Flying Objects (Robertson Panel), 14 - 18 ianuarie 1953, op. cit., p. 905 și urm.

Allen J. Hynek - *Les Objets Volants Non Identifies*, Belfond, Paris, 1974 (trad. *The UFO Experience, a scientific enquiry*, 1972).

Dezinformare amplificatoare

Milton William Cooper - *The Secret Government - the origin, identity and purpose of M.J. 12*, Fullerton, CA, *The Author*, 23 mai 1989, 25 p.

Jérôme Clark - *The UFO Encyclopedia* («UFO in the

80's»), Omnigraphics Inc., Detroit, 1990.

Anexa 6

Don Berliner, Marie Galbraith, Antonio Hunneus -
*Unidentified Flying Objects Briefing Document: the best
available evidence*, CUFOs, FUFOR, MUFON, 1995.

Michel Bougard *et al.*

— *Des Soucoupes volantes aux ovnis*, SOBEPS, 1976.

Glosar

	AF	Air Force Base
B		
	AF	Air Force Office of Special Investigation
OSI		
	AIA	American Institute of Aeronautics and Astronautics
A		
	Air	numele procedurii de anchetă asupra riscurilor de
miss		
		coliziune aeriană
	AL	Comandamentul Aviației Ușoare a Infanteriei
AT		
	Blue Book	numele studiului
		americane
		asupra OZN-urilor
	CC	Camere cu transfer de sarcină
D		
	CC	Centrul de Conducere a Operațiunilor aeriene
OA		
	CD	Centrul de Detectare și Control Aerian
C		
	CE	Comisariatul pentru Energia Atomică
A		
	CE	Centrul de încercări Aeronautice de la Toulouse
AT		
	CF	Council for Foreign Relations
R		
	CH	Centrul de înalte Studii al Armamentului
IAR		
	CH	Centrul de înalte Studii Militare
EM		

	CIA	Central Intelligence Agency
	CID	Colegiul Interarmate de Apărare
VIS	CIR	Communications Instructions for Reporting Vital
		Intelligence Sightings
ES	CN	Centrul Național de Studii Spațiale
RS	CN	Centrul Național al Cercetării Științifice
DA	CO	Centrul de Operațiuni ale Apărării Aeriene
		(misiune reluată de CCOA)
don	Con	fizician, semnatar al raportului asupra OZN-urilor comandat de Aviația Militară americană Universității din Colorado
A	CIN	Centrul Regional de Navigație Aeriană
OS	CUF	Center for UFO Research
	DGA	Delegația Generală a Armamentului
C	DGA	Direcția Generală a Aviației Civile
	DIA	Defense Intelligence Agency
OD	DIC	Direcția de Comunicare a Apărării
D	DO	Department of Defence
	DOE	Department of Energy
	EBE	Extraterrestrial Biological Entity
AA	EM	Statul Major al Aviației Militare
C	ENA	Școala Națională de Aviație Civilă
	ESO	European Southern Observatory
	ETC	Serviciul Tehnic Central al

A	Armamentului
FAN	fenomen aerospațial neidentificat (în franceză PAN)
FAN	fenomen aerospațial neidentificat
D	de categoria D (în franceză PAN D)
FOI	Freedom of Information Act
A	
FUF	Fund for UFO Research
OR	
GAO	General Accounting Office
GEP	Grupul de Studiu al Fenomenelor
A	Aerospațiale
GEP	Grupul de Studiu al Fenomenelor
AN	Aerospațiale Neidentificate
IHE	Institutul de înalte Studii de
DN	Apărare Națională
INR	Institutul Național de Cercetări
A	Agronomice
JAN	Joint Army Navy Air Force
AP	Publication
ME	extensie a SETI
GASEȚI	
MH	magnetohidrodinamică
D	
MO	Ministry of Defence
D	
MU	Mutual UFO Network
FON	
NAS	National Aeronautic and Space
A	Administration
NO	North American Air Defence
RAD	
	NSC National Security Council
	ONERA Oficiul Național de Studii și Cercetări
	Aerospațiale
	OVNI objet volant non identifie
	OZN obiect zburător neidentificat

RAF Royal Air Force
SE PRA Serviciul de Expertiză a Fenomenelor de
Pătrundere Atmosferică SETI Search for Extra
Terrestrial Intelligence

SIRPA Serviciul de Informații și Relații Publice al
Armatelor

SPOC sistemul probatoriu de observare a cerului

STRIDA sistemul de tratare a informațiilor de
apărare aeriană

UFO Unidentified Flying Objects

VLT Very Large Telescope

Postfață

La un an de la publicarea Raportului a cărui lectură tocmai ați încheiat-o, generalul de divizie aeriană (r) Denis Letty, președintele Comitetului pentru Studii Aprofundate (COMETA) - autorul colectiv al acestui Raport - declara, într-un interviu din al doilea număr special consacrat de hebdomadarul *VSD Hors-Serie* fenomenului OZN, în iulie 2000: «Intenția noastră era aceea de a provoca un șoc.» Un șoc, aș adăuga eu, comparabil cu acela al apariției, în 1976, a unui prim Raport, redactat de un grup de auditori ai Institutului de înalte Studii de Apărare Națională (IHEDN), care a contribuit substanțial la crearea, în cadrul Centrului Național de Studii Spațiale de la Toulouse, a unei structuri de colectare și analiză a observațiilor OZN - GEPAN, astăzi SE PRA. Nu mi se pare lipsit de interes să precizez că e vorba despre unica structură de acest fel existentă pe plan mondial și că activitatea ei s-a desfășurat în asociere cu importante instituții civile și militare, fapt de asemenea fără echivalent.

E adevărat că personalul și mijloacele de care dispune SE PRA s-au redus drastic în ultimul deceniu. Referindu-se la această involuție, generalul Letty subliniază în interviul susmenționat: «Totuși, există acum mult prea multe elemente și mult prea multe mărturii pentru a privi lucrurile cu ușurință. Ar fi destul de multe motive de a întreprinde studii serioase asupra unor chestiuni precise. Ar fi de-ajuns că SE PRA să poată angaja

doi oameni de știință de un bun nivel, pentru a impulsiona cercetările. Ar fi necesară, de asemenea, reunirea și examinarea aprofundată a informațiilor obținute pe plan internațional, de pildă, în Franța, în Belgia, în Marea Britanie și în Statele Unite...»

Despre «o indispensabilă cooperare internațională» vorbește, în prefața Raportului COMETA, și generalul de armată aeriană (r) Bernard Norlain, fost director al IHEDN. Dar, deocamdată, sunt așteptate, spune generalul Letty, «deciziile oficiale», știut fiind că Raportul a fost înaintat, cu câteva luni înainte de publicare, președintelui Jacques Chirac și premierului Lionel Jospin. Poate că aceste decizii întârzie și din pricina recomandării insistente de a se întreprinde demersuri hotărâte pe lângă Statele Unite, eventual prin Consiliul Europei, pentru a determina superputerea mondială să împărtășească aliaților săi datele secrete de care dispune și să participe la elaborarea strategiilor cerute de prezența în spațiul aerian terestru a unor vehicule neidentificabile și invulnerabile.

Șocul pe care au reușit să-l provoace autorii Raportului COMETA s-a datorat însă, fără îndoială, principalei concluzii a acestui document excepțional: «Ipoteza extraterestră este de departe cea mai bună ipoteză științifică. Deși nu este dovedită în mod categoric, în favoarea sa există prezumții solide, iar dacă se adeverește, consecințele vor fi considerabile.» Fiind emisă de un for alcătuit din personalități militare și civile de prim rang, ipoteza trebuie privită cu maximă seriozitate, întemeindu-se pe fapte și mărturii, prezentate în Raport, care confirmă realitatea unui fenomen enigmatic și, în definitiv, neliniștitor. Pentru că, atâta vreme cât scopurile inteligenței care se ascunde îndărătul manifestărilor OZN nu ne sunt cunoscute, se impune, așa cum recomandă Raportul, o stare de «vigilență critică», în perspectiva contactului posibil, într-un viitor nelămurit.

Ion Hobana